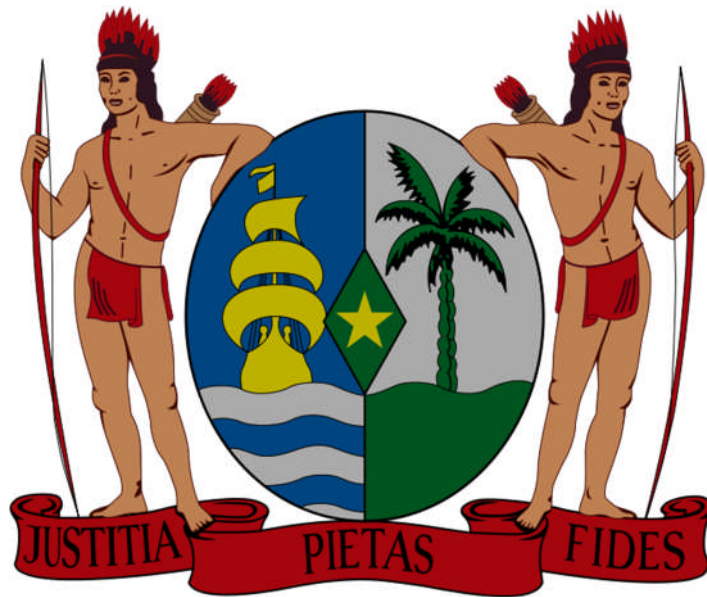

ONTWIKKELINGS PLAN 2017-2021

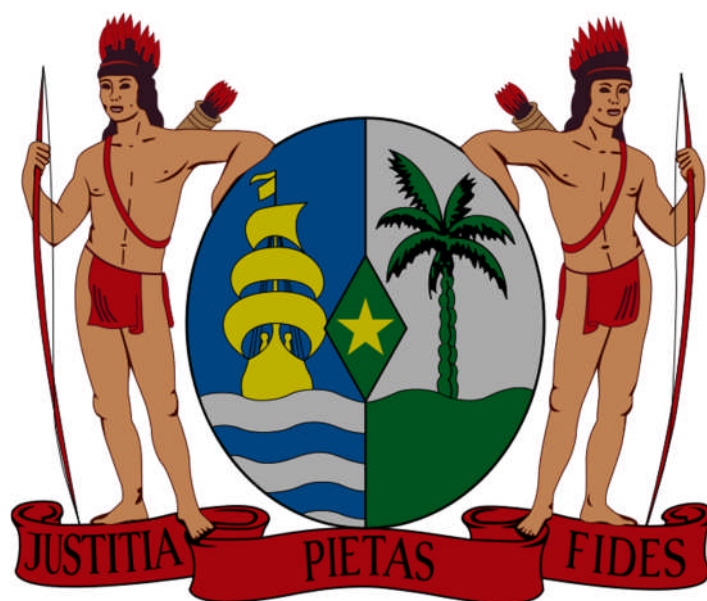

Deel 1

Ontwikkelprioriteiten van Suriname

Samen in consensus een gediversifieerde Surinaamse economie bouwen die in de competitieve wereldmarkt concurrerend is, significant meer duurzame ontwikkeling, werkgelegenheid en gelijkheid genereert en het milieu leefbaar houdt

Regering van de Republiek Suriname

Publicatie van de Stichting Planbureau Suriname

Januari 2017

INHOUDSOPGAVE

Ten geleide	6
Technische Notitie	8
Lijst van Afkortingen.....	11
Hoofdstuk I: De Uitgangspositie.....	14
I.1. Macro Economische Beschouwingen	14
I.1.1. Internationale Economische Ontwikkelingen 2012-2016	14
I.1.2. Nationale Economische Ontwikkelingen 2005-2016.....	16
I.1.2.1 Productie en Inkomen	16
I.1.2.2 Rol Mineralensector binnen de Economie	17
I.1.2.3 Monetaire Ontwikkelingen: Wisselkoers en Inflatie	19
I.1.2.4 Overheidsfinanciën en Staatsschuld	19
I.2. “Commodity Crisis” en “Great Slowdown” in de Wereldhandel.....	21
I.3. Uitdagingen en Kansen.....	21
I.4. Simulaties van de Ontwikkeling in Planperiode 2017-2021	21
I.4.1. Inleiding	21
I.4.2. De Baseline	22
I.4.3. Gewenste groeiprojecties	23
I.4.4. Pessimistische groeiprojecties	24
Hoofdstuk II: De Strategische Visie	27
II.1. Wat is Ontwikkeling?.....	27
II.2. Drie “Voorvragen” en de Responses.....	28
II.2.1. Wie en wat zal het ‘Surinaamse Volk’ zijn in 2030?	29
II.2.2. Kunnen we het alleen of zijn strategische partnerschappen nodig?	30
II.2.3. Hoe de stabiliteit van de Surinaamse munt te bewaren?	32
II.3. De Behoeftte aan een Strategische Lange Termijn Visie	33
Hoofdstuk III: Uitgangspunten van het Ontwikkelings Plan 2017-2021	34
III.1. Formele Ontwikkelingsdoelen	34
III.2. Committeren aan de principes van de UN-SDG	36
III.3. De Vier Pijlers van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 en Ontwikkelingsdoelen.....	36
III.4. Principes en de Normatieve Benadering van het Ontwikkelingsproces	38
III.5. Decentralisatie van Sectorale en Regionale Beleids- en Actieprogramma's.....	39
Hoofdstuk IV: Institutionele Ontwikkeling en Structurele Verandering.....	41
IV.1. Versterking en Hervorming van het Politiek Bestuurlijk Apparaat	41
IV.1.1. Benadering	41
IV.1.2. Uitvoeringscapaciteit van het Overheidsapparaat.....	41
IV.1.3. Public Sector Reform	42
IV.1.4. Betere afbakening van Centraal en Regionaal Bestuur.....	43
IV.1.5. Publiek-Private Partnerschappen	44
IV.1.6. Privatisering van Staatsondernemingen	45
IV.1.7. Rechtszekerheid	45
IV.1.8. Nationale Veiligheid	45
IV.2. Consensus over en Hervorming van het Nationaal Plan Apparaat.....	47
IV.3. Staat, Private Sector en Institutionele Verandering	51
IV.3.1. Stimuleren en Faciliteren van het Particulier Ondernemerschap	51
IV.3.2. Privatisering van Staatsondernemingen	52
IV.3.3. Het bevorderen van Investerings, Ondernemerschap en Export.....	54
IV.3.3.1 Institutioneel Kader voor het Bevorderen en Faciliteren van Investerings	55
IV.3.3.2 Bevorderen van het Ondernemerschap.....	57
IV.4. Handel	59
IV.4.1. Deelname aan de Internationale Handel	60
IV.4.2. Lokale Handel: Marktinstuties en Marktinzichting.....	60
IV.4.3. Consumentenzaken en Concurrentiebeleid	62
IV.4.4. Inputmarkt voor de Exportproductie	64

Hoofdstuk V: Voorwaardenscheppende Sectoren	65
V.1. Fysieke Infrastructuur	65
V.2. Transportsector	67
V.3. Energie- en Waterbronnen	70
V.3.1. Energie	70
V.3.2. Water	72
V.4. Kennissector	73
V.5. ICT Sector	74
V.6. Technisch en Beroepsonderwijs	75
Hoofdstuk VI: Strategische Plannen voor de Productieclusters	77
VI.1. Productieclusters als “prioriteitssectoren” en als Strategisch Concept	77
VI.2. Productieclusters in de Mijnbouw en Extractieve Industrie.....	78
VI.2.1. Goud.....	78
VI.2.2. Aardolie.....	81
VI.2.3. Bauxiet, Aluinaarde en Aluminium	82
VI.3. Tweesporenstrategie in de landbouw: Groot- en Bevolkingslandbouw	85
VI.3.1. Bevolkingslandbouw en Agro-industrie	85
VI.3.2. Grootlandbouw en Agro-industrie	86
VI.4. Bestaande Productieclusters Agrarische Sector en Agro-industrie.....	87
VI.4.1. Algemeen	87
VI.4.2. Principes uitvoering van de Strategie.....	88
VI.4.3. Gewassenteelt.....	89
VI.4.3.1 Rijst	89
VI.4.3.2 Bacove.....	92
VI.4.4. Veeteelt	92
VI.4.5. Visserij	94
VI.5. Nieuwe Productieclusters in de Landbouw en Agro-Industrie.....	95
VI.6. Productiecluster Bosbouw en Verwante Industrie.....	97
VI.7. Productiecluster Exportindustrie: Voeding, Dranken en Chemische producten.....	99
VI.8. Productiecluster Toerisme en de “Creative Industries”.....	100
Hoofdstuk VII: Regionale en Ruimtelijke Planning.....	102
VII.1. Integratie van Regionale en Sectorstrategieën.....	102
VII.2. Planning van Groeipolen (Urbane Centra)	104
VII.3. Plannen voor Lokale Economieën.....	104
VII.4. Zonering: Ontwikkelings-, Structuur- en Bestemmingsplannen	105
Hoofdstuk VIII: Sociale Vooruitgang	106
VIII.1. Een Integrale Strategie voor de Sociale Sector	106
VIII.1.1. Armoedebestrijding	107
VIII.1.2. Sociaal Beschermingssysteem.....	109
VIII.1.3. Sociale Zekerheid en Werkgelegenheid	111
VIII.1.4. Huisvesting	115
VIII.2. Onderwijs	115
VIII.3. Volksgezondheid	117
VIII.4. Sport.....	119
VIII.5. Cultuur	121
VIII.6. Veiligheid van Burgers.....	122
Hoofdstuk IX: Milieustrategie	126
IX.1. Milieu en Ontwikkeling: “Think global, act local”	126
IX.2. Uitgangspunten Milieustrategie	127
IX.3. Zeespiegelstijging.....	128
IX.4. Risico van door Mens of Natuur Veroorzaakte Rampen.....	131
IX.4.1. Productie, Transport en Opslag van Gevaarlijke Stoffen.....	131
IX.4.2. Afvalbeheer en Uitstoot van Schadelijke Stoffen	132

IX.5. Integratie van Milieu, Sociale Vooruitgang en Economische groei	132
IX.5.1. Algemeen.....	132
IX.5.2. Bosbeheer	133
IX.5.3. Landbeheer	134
IX.5.4. Waterbeheer.....	134
IX.5.5. Behoud van Biodiversiteit	135
Hoofdstuk X: Cross-Cutting Ontwikkelingsdoelen	137
X.1. Genderbeleid.....	137
X.2. Jongeren	138
X.2.1. Begripsbepaling	138
X.2.2. Strategische benadering	141
X.2.3. Operationele Programmas en Projecten.....	141
Hoofdstuk XI: Financiering van het Ontwikkelings Plan 2017-2021.....	143
XI.1. Uitgangspunten	143
XI.1.1. Hoe is de ontwikkelingsinspanning tot nu toe gefinancierd?.....	143
XI.1.2. Internationale Ontwikkelingssamenwerking: Financieringsbronnen	143
XI.2. Financieringsstrategie	145
XI.2.1. Omvang van de Investeringsinspanning.....	145
XI.2.2. Investeringsstrategie en Actieplan Ontwikkelings Plan 2017- 2021.....	147
XI.3. Mechanismen en Instituten.....	149
Hoofdstuk XII: Implementatiestrategie, Monitoring en Evaluatie	151
XII.1. Uitdagingen.....	151
XII.2. Implementatiestrategie	151
XII.2.1. Uitvoeringscapaciteit en Institutionele Vraagstukken	151
XII.2.2. Decentralisatie en Terugdringen van Overheidsdominantie.....	152
XII.3. Monitoring en Evaluatie.....	152
XII.3.1. Doel en functie.....	152
XII.3.2. Methode	154
XII.3.3. Institutioneel Kader: Wettelijk Kader, Belanghebbenden en Procedures	155
XII.3.3.1 Formele, Politiek-Bestuurlijk en Plantechnische Vraagstukken.....	155
XII.3.3.2 Hardware en Software	155
XII.3.3.3 Risico's	156
Kaarten	157
Statistische Annex	165

Ten geleide

In overeenstemming met artikel 40 van onze Grondwet, dat voorschrijft dat met inachtneming van de sociale en economische doelstellingen van de Staat, om de vijf jaar een Ontwikkelings Plan bij wet moet worden vastgesteld, wordt het Ontwikkelings Plan lopende van 1 januari 2012 tot en met 31 december 2016, nu overgenomen door een nieuw Plan, geldend voor de planperiode 2017 tot en met 2021.

Intussen is ons land, sinds ongeveer een jaar, financieel-economisch in zwaar weer beland. Onze nationale deviezeninkomsten vertonen al ruim een jaar een scherpe daling. Onze exportgerichte sectoren, aardolie en goud, zijn - zoals u inmiddels al heeft vernomen - getroffen door een sterke daling van wereldmarktprijzen, terwijl de multinational Alcoa haar omzetten en exporten, door afname van de internationale vraag naar aluinaarde, dusdanig heeft zien dalen, dat zij heeft moeten overgaan tot sluiting van dochterondernemingen in de wereld, waaronder ook haar bauxiet/aluinaarde vestiging Suralco in ons land.

Wij worden geconfronteerd met een voldongen feit, waarbij wij met veel minder staatsmiddelen onze samenleving draaiende moeten houden. Hierdoor ervaren wij problemen, zoals inkrimping en sluiting van bedrijven, met als gevolg toenemende werkloosheid en verlies van inkomens, leidend tot verschijnselen van sociale deprivatie. De waardevermindering van onze munt en de sterk fluctuerende wisselkoersen zijn de voornaamste oorzaken geweest van hoge inflatie - een van meest voelbare gevolgen van onze economische crisis - en resulteerden in een aanhoudende daling van de koopkracht van onze bevolking. Hierdoor zijn verscheidene overheids- en particuliere sociale diensten moeilijk bereikbaar of onbereikbaar geworden voor sociaal kwetsbaren en de in problemen geraakte middenklasse in onze gemeenschap.

Deze problemen kunnen opgelost worden. Onder erkenning dat onze huidige problemen ernstig zijn, blijf ik u voorhouden dat samenwerking, solidariteit, dialoog en overleg aan de basis liggen van de oplossing. Er zal een ommekeer komen.

Wij zullen ons samen hierover moeten buigen en in concreto aangeven wat en hoe, hoever en in welk tempo wij allen de “tering naar de nering” zullen moeten zetten om zo onze economie efficiënt te maken. Op de eerste plaats zullen wij zelf de handen uit de mouwen moeten steken om arbeid te verrichten en economische groei te realiseren. Samen zullen wij moeten werken aan de realisatie van de noodzakelijke diversificatie van onze economische basis, gebruik makend van de vele mogelijkheden die onze natuur biedt en tegelijkertijd deze natuur beschermen. Dit zal onze gemeenschap sociaaleconomisch weerbaar maken, onze bevolking sociaal verder zelfstandig maken, verzekeren dat ons milieu leefbaar blijft en onze ontwikkeling weer in opwaartse lijn brengen.

Het Ontwikkelings Plan 2017-2021 dat nu voor u ligt, geeft in algemene lijnen het ontwikkelingsbeleid aan, waarlangs deze ommekeer bewerkstelligd zal worden in deze weliswaar niet-rooskleurige, maar ook zeker niet uitzichtloze financieel-economische en sociale situatie, waarin ons land zich bevindt.

Dit Ontwikkelings Plan, sprekend vanuit een helder inzicht in het eigene, is een integraal plan van crisisbestrijding, van herstel en van sociaaleconomische groei, met het nodige realisme en met een gezonde en vervulbare hoop voor de toekomst.

De President van de Republiek Suriname,

(DESIRÉ D. BOUTERSE)

Technische Notitie

Het Ontwikkelings Plan 2017-2021 wordt gepubliceerd in twee delen. Het eerste deel, het substantieel document, is het gebruikelijk tekstuele plandocument. In het tweede deel is in zekere zin een samenvatting waarin de matrices van de negen en veertig ontwikkelingsgebieden van het plan zijn opgenomen: de zogenaamde SWOT's¹, de ontwikkelingsmatrices en in de bijlagen zijn *de tot nu toe* door de lijnministeries en andere instanties uitgewerkte beleidsprogrammas en projecten, de geraamde kosten en een tijdschema voor uitvoering over de vijf jaren, per ontwikkelingsdoel en uitkomst aangegeven. Dit deel moet vooral voor beleidsmakers en plantechische staf van lijn ministeries een instrument zijn voor de verdere uitwerking in beleidsprogrammas en projecten, projectmanagement, monitoring en evaluatie. Deze versie is inmiddels ook beschikbaar in data-base-format wat een reeks van mogelijkheden opent voor beleidsontwikkeling, monitoring en analyse.

Bij het opstellen van dit ontwikkelingsplan is uitgegaan van de methode van strategische planning. Bijgevolg moet het Ontwikkelings Plan 2017-2021 (OP 2017-2021) gezien worden als richtinggevend voor de beleidsprogrammas en -maatregelen in de komende vijf jaren: het plan stelt waar Suriname wil zijn in 2021 en geeft waar we nu zijn, hoe wij daar moeten komen. Het formuleert in technische zin de ontwikkelingsdoelen en -uitkomsten voor minstens de komende vijf jaren en geeft de principes aan die gevolgd zullen worden in het ontwikkelingsproces. Het is dan ook een flexibel raamwerk, dat indien het gevolgd wordt, kan bewerken dat verschillende actoren in de particuliere en publieke sector, die opereren in verschillende bedrijfstakken en regio's van het land, toch in staat zijn gezamenlijk dezelfde doelen te bereiken.

Als gevraagd zou worden wat het OP 2017-2021 beoogt, zou gezegd kunnen worden dat er twee aan elkaar gerelateerde hoofddoelen zijn: 1) Het versterken van de ontwikkelingscapaciteit van ons land en 2) het bereiken van duurzame ontwikkeling door economische en sociale ontwikkeling zodanig met elkaar te combineren en af te stemmen op het verantwoord gebruik van het milieu, waardoor groei vandaag niet de ontwikkelingsmogelijkheden van morgen beperkt of onmogelijk maakt. De toename van het inkomen uit de mijnensector sinds 2005 heeft als keerzijde een vergrootte afhankelijkheid van deze sector en de bijkans verlamende kwetsbaarheid die nu gevoeld wordt door de zware terugval van deze inkomsten, illustreert het belang van een duurzame groei-strategie.

Het kiezen van duurzame groei als beleidskader schept grote en voortgaande uitdagingen in de planontwikkeling aangezien het gaat om een fundamentele beleidskeuze die grote en praktische gevolgen heeft en vaak de uitwerking van alternatieve opties vereist. Hetzelfde geldt ook voor de drie strategische voorvragen (paragraaf II.2) die gesteld worden in het OP 2017-2021. Niet alleen omdat de antwoorden diepgaand de keuze voor beleidsprogrammas en projecten beïnvloeden maar ook omdat zij de uiteindelijke ontwikkelingsuitkomsten bepalen.

In termen van een "result based" benadering van planning en beleid geeft het OP 2017-2021 de ontwikkelingsdoelen en de uitkomst aan voor 49 als belangrijk geïdentificeerde "brede beleidsgebieden". De concrete resultaten, activiteiten, kosten en de tijdslijn die een "result matrix" op deze gebieden zou moeten completeren, zijn niet in het OP ontwikkeld omdat:

1. Op vele beleidsgebieden de noodzakelijke technische voorbereiding ontbreekt, die nodig is voor het nemen van verantwoorde strategische of beleidsbeslissingen en soms zelfs de strategische oriëntatie. Het gaat om vereiste studies (dataverzameling en analyse) en initiële strategie/beleidsformatie. Als gevolg van de terugval van het nationaal planapparaat, is vooral deze functie van planning, het doen van voorstudies en technische voorbereiding ten behoeve van het nemen van beleidsbeslissingen, vrijwel volledig geërodeerd.
2. De lijnministeries, sectorinstituten en lokale bestuurlijke instanties moeten de concrete resultaten (outputs) en activiteiten aangeven die noodzakelijk zijn om de ontwikkelingsdoelen en -uitkomsten te halen. De tijdslijn en benodigde middelen zijn ook vereisten voor de completering van de "result

¹ Een matrix waarin per gebied de Sterkten, Zwakten, Kansen en Bedreigingen (Strengths, Weaknesses, Opportunities and Threats) worden geïdentificeerd.

matrix”. Dit is de grondslag van een gedecentraliseerde opvatting van planning die door het Planbureau gepromoot wordt en het streven is de belanghebbenden die opereren in de desbetreffende sectoren en regio’s, actief in dit proces van beleidsformatie te betrekken.

3. Het betrekken van de belanghebbenden op de verschillende beleidsgebieden wordt gezien als voorwaarde voor de succesvolle uitvoering van het strategisch plan. Nodig is een vrijwel volledige breuk met het ontwikkelingsparadigma dat de Overheid het land zal ontwikkelen. Ongetwijfeld heeft de Overheid een voorname rol te vervullen, maar elke Surinamer moet zijn/haar bijdrage leveren als individu, lid van een maatschappelijke groepering waar hij/zij deel van uitmaakt: als werker, ondernemer, consument etcetera. Werkgevers, werknemers, leden van vakbonden, NGO’s, allen moeten zich realiseren dat hun strategie, plannen en acties mede gebaseerd moeten zijn op de nationale ontwikkelingsstrategieën die in consensus ontwikkeld en aangenomen zijn. Het strategisch plan is geen verplichting die beperkingen oplegt, maar veel meer voorkennis omtrent het te verwachten gedrag van de Overheid en andere burgers, waarop zij kunnen inspelen. Zij kunnen in elk geval de Overheid aanspreken op deze ontwikkelingsdoelen, -principes en -waarden die ook de grondslag zijn waarop in Suriname public-private partnerschappen gebaseerd zullen worden.

Het OP 2017-2021 is dus geen gedetailleerde technische uitwerking van onze ontwikkeling maar moet dat faciliteren. Uitgangspunt voor implementatie is dan ook dat, gegeven de consensus over onze ontwikkeling, personen, groepen, organisaties en instituties op verschillende gebieden doelen, deelstrategieën en plannen ontwikkelen en tot actie overgaan. Het OP 2017-2021 moet:

- 1) **Richting geven.** Het is de consensus tussen Surinamers over wat we willen zijn, onze uitdagingen en kansen, de doelen die we ons stellen en de principes waardoor we ons laten leiden als we actie ondernemen om deze doelen te bereiken.
- 2) **Accommoderen.** De strategie moet aangeven hoe personen, bedrijven en groepen gefaciliteerd zullen worden zonder discriminatie of nepotisme en hoe/welke regulering mens, milieu en economie moet beschermen.
- 3) **Mobiliseren en sturen.** In het OP 2017-2021 is de visie op ontwikkeling voor minstens deze periode vastgelegd. De strategie verwoordt de nationale doelen en is daardoor:
 - a) *De maatstaf* waarop het plannings-, administratief en statistisch apparaat van de Overheid het beleid ontwikkelt, monitort en analyseert.
 - b) *De zekerheid* waarop het bedrijfsleven, de vakbeweging en de particuliere organisaties hun eigen strategieën en acties kunnen verankeren in de overtuiging dat zij onderdeel zijn van de nationale ontwikkelingsinspanning.
 - c) *De informatiebron* voor investeerders, bilaterale en multilaterale partners die op een of andere manier een bijdrage leveren aan onze ontwikkelingsinspanningen. Onze ontwikkelingsstrategie moet hen de informatie geven die zij nodig hebben om hun strategie naar ons land toe te bepalen.

Tenslotte, over de implementatie van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 moet opgemerkt worden dat velen, op grond van de ervaring met voorgaande plannen, vrij sceptisch reageren. Het Planbureau ziet dit vraagstuk als een van de vele ontwikkelingsuitdagingen, maar in het bijzonder gerelateerd aan de hervorming van het Nationaal Planapparaat (zie hierover hoofdstuk XII). Toch is het op zijn plaats hier de volgende punten aan de orde te stellen:

- De elementen van het planapparaat die van belang zijn voor de planimplementatie, -monitoring en -evaluatie zijn in de afgelopen decennia ernstig verzwakt. Versterking van de planuitvoeringscapaciteit zal moeten uitgaan van het principe dat zegt “don’t just rebuild, build it better”. De hervorming van het Nationaal Planapparaat is een voorwaarde voor het slagen van het OP 2017-2021.
- Adoptie van methoden en procedures voor plan- en beleidsformulering is onderdeel van de hervorming van het politiek-bestuurlijk apparaat. Er moet een formeel begin gemaakt worden met het langdurig proces, waarin alle onderdelen van de publieke sector overstappen naar de gangbare methoden voor de uitwerking van planning en beleid: strategische planning en resultaatgerichte budgettering, management, monitoring en evaluatie. Deze methode wordt vrij algemeen toegepast door overheden, NGO’s, bedrijven en internationale organisaties. Toepassing vereist gestandaardiseerde processen,

en meestal de adoptie van Project Cyclus Management. Dit alles vereist ook meer transparantie van bestuurlijke en/of managementprocessen, waaronder beleidskeuzen, procuratie en het beheer van voorbestemde fondsen. Deze modernisering van de plan- en beleidsontwikkelingsprocessen in de Publieke Sector is geheel in lijn met de maatregelen van het Stabilisatie en Herstel Plan zoals het moderniseren van de comptabiliteitswet en de aanbestedingswet. Deze wetgeving zal net als de Anti-Corruptiewetgeving, tezamen met de technisch hervormingen die hier genoemd zijn de Publieke Sector transparanter en minder corruptiegevoelig maken.

- Het snel en succesvol versterken van de ontwikkelingscapaciteit is cruciaal voor de uitvoering van dit ontwikkelingsplan en de nadruk zal gelegd moeten worden op capaciteitsversterking van sleutel-instituten en mensen.

Het Planbureau is een ieder die op welke wijze dan ook een bijdrage geleverd heeft aan de totstandkoming van het Ontwikkelings Plan 2017-2021, bijzonder erkentelijk.

De Directeur van de Stichting Planbureau Suriname

Drs. R.G. Simons

Lijst van afkortingen en begrippen

Afkorting/Begrip	Verklaring
ABS	Algemeen Bureau voor de Statistiek
ADRON	Anne van Dijk Rijst Onderzoekscentrum Nickerie
AEZ	Agro Ecologische Zonering
AMS	Alcoa Minerals of Suriname
ASLR	Accelerated Sea Level Rise
ASP	Agrarisch Sector Plan
BBP	Bruto Binnenlands Product
BCRC	Basel Covention Regional Centre for the Caribbean Region
BGA	Bureau Gender Aangelegenheden
BHP	Broken Hill Proprietary Billiton
BMS	Billiton Maatschappij Suriname
BNP	Bruto Nationaal Product
BTO	Beroeps Technisch Onderwijs
Caricom	Caribbean Community & Common Market
Cevihas	Centrale Visaanvoer Haven Suriname
CBvS	Centrale Bank van Suriname
CCT	Conditional Cash Transfers
CELOS	Centrum voor Landbouwkundig Onderzoek in Suriname
CLAD	Centrale Lands Accountants Dienst
CSME	Caricom Single Market and Economy
CSNR	Centraal Suriname Natuur Reservaat
DNA	De Nationale Assemblee
ECD	Early Childhood Development
EEZ	Exclusieve Economische Zone
EHBO	Eerste Hulp Bij Ongelukken
EITI	Extractive Industries Transparency Initiative
EPA	Economic Partnership Agreement
ESIA	Environmental and Social Impact Assessment
ESP	Energie Sector Plan
EU	Europese Unie
FAO	Food and Agriculture Organisation
FDI	Foreign Direct Investments
FTAA	Free Trade Area of the Americas
Fe	Ferriet (Ijzer)
GEF	Global Environmental Facility
ha	hectare
HACCP	Hazard Analysis and Critical Control Point
HIV	Human Immunodeficiency Virus
IADB	Inter American Development Bank
ICT	Informatie en Communicatie Technologie
IDCS	Investment and Development Corporation Suriname
IICA	Inter american Institute for Cooperation on Agriculture
IPCC	Intergovernmental Panel on Climate Change
INVESTSUR	Instituut voor Bevordering van Investerings in Suriname
IsDB	Islamic Development Bank
IKA	Integraal Kind en Adolescentenbeleid
IIRSA	Interamerican Initiative for Road Infrastructure in South America
JORC	Joint Ore Reserves Committee
GLIS	Grond en Land Informatie Systeem
GPS	Global Positioning System
LVV	Ministerie van Landbouw Veeteelt en Visserij
KMO	Kleine en Middelgrote Ondernemingen

KSMH	Kaloti Suriname Mint House
M & E	Monitoring & Evaluation
MDG	Millenium Development Goals
MERCOSUR	Mercado Común del Sur (Gemeenschappelijke markt van Zuid Amerika)
MOP	Meerjaren Ontwikkelings Plan
MTP	Middellange Termijn Plannen
NIMOS	Nationaal Instituut voor Milieu en Ontwikkeling in Suriname
NVB	Nationaal Vervoers Bedrijf
NTFP's	Non-Timber Forest Products
OGS	Ordering Goud Sector Suriname
PICP	Paranam Industrial and Commercial Park
R & D	Research and Development
REDD	Reduced Emissions on Deforestation and Degradation
R-PP	Reddplus Readiness Proposal
RGB	Ministerie van Ruimtelijke Ordening Grond en Bosbeleid
RGM	Rosebel Gold Mines
RvM	Raad van Ministers
SAIL	Suriname American Industries Limited
SDG's	Sustainable Development Goals
SLRA	Sea Level Rise Above ..
SNTA	Suriname National Training Authority
SPS	Stichting Planbureau Suriname
STS	Stichting Toerisme Suriname
SUV	Suriname Visie
SWSMP	Suriname Water Supply Master Plan
TAS	Telecommunicatie Autoriteit Suriname
TBO	Technisch Beroeps Onderwijs
TIP	Trafficking In Persons
TOC	Totaal Organische Koolstof
TOV	Technisch Onderwijs en Vaktraining
UN	United Nations
UNASUR	Union de Naciones Suramericanas
UNDP	United Nations Development Program
UNEP	United Nations Environmental Program
UNFCCC	United Nations Framework Convention on Climate Change
USD	United States Dollar
VMS	Vessel Monitoring System
VSA	Verenigde Staten van Amerika
WKW	Water Kracht Werken

Deel 1: Uitgangspositie en Strategische Benadering voor de planperiode 2017-2021

Hoofdstuk I: De Uitgangspositie

I.1. Macro Economische Beschouwingen

I.1.1. Internationale Economische Ontwikkelingen 2012-2016

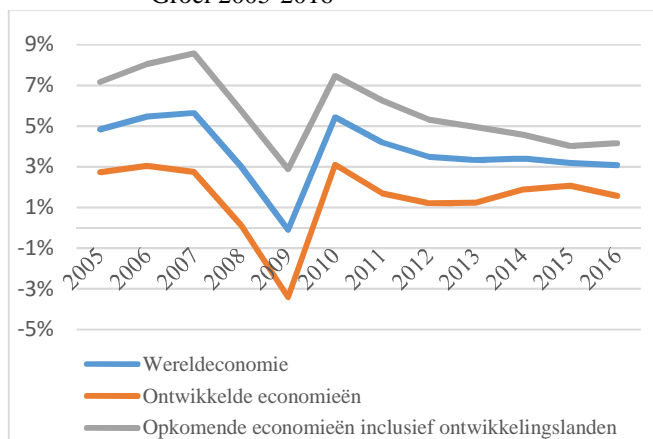
In het afgelopen decennium werden vrijwel alle landen geconfronteerd met ernstige gevolgen van de wereldwijde financiële crisis van 2008-2009. De oorzaak van de financiële crisis ligt in de hypotheekmarkt voor onroerend goed in de Verenigde Staten van Amerika (VSA) en Europa met als dieptepunt de val van Lehman Brothers in Wallstreet. De directe oorzaken hiervan waren onvoldoende financiële regelgeving, hoge remuneratiepraktijken van bankmanagers en overvloedige liquiditeitscreatie, vanwege een expansief monetair en overheidsbeleid in het westen, met als gevolg overvloedige kredietverschaffing aan de hypotheekmarkt in de VSA. Structurele oorzaken bij deze crisis zijn een internationale onevenwichtigheid in de besparingen en investeringen en een groeiende inkomensongelijkheid in de wereld.

Vanaf de jaren 90 hebben de landen in Centraal en Oost-Europa, de VSA, maar ook Turkije en Spanje grote betalingsbalanstekorten opgebouwd, terwijl de Oost Aziatische en grondstoffen producerende landen juist hun buitenlandse valutareserve aan het opbouwen zijn. Deze besparings- en investeringsonevenwichtigheid in de wereld is gepaard gegaan met sterker groeiende inkomens in het westen ten opzichte van de rest van de wereld. Vanwege de groeiende inkomens in het westen is de vraag naar kredieten voor de financiering van consumptiepatronen en investeringen in de hypotheekmarkt voor onroerend goed sterk toegenomen, wat uiteindelijk uitmondde in de financiële crisis.

Na de crisis zijn de rentevoeten in het westen verhoogd, wat geleid heeft tot een afname van investeringen, consumptiepatronen en de creatie van werkgelegenheid in de ontwikkelde landen met als gevolg dalende economische groeipercentages in de landen.

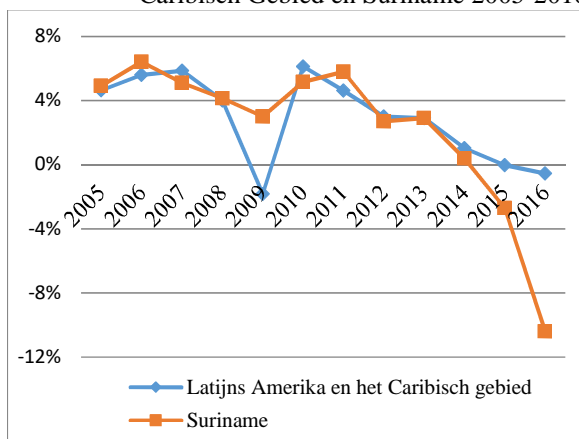
Na deze economische recessie, met als gevolg een inkrimping van de wereldeconomie met 0,09 procent en van de ontwikkelde landen met 3 procent in 2009, komt de wereldproductie langzaam op gang en is jaarlijks gemiddeld 3 procent in de periode 2012-2016 (zie onderstaande figuren).

Figuur I.1.1.1 Internationale Economische Groei 2005-2016

Bron: IMF, World Economic database, oktober 2016, ABS, Bewerking Stichting Planbureau Suriname (SPS)

Figuur I.1.1.2 Economische Groei Latijns-Amerika, Caribisch Gebied en Suriname 2005-2016

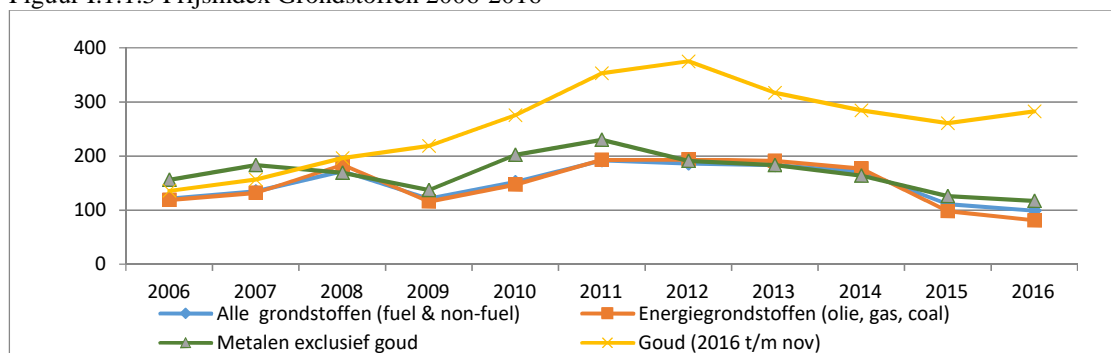
Bron: IMF, World Economic database, oktober 2016, ABS, SPS

De economische groei van de ontwikkelde economieën in deze periode is rond de 1,5 procent, terwijl die van de opkomende economieën, inclusief de ontwikkelingslanden, gemiddeld circa 5 procent op jaarbasis draagt. Binnen de opkomende economieën nemen de BRICS-landen (Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika)² een voorname plaats in.

In 2013 had de wereldeconomie te kampen met een grondstoffencrisis als gevolg van een afnemende vraag, vanwege de matig groeiende ontwikkelde economieën (VSA en Europa) en de transformatie van de Chinese economie, 's werelds grootste consument van grondstoffen. China heeft te kampen met afnemende groeicijfers (circa 11 procent op jaarbasis in 2003-2011 ten opzichte van 7 procent in 2012-2015), een productiesector die zich thans meer richt op de binnenlandse consumptie in plaats van op de export en de dienstverleningssector die sterker opkomt dan de industriële productie. Vooral de opkomende grondstoffen producerende economieën, met name in Latijns-Amerika en ook Suriname, hebben hierdoor te kampen met dalende wereldmarktprijzen.

De prijzen van de meeste grondstoffen namen tussen medio 2014 en 2015 af met circa 50 procent (zie onderstaande figuur). Uit de vooruitzichten van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) blijkt dat de grondstofprijzen op middellange termijn zich langzaam zullen herstellen met gemiddeld circa 3 procent per jaar³. De vooruitzichten van de Wereld Bank (WB) met betrekking tot de goudprijs op middellange termijn weergeven een gemiddelde afname van circa 3 procent. Deze vooruitzichten zijn gebaseerd op de verwachting dat de Amerikaanse rentevoet op de "federal reserve funds" in de toekomst geleidelijk zal stijgen en de Amerikaanse economie zich verder herstelt met een sterke US-dollar. In de afgelopen drie decennia is gebleken dat de goudprijs tijdelijk reageert op internationale crisissituaties door te stijgen. In de meeste gevallen reageert de prijs op speculatieve activiteiten. Crisissituaties in de toekomst zullen de internationale goudprijs doen stijgen.

Figuur I.1.1.3 Prijsindex Grondstoffen 2006-2016

Bron: IMF, WEO-database, oktober 2016, www.kitco.com, bewerking SPS

Volgens de Organisatie van Economische Coöperatie en Ontwikkeling (OECD) zullen de opkomende economieën en ontwikkelingslanden - vooral die in Azië - zich sneller herstellen van de crisis dan de ontwikkelde landen. De lange termijn vooruitzichten zijn dat tegen 2030 de opkomende economieën en ontwikkelingslanden circa 60 procent van het wereld Bruto Binnenlands Product (BBP) zullen uitmaken en circa 45 procent van de wereldhandel gebaseerd zal zijn op handelsrelaties binnen deze groep.⁴

De gevolgen van deze ontwikkelingen zullen onder andere zijn verhoogde inkomsten en kwaliteit van leven voor de totale wereld als gevolg van een toename van de productiviteit en effectiviteit van productiesystemen, terwijl transport-, communicatie- en handelskosten significant zullen afnemen. Aan de andere kant

² De groei in BRICS-landen is in de referentieperiode ook aan het dalen. De economie van Rusland en die van Brazilië krimpen volgens het IMF in 2014-2015 in, terwijl de economische groei van Zuid Afrika in deze jaren erg marginaal is. Alleen China en India groeien in 2012-2016 sterk met gemiddeld 7,3 procent en 6,9 procent.

³ Deze gemiddelde groei is gebaseerd op de projectie van de prijsindex voor alle "fuel en non-fuel" grondstoffen voor 2017-2021 uit de World Economic Outlook database van het IMF van oktober 2016.

⁴ www.tradeforum.org.

zal deze ontwikkeling ook bijdragen aan een nog grotere ongelijkheid binnen de diverse lagen van de samenleving. De oorzaak hiervan is het ontwrichten van de arbeidsmarkten, vanwege substitutie van arbeiders met machines en automatiseringsprocessen over de gehele economische bedrijvigheid en toename van de gap tussen kapitaal- en arbeidsinkomsten.

De organisatie van de Overheid, maar ook van alle onderdelen van de samenleving, zal drastisch veranderen. De impact van dit digitale tijdperk is thans nog niet goed te overzien. Deze opkomende veranderingen dienen door zowel de Overheid als de private sector goed gevolgd te worden en moeten deel uitmaken van onze lange termijnvisie voor het sturen van processen en het inrichten van onze totale samenleving.

I.1.2. Nationale Economische Ontwikkelingen 2005-2016

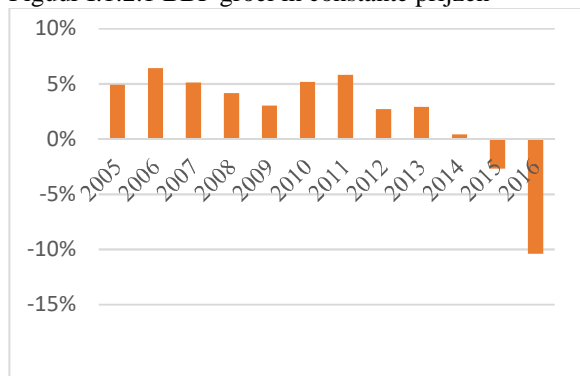
I.1.2.1 Productie en Inkomens⁵

De ontwikkelingen binnen de nationale economie en de economische groei worden voornamelijk gedreven door de activiteiten in de minerale sectoren goud en aardolie, met name investeringen en exporten.

De ontwikkeling binnen de nationale economie kenmerkt zich in de periode 2005-2016 door toename en afname in de groei, afhankelijk van de ontwikkelingen op de wereldmarkt en overheidsbeleid. In de periode 2012-2016 is vanaf 2013 sprake van afnemende groei tot 0,4 procent in 2014 en zelfs een inkrimping van de economie van respectievelijk 2,7 procent in 2015 en naar schatting 10,4 procent in 2016 (zie figuren I.1.2.1 en I.1.2.1).

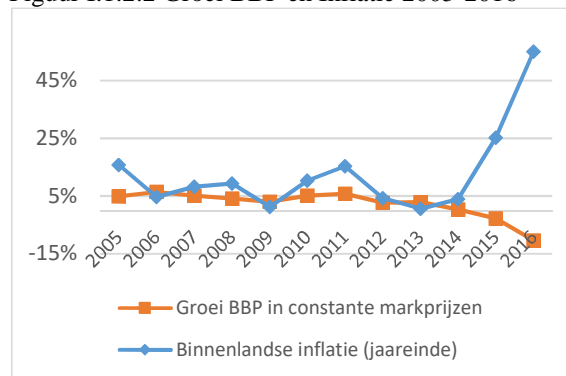
De groei in de periode 2012-2016 is veelal bepaald door de minder gunstige ontwikkelingen van de wereldmarktprijzen van onze belangrijkste grondstoffen, met name van goud en olie. De minerale exporten maken circa 88 procent uit van de totale exporten van goederen in 2005-2015. De voornaamste redenen van de inkrimping in 2015 en 2016 zijn dalende wereldmarktprijzen voor goud en olie en de volledige afbouw van de aluminiumindustrie in november⁶ 2015, waardoor de inkomsten sterk zijn afgenomen en dus ook de binnenlandse consumptie en investeringen van de Overheid en particuliere sector. Vanwege de dalende inkomsten uit de minerale sector is er al enige jaren sprake van een tekort op de lopende rekening. Het monetair systeem raakt uit balans, vanwege de slechte afstemming van de capaciteit om te importeren en de deviezeninkomsten van het land, met als gevolg de devaluatie van onze munteenheid in 2015 en 2016.

Figuur I.1.2.1 BBP groei in constante prijzen

Bron: ABS, bewerking SPS

Figuur I.1.2.2 Groei BBP en Inflatie 2005-2016

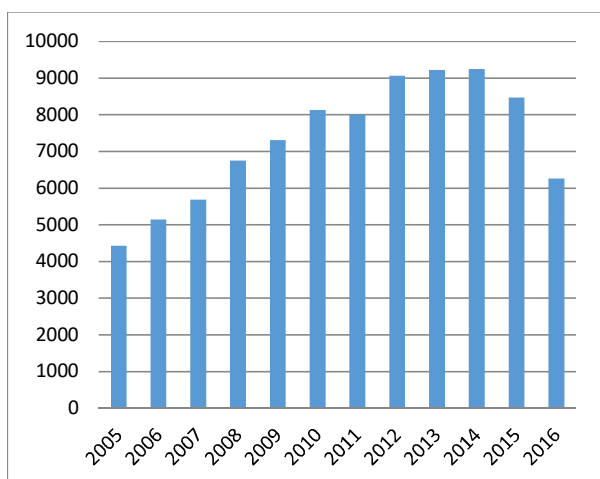

Bron: ABS, bewerking SPS

⁵ Bruto Nationaal Inkomens (BNI) is gelijk aan het Bruto Nationaal Product (BNP) plus netto factor inkomens van het buitenland. Het beschikbaar inkomen is gelijk aan het BNI plus netto buitenlandse transfers.

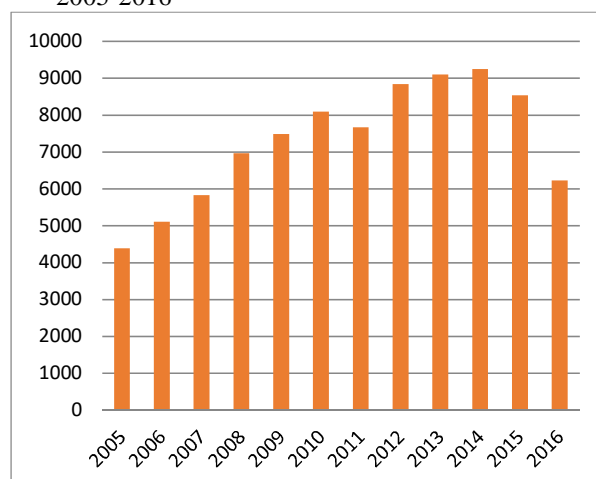
⁶ In november 2015 heeft de Alcoa Inc. haar activiteiten in Suriname stopgezet. Met de Overheid is overeengekomen dat het bedrijf in 2016 investeringen zal plegen om de ontgonnen gebieden te rehabiliteren, terwijl de onderhandelingen tussen de Overheid en Alcoa nog gaande zijn m.b.t. toekomstige investeringen in de aluminiumindustrie.

Figuur I.1.2.3 BBP per capita in USD 2005-2016

Bron: ABS, 2016 SPS, bewerking SPS

Figuur I.1.2.4 Beschikbaar Inkomen per capita in USD 2005-2016

Bron: ABS, 2016 SPS, bewerking SPS

Het BBP en het beschikbaar inkomen per capita vertonen een stijgende trend in 2012-2014 (zie figuren I.1.2.3 en I.1.2.4). Het beschikbaar inkomen per capita stijgt in eerste instantie met 5 procent, van circa USD 8.836 in 2012 tot USD 9.242 in 2014 en neemt vervolgens af (40 procent) tot naar schatting USD 5.525 in 2016 als gevolg van het dalend nationaal inkomen en de depreciatie van de wisselkoers. Door het wegvallen van de bauxietindustrie in 2015 en de inkringing van de economie in 2015-2016 is de werkloosheid opgelopen van circa 10,6 procent in 2012 tot een geschatte 19 procent in 2016.

I.1.2.2 Rol Mineralensector binnen de Economie

De mineralensector - bestaande uit het mijnen en verwerken van bauxiet, aardolie en goud tot halffabricaten - is als vanouds een van de belangrijkste sectoren van onze economie. Het aandeel van deze sector in het BBP in 2008-2015 is vrijwel gehalveerd van 28,5 procent in 2008 naar circa 15 procent in 2015. De volledige stopzetting van alle activiteiten van de bauxietsector in november 2015 en de afnemende productie van de andere subsectoren hebben bijgedragen tot het significant afnemend aandeel in het BBP en het negatieve groeicijfer in 2015 en in 2016 (zie tabel I.1.2.1).

Tabel I.1.2.1 Kernindicatoren van de Mineralensector 2008-2016

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016*
Reële groei (procent)	9.5	-12.1	15.7	0.2	-11.7	3.8	-7.5	-5.5	-6.9
Aandeel in BBP (procent)	28.5	22.3	24.8	23.3	25.1	21.1	17.9	11.0	15.0
Overheidsinkomsten (in mln. SRD)**	813.7	810.0	689.5	1,228.5	1,399.7	1,058.0	836.6	274.5	450.0
Totale exportwaarde (in mln. USD)	1,615.6	1,338.4	1,816.1	2,357.8	2,434.2	2,182.7	1,849.3	1,305.7	1,202.5
Saldo goederenbalans minerale sector in mln USD	NA	NA	1650.8	1973.1	2096.6	1770.9	1493.9	741.6	980.4
Investeringscijfers (in mln USD)***	228.5	231.9	175.7	303.2	619.9	517.2	432.2	870.3	398.0

Bron: ABS, SPS, CBvS, Ministerie van Financiën, Bauxiet Instituut Suriname (BIS), Suralco, Staatsolie, IAMGOLD

*Voorlopige schatting SPS, **Overheidsinkomsten zijn belasting- en niet-belastinginkomsten,

***Investeringscijfers zijn gebaseerd op de informatie van de bedrijven en instituten in de sector, aangevuld met schattingen van SPS

De exportopbrengsten uit de mineralensector maken circa 88 procent uit van de totale exportopbrengsten van goederen, wat neerkomt op gemiddeld circa USD 2 mld per jaar in 2008-2015 (zie ook tabel 12b van de statistische annex), terwijl het saldo van de goederenbalans uit de mineralensector in deze periode 2010-2015 circa USD 1,5 mld bedraagt. De bijdrage van deze sector aan overheidsinkomsten in de vorm van belasting- en niet-belastinginkomsten (royalty's, dividend, etcetera) is enorm afgenomen met circa 67 procent in 2015. In 2016 is er sprake van een toename van circa 32 procent.

Gedurende 2012-2015 vertonen de investeringen in de sector wel een stijgende trend, vanwege investeringen door Staatsolie Maatschappij Suriname NV (Staatsolie) en wel in de uitbreiding van de olieraffinaderij, ex-

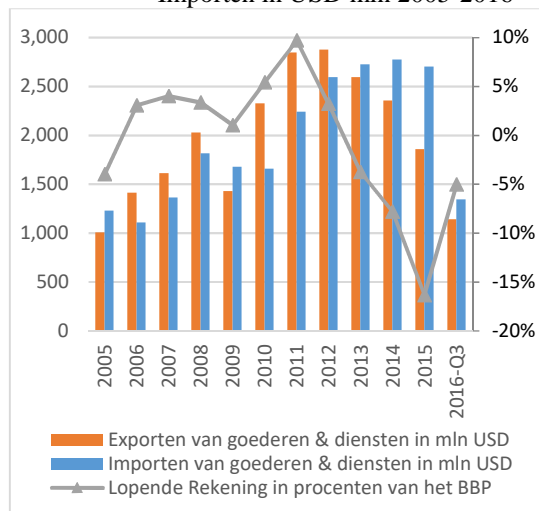
ploratieactiviteiten (on-, near- en offshore gebieden) en in de goudsector. Naar schatting hebben de investeringen in de constructie van de Merian-mijn door Newmont Suriname circa USD 850 mln gekost gedurende deze periode. De mijn is in het derde kwartaal van 2016 opgeleverd. De totale investeringen uit de sector bedragen in 2016 circa USD 400 mln.

Binnen de goudsector is er sprake van groot- en klein mijnbouwactiviteiten. In 2010-2015 was het gemiddeld aandeel van productie- en exportvolume uit de klein mijnbouw circa 64 procent en 63 procent van de totale sector. Omdat de activiteiten van goudwinning in de klein mijnbouw veelal in de informele sfeer plaatsvinden, zijn de inkomsten voor de Overheid zeer marginaal en bestaan voornamelijk uit royalty's, die betaald worden bij de goudopkoop.

De daling van de wereldmarktprijzen voor onze voornaamste exportproducten, goud en aardolie⁷, vanaf 2013 en de afname van de aluinaardeproductie hebben tevens invloed gehad op de betalingsbalans. De lopende rekening van de betalingsbalans vertoont vanaf 2013 een negatief saldo, dat toeneemt tot circa 16 procent van het BBP per ultimo 2015.

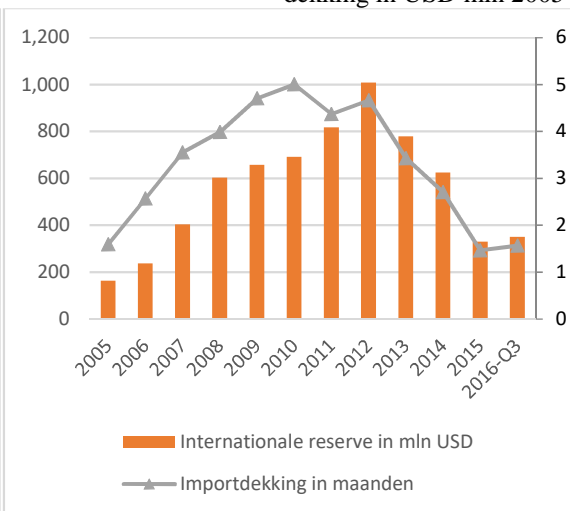
In de periode 2005-2010 stegen zowel de exporten als importen, behalve in 2005 en 2009 (crisisjaren). In de periode 2011-2016 is er een sterkere groei van de importen ten opzichte van de exporten (figuur I.1.2.5). Een stijging van de importen in 2013-2014 kan worden toegeschreven aan inputs voor de constructie van de uitbreiding van de olieraffinaderij van Staatsolie en het dienstenverkeer ten behoeve van de mijnbouwsector. Importen in Suriname hebben een beperkte elasticiteit en wij kunnen niet alles zelf produceren. Suriname heeft een hoger aandeel qua importen in de wereldhandel dan Guyana en Trinidad (zie tabel IV.6.2). De lokale productiecapaciteit is niet voldoende om de importen te vervangen.

Figuur I.1.2.5 Saldo Lopende Rekening, exporten en Importen in USD mln 2005-2016

Bron: CBvS, bewerking SPS

Figuur I.1.2.6 Internationale reserve en import dekking in USD mln 2005-2016

Bron: CBvS, bewerking SPS

Uit de figuren hierboven blijkt dat de deviezenreserve dezelfde trend vertoont als het saldo op de lopende rekening. Tot en met het derde kwartaal van 2016 bedraagt het tekort op de lopende rekening circa 5 procent van het geschatte BBP in lopende prijzen voor dit jaar⁸ (zie figuur I.1.2.5). Vanwege de steeds toenemende tekorten op de lopende rekening in 2011-2015, die niet voldoende gecompenseerd worden door buitenlandse netto kapitaalinkomsten op de financiële rekening van de betalingsbalans, nam de internationale reservepositie van Suriname significant af. Aanhoudende tekorten op de lopende rekening putten de deviezenreserve uit. Het hoogste niveau van de internationale reserve was USD 1.008,4 mln in 2012. Per ultimo 2015 is de hoogte van de internationale reserve USD 330,2 mln, een daling van circa 67 procent ten opzichte van 2012.

⁷ De daling van de wereldmarktprijs van goud in 2013-2015 was gemiddeld respectievelijk 15, 10 en 8 procent en van ruwe aardolie in 2014-2015 respectievelijk circa 7,5 en 42 procent.

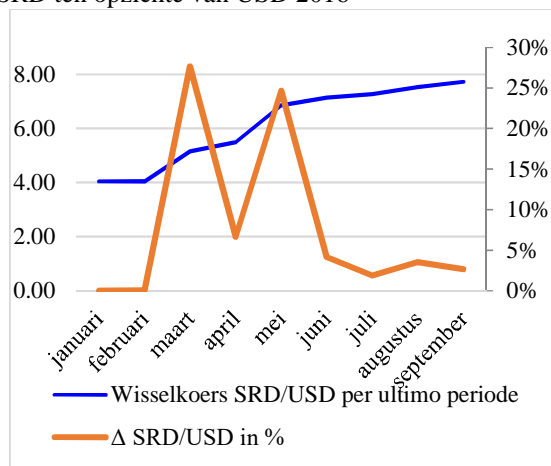
⁸ Het geschatte nominaal BBP tegen lopende marktprijzen is door het Planbureau geschat op SRD 22.552,4 mln.

Per september 2016 bedraagt de internationale reserve USD 350 mln, wat een importdekking van 1,6 maanden vertegenwoordigt (figuur I.1.2.6). De internationale reserve per ultimo september 2016 is, inclusief de eerste tranche betalingsbalanssteun van het IMF in het kader van het “Stand-by Arrangement Program”, dat de regering in mei is aangegaan bij deze internationale financiële instelling.

I.1.2.3 Monetaire Ontwikkelingen: Wisselkoers en Inflatie

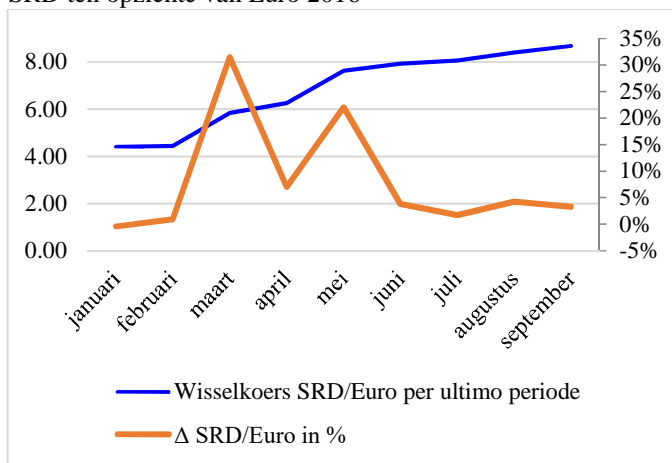
In januari 2011 werd de officiële wisselkoers van de SRD vis-à-vis de USD gedevalueerd met 20,5 procent. Een daling van de deviezenaanvoer vanaf 2013 heeft ook de officiële wisselkoers onder druk gezet. Door middel van valuta-interventies heeft de Centrale Bank van Suriname (CBvS) in eerste instantie getracht de wisselkoers te handhaven. Vanwege de steeds dalende internationale reserve en de toenemende vraag naar buitenlandse valuta werd de officiële wisselkoers op 18 november 2015 wederom gedevalueerd met circa 20,5 procent. Vanaf 10 mei 2016, na de implementatie van valutaveilingen gedurende circa twee maanden, is de CBvS overgegaan tot een vrije markt voor het deviezenverkeer en het instellen van een zwevend wisselkoerssysteem; de wisselkoersverhouding wordt bepaald door vraag en aanbod (zie onderstaande figuren).

Figuur I.1.2.7 Officiële wisselkoersontwikkeling SRD ten opzichte van USD 2016

Bron: CBvS, bewerking SPS

Figuur I.1.2.8 Officiële wisselkoersontwikkeling SRD ten opzichte van Euro 2016

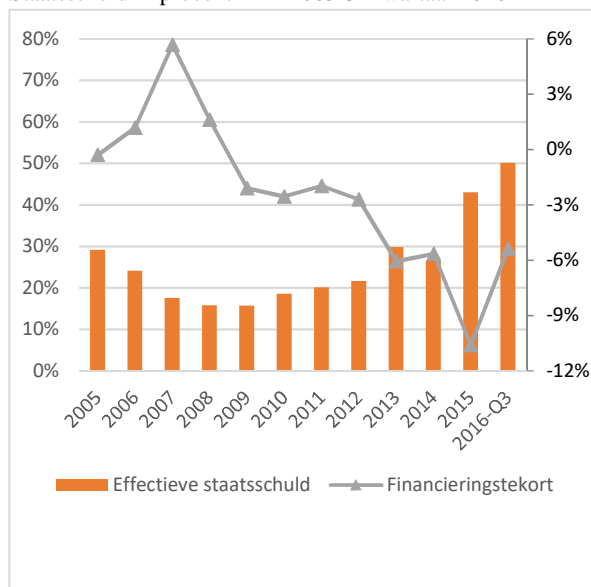
Bron: CBvS, bewerking SPS

Vanwege de depreciatie van de wisselkoers en een 70 procent verhoging van de belasting op de benzineprijs bedroeg de binnenlandse inflatie 15,3 procent in 2011 (zie figuur I.1.2.2). In de daaropvolgende jaren nam het inflatiecijfer af, om in 2015 weer op te lopen tot 25,1 procent, als gevolg van de aanpassingen van tarieven voor nutsvoorziening (elektra en water) en de depreciatie in november. De hoogte van het inflatiecijfer is in 2015 ook gestimuleerd door een stijging van de maatschappelijke geldhoeveelheid (M2) met circa 12 procent tegenover een dalende productie. Deze stijging is voornamelijk het gevolg van verstrekte kredieten door de CBvS aan de Overheid en ook de verhoogde kredietverlening aan particulieren en gezinnen. Het gemiddelde inflatiecijfer voor 2016 wordt geschat op 55 procent, voornamelijk vanwege de onstabiele wisselkoers en daarnaast ook de aanpassingen van de belasting op de benzineprijs en de tarieven voor nutsvoorzieningen. De hoge inflatiecijfers in 2015 en 2016 hebben geleid tot een sterk verminderde koopkracht van loon- en steuntrekkers.

I.1.2.4 Overheidsfinanciën en Staatsschuld

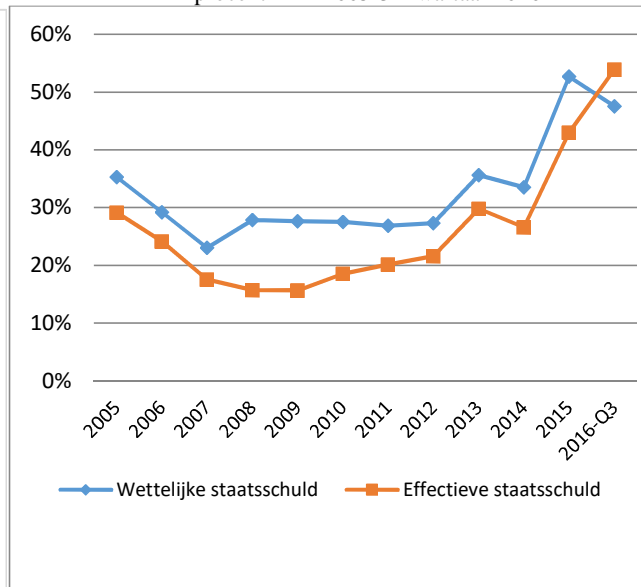
Het financieringstekort van de Overheid in procenten van het BBP groeit van 2,7 procent in 2012 tot circa 11 procent in 2015. Een afname van de inkomsten uit de mineralensector in 2013-2015 tot circa 70 procent in 2015 en uit de andere sectoren, vanwege de dalende en negatieve groei enerzijds en stijgende uitgaven anderzijds, heeft geleid tot de enorme financieringstekorten in de desbetreffende periode (figuur I.1.2.9). Ten opzichte van 2014 daalden de overheidsinkomsten met 9 procent in 2015, terwijl de uitgaven toenamen met circa 10 procent. Deze toename is het gevolg van een stijging van de personeelskosten als gevolg van een toename van het aantal werkzamen in overheidsdienst, stijgende materiële uitgaven en subsidies van de Overheid.

Figuur I.1.2.9 Financieringstekort en Effectieve Staatsschuld in procent BBP 2005-3^e kwartaal 2016

Bron: Ministerie van Financiën, Bureau voor de Staatsschuld, bewerking SPS

Figuur I.1.2.10 Wettelijke en Effectieve Staatsschuld in procent BBP 2005-3^e kwartaal 2016

Bron: Ministerie van Financiën, CBvS, Bureau voor de Staatsschuld, bewerking SPS

De oplopende financieringstekorten hebben tot gevolg een stijgende effectieve Staatsschuld⁹, waarbij de schuld-BBP ratio van 22 procent in 2012 tot 43 procent in 2015 toenam (zie figuur I.1.2.10). In 2015 stijgt de effectieve schuld-BBP ratio met 16,4 procent ten opzichte van 2014. Het financieringstekort in 2015 is voor circa 85 procent gedekt met binnenlandse middelen en wel voornamelijk door verstrekte voorschotten en een lange termijn lening van de CBvS.

Het financieringstekort tot en met september 2016 op basis van het geschatte BBP voor 2016 bedraagt circa 5,4 procent en is voornamelijk met buitenlandse financieringsmiddelen gedekt. De effectieve schuld-BBP ratio stijgt tot 54 procent in deze periode, vanwege de wisselkoersontwikkeling in 2016 en toenemende buitenlandse en binnenlandse schulden.

De wettelijke schuld-BBP ratio stijgt in 2015 met 19 procent ten opzichte van 2014 tot 53 procent. Tot en met het derde kwartaal van 2016 is de ratio afgenomen tot circa 48 procent. De daling in 2016 is het gevolg van de aanpassing van de wettelijke bruto schulddefinitie en omdat de wisselkoersfluctuaties in 2016 niet worden meegenomen bij de calculatie van de wettelijke staatsschuld in het desbetreffend jaar.

In 2016 heeft Suriname voor het eerst waardepapier uitgegeven op de internationale geld- en kapitaalmarkt. In april zijn er voor USD 86 mln “senior notes” (internationaal verhandeld waardepapier) uitgegeven tegen een looptijd van 1,5 jaar en een rentevoet van 8,57 procent. In oktober is de Overheid wederom ertoe overgegaan om via een obligatielening van USD 550 mln, middelen aan te trekken op de internationale kapitaalmarkt tegen een rentevoet van 9,25 procent en een looptijd van 10 jaar. Van de vrijgekomen middelen is USD 256 mln gebruikt voor het herfinancieren van de obligatielening van Staatsolie en USD 88 mln voor het herfinancieren van de eerder uitgegeven “senior notes” door de Overheid.

⁹ De effectieve Staatsschuld is gebaseerd op internationale standaarden voor de compilatie van schuldstatistieken, waarbij slechts de uitstaande getrokken middelen en afgeroepen garanties gerekend worden tot schuld, terwijl vreemde valuta schulden met de wisselkoersen van het moment waarop de schuldpositie betrekking heeft, worden omgerekend in de lokale valuta. Bij de wettelijke schuldpositie worden tot mei 2016 ook de niet-opgenomen gecontracteerde schuld en niet-afgeroepen garanties meegerekend tot schuld. In mei 2016 werd de Wet op de Staatsschuld SB 2002 aangepast en werden deze twee onderdelen afgevoerd van de wettelijke definitie van bruto Staatsschuld. Het wettelijke obligoplafond voor de totale Staatsschuld bedraagt 60 procent (35 procent voor de buitenlandse schuld en 25 procent voor de binnenlandse schuld) van het laatste nominale BBP-cijfer van het ABS. Volgens de Wet op de Staatsschuld, moet de conversie van vreemde valuta schulden in de lokale munteenheid geschieden met de wisselkoers van de periode waarop het laatste BBP-cijfer van het ABS betrekking heeft. De schuld-BBP ratio's van wettelijke schuld over 2015 en 2016 zijn gebaseerd op het BBP over 2015 van het ABS, terwijl de ratio's van de effectieve schuld in 2016 gebaseerd is op het geschatte nominale BBP-cijfer over 2016 van het Planbureau, dat neerkomt op circa SRD 22.552,4 mln.

Vanwege de economische neergang als gevolg van de externe schokken in de afgelopen periode is de Overheid in mei 2016 overgegaan tot het tekenen van een “Stand-by Arrangement Program” met het IMF om de loop naar een geleidelijke stabilisatie van de economie te realiseren. De Overheid heeft een programma voor 2016-2018 uitgezet voor het doorvoeren van noodzakelijke hervormingen met betalingsbalanssteun voor een bedrag van USD 478 mln. De eerste tranche van USD 81 mln is in juni gestort bij de CBvS. Behalve het IMF hebben andere multilaterale organisaties, zoals de Wereld Bank (WB), de Inter-Amerikaanse Ontwikkelingsbank (IDB) en de Caribbean Development Bank (CDB), ook financieringsmiddelen toegezegd om deze overgangperiode te overbruggen. Binnen dit programma moeten een aantal fiscale inkomstenverhogende maatregelen worden doorgevoerd, terwijl de subsidies op de nutsvoorzieningen water en elektra moeten worden afgebouwd.

I.2. “Commodity Crisis” en “Great Slowdown” in de Wereldhandel

Ten aanzien van de uitdagingen en kansen op de korte en middellange termijn is de huidige “Commodity Crisis” de voornaamste bedreiging voor groei en ontwikkeling, die de Surinaamse economie in een crisis heeft gestort. De voortdurende daling van de internationale handel, opkomend protectionisme, de ontwikkelingen van de Chinese economie, de vierde technologisch revolutie, het vraagstuk van klimaatverandering en de daaraan verbonden vraagstukken rond energie en zeespiegelstijging, bieden zowel uitdagingen als kansen voor de ontwikkeling van ons land.

De vooruitzichten van de grondstoffenprijzen (olie en goud) zijn voor 2017 gunstiger dan 2016, maar kunnen nog alle kanten op, afhankelijk van de politieke verhoudingen in de wereld. De globalisatietrend is op de terugtocht en een nieuwe trend van de-globalisatie is te verwachten. Arbeid in de ontwikkelingslanden is tegenwoordig duur, waardoor de ontwikkelde landen zoveel mogelijk weer zelf zullen produceren. De lage grondstoffenprijzen hebben ook een effect gehad op het volume van de wereldhandel, de waarde en soorten handelsgoederen. In sommige opkomende economieën hebben hogere importprijzen geleid tot een afname van de vraag naar goederen en ook de depreciatie van de lokale munteenheid in een aantal landen is de oorzaak van de trage groei van de wereldhandel. Suriname zal de negatieve effecten ervaren in de groei van de economie als deze trend zich zal blijven voortzetten in de komende periode.

I.3. Uitdagingen en Kansen

De lange termijn uitdagingen van Suriname die grotendeels van buiten op ons afkomen, zijn niet veel veranderd in de afgelopen decennia. Maar ook met het wegmaken van onze eigen, dus interne zwakten en onbenutte kansen, is weinig vooruitgang geboekt. De kern van de benadering in deze planperiode is dat Surinames reactieve rol in het ontwikkelingsproces moet omslaan naar een proactieve, door de ontwikkelingscapaciteit van de samenleving te vergroten. De Surinamer moet beslissend optreden en zowel de richting als de omvang van de ontwikkeling in eigen hand nemen.

Identificatie van onderliggende zwakten en sterkten moet de grondslag zijn om verandering te brengen in ontwikkelingsstrategie en -beleid, waardoor Suriname definitief op het pad van groei en duurzame ontwikkeling gebracht kan worden. De kansen van Suriname zijn gelegen in de verschillende natuurlijke rijkdommen, redelijk ontwikkelde en cultureel diverse bevolking en geografische en dus ook geopolitieke positie. De historische relatie die Suriname heeft met de VSA en Nederland en de diasporarelatie met verschillende invloedrijke landen/economieën (India, Brazilië, Indonesië, China en volkeren van het Afrikaanse continent) bieden kansen voor onze lange termijn ontwikkelingsstrategie.

I.4. Simulaties van de Ontwikkeling in Planperiode 2017-2021

I.4.1. Inleiding

De veranderende politieke en economische ontwikkelingen wereldwijd bemoedigen het doen van exacte voorspellingen voor de economie in de planperiode 2017-2021. Om een idee te hebben van de macro economische ontwikkeling in de komende periode, zijn er drie groeimogelijkheden uitgewerkt, gegeven een aantal veronderstellingen. De verwachtingen in de economie worden bijgesteld op basis van de verwachtingen in de

wereldeconomie. Het Ontwikkelings Plan 2017-2021 is doorgerekend met behulp van de twee door SPS gehanteerde rekenmodellen: het BBP- en SURYA-rekenmodel. De mogelijke groeiprojecties zijn: 1. de baseline (“business as usual”, dus voortzetting van de huidige ontwikkeling); 2. een gewenste groeiprojectie (uitgaande van herstel van de wereldeconomie, het beleid en een aangepast investeringsprogramma van de regering) en 3. een pessimistische groeiprojectie, waarbij uitgegaan wordt van een verslechterende wereld-economie, in het bijzonder de ongunstige ontwikkeling van vraag en prijzen van onze belangrijkste export-producten en tenslotte een niet volledig uitgevoerd overheidsinvesterings-programma.

Het voornaamste uitgangspunt voor de ontwikkelingen van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 is de tegenvallende groei van de economie in de afgelopen drie jaren. De reële groei van de Surinaamse economie is in 2016 significant afgenomen en wordt geschat op -10,4 procent. De daling kan voornamelijk worden toegeschreven aan:

- Een scherpe daling van exportprijzen (ruwe olie met 60 procent en goud met 22 procent) en daardoor een forse afname van de deviezeninkomsten.
- De afname van het exportvolume uit de mijnbouwsector als gevolg van de productiedaling sinds 2013. In 2016 is de volume-afname van goud circa 22 procent ten opzichte van 2012 en 15 procent ten opzichte van 2015.
- De beëindiging van de bauxiet- en aluinaardeproductie aan het eind van 2015.
- Een overheidsfinancieringsstekort van 6,8 procent van BBP in 2016.
- De afname van overheidsinvesteringen.
- De daling van de groei in de meeste niet-mijnbouwsectoren, waaronder een sterke terugval in de handel- en de constructiesector.
- De afname van de koopkracht van de loon- en steuntrekkers.

Algemene beleidsdoelstellingen bij de groeiprojecties:

- Een financieringsstekort van de begroting van maximaal 4 procent van BBPmp tegen lopende prijzen.
- Monetair neutrale financiering van het tekort.
- Een monetaire reserve van minimaal 3 maanden invoerdekking.
- Een reële groei van het BBP van minstens 3,8 procent in 2021 (het gemiddeld niveau van de periode 2011-2013).
- Een Nationaal Inkomen per capita van minstens USD 8,500 (het gemiddelde van 2011-2013)

I.4.2. De Baseline

De groei van de totale productie is berekend op basis van gegevens die reeds bekend zijn en een aantal assumpties:

1. Een wisselkoers van SRD 7 per USD voor de gehele periode die in alle projecties is meegenomen. De onderbouwing hiervoor is dat a) reeds twee kwartalen van 2016 herstel plaatsvindt op de balans van de goederenrekening van de betalingsbalans en de verwachting dat het saldo op de dienstenbalans ook zal verbeteren, aangezien de grote investeringen Goud- en Oliesector beëindigd zijn en daarmee ook de hoge uitgaven aan buitenlandse dienstverleners verder zullen afnemen; b) er een toename is in de deviezenreserve; c) het gemiddelde van de wisselkoers SRD/USD in 2016 dichtbij 7 lag; d) verwacht wordt dat de inkomsten van de Overheid zullen toenemen door de activiteiten in de goudsector en e) de Overheid bezuinigingsmaatregelen zal treffen. Ten aanzien van de wisselkoers-verhouding USD/EUR is de assumptie 1.10 in 2016 en 2017 en 1.20 voor de rest van de periode.
2. In de periode 2017-2018 stijgt de productie van goud met respectievelijk 52 procent en 3 procent, vanwege de komst van een nieuwe producent. In 2020 en 2021 daalt de productie met 8 om 6 procent en stijgt tot 2,3 procent in 2021. De verwachting is dat binnen de grootschalige mijnbouw één van de maatschappijen zal uitbreiden in 2020 en dat de andere maatschappij een productiedaling aangeeft vanaf de periode 2019-2021.
3. De productie van de kleinschalige goudsector is voor 2017-2021 geraamd op basis van de schatting voor 2016, waarbij hetzelfde niveau is aangehouden, namelijk circa 15.087 kg. De importen ten be-

hoeve van de kleinschalige goudmijnbouw zijn meegenomen in de totale importen, vanwege het betrekken van de inputs bij de lokale handel. De schatting van de goudprijs is als volgt: USD 1219 troy oz in 2017; USD 1190 troy oz in 2018; USD 1160 troy oz in 2019; USD 1132 troy oz in 2020 en USD 1104 troy oz in 2021 (WEO-projecties, oktober 2016). De voorlopige goudcijfers van de maatschappijen zijn beschikbaar gesteld voor het rekenwerk, maar mogen niet gepubliceerd worden.

4. De raffinaderijproductie bedraagt tussen 2,4 en 3,2 mln barrel op jaarbasis. De olieprijs is gesteld op USD/bbl 50 in 2017-2021.
5. De houtsector groeit jaarlijks gemiddeld tussen 8 en 10 procent (projecties van SBB).
6. De gemiddelde groei van de constructiesector bedraagt jaarlijks ongeveer 3 procent. Hierin zijn opgenomen de importen van bouwmaterialen ten behoeve van het op te zetten woningbouwproject en het asfalteringsproject van DALIAN.
7. In 2017-2021 zijn de schattingen van de importen van inputs ten behoeve van de productie van beide goudmaatschappijen toegevoegd.
8. New Mont zal vanwege afschrijvingen van de investeringen pas in 2021 aanvangen met de overmaking van winstbelasting.
9. De overheidscijfers van 2016 zijn schattingen, gemaakt op basis van de realisaties van het derde kwartaal en de cijfers van 2017-2021 zijn SPS-schattingen, gebaseerd op de te verwachten inkomsten uit de mijnbouwsector, waarbij de uitgaven zijn geraamd op basis van een begrotingstekorttarget van 4 procent van het BBP.

Tabel I.4.1.1 Resultaten van de Baseline 2017-2021

Indicatoren	2017	2018	2019	2020	2021
Wisselkoers SRD/USD	7	7	7	7	7
BBP in lopende prijzen (marktprijzen) in SRD mln	28,924	31,429	33,467	36,085	38,493
BBP in constante prijzen (marktprijzen) in SRD mln	8,991	9,190	9,300	9,429	9,634
Reële groei in procenten	0.9	2.2	1.2	1.4	2.2
Beschikbaar Inkomen SRD mln	28,954	31,459	33,182	35,801	38,208
Nationaal Inkomen per capita in SRD	49,246	53,022	55,933	59,750	63,136
Nationaal Inkomen per capita in USD	7,035	7,575	7,990	8,536	9,019
Inflatie	27.9	10.1	5.6	4.9	4.2
Importdekking in maanden	4.1	4.8	4.7	3.8	3.5
Financieringstekort in procenten van BBP	-2.3	-2.8	-3.2	-2.8	-1.0
Arbeidsplaatsen bedrijven in procenten	-5.2	1.7	1.9	1.4	2.0
Investerings in USD mln	916	1,276	1,432	1,826	2,119

Bron: SPS

De resultaten van de baseline zijn een gemiddeld BBP-groei cijfer van ongeveer 1,6 procent over de periode 2017-2021 (zie tabel 1.4.1.1). De vertraagde groei die optreedt in 2019 en 2020 is het gevolg van een productiedaling bij de grootschalige goudmijnbouwbedrijven, waardoor exporten van goud zullen afnemen met respectievelijk circa 8 en 6 procent. De reden van de productiedaling is vooralsnog niet bekend. De inflatie in 2017 is een flink stuk lager dan 2016 (55,5 procent) en de dalende trend zet zich voort in 2018-2021. De arbeidsplaatsen vertonen een matige groei van gemiddeld 1,8 procent over de periode 2018-2021. In de periode 2017-2021 zijn de benodigde investeringen gemiddeld USD 1.514 mln per jaar. Het Nationaal inkomen per capita uitgedrukt in USD groeit weer en de doelstelling van USD 8.500 wordt in 2020 en 2021 bereikt. De target van importdekking wordt bereikt maar de BBP-groei in 2021 is nog beneden de target van 3,8 procent.

I.4.3. Gewenste groei projecties

Bij deze exercitie is er sprake van 'een verbetering van de economische activiteiten vergeleken met de baseline'. Er is sprake van diversificatie van de economie, waarbij toerisme, de agrarische sector, de niet aan de mijnbouw gerelateerde kleinindustrie en outsourcingactiviteiten gestimuleerd zullen worden. Verondersteld wordt dat de Overheid haar aangepaste investeringsprogramma uitvoert, gefinancierd door de IsDB en andere financieringsinstellingen. Naast de assumpties die zijn genoemd bij de baseline, zijn er additionele veronderstellingen meegenomen:

1. Binnen de grootschalige goudmijnbouw zal in 2017 en 2018 een aanvang worden gemaakt met de voorbereidingen op de nieuw verkregen “soft rock” goudconcessie in het district Saramacca. De goudproductie en -export starten in 2019. De goudproductie wordt verhoogd van 9.600 naar ongeveer 12.000 kg in 2019. Deze nieuwe ontwikkeling maakt dat de totale goudproductie toeneemt. De assumptie voor de goudprijs is als volgt: USD 1250 troy oz in 2017; USD 1300 troy oz in 2018; USD 1325 troy oz in 2019; USD 1350 troy oz in 2020 en USD 1375 troy oz in 2021.
2. De olieprijs bedraagt USD/bbl 55 in 2017 en voor de jaren daarna USD/bbl 60.
3. De infrastructurele projecten die zijn opgenomen in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zullen de constructiesector doen groeien. Volgens projecties bedraagt de groei van deze sector tussen de 4 en 5 procent vanaf 2019.
4. De aanleg van de glasvezelkabel door Telesur opent mogelijkheden voor outsourcing-operaties vanaf eind 2018, wat een grote bijdrage zal leveren aan de sector Telecommunicatie.
5. Het actief zoeken naar nieuwe markten betekent verdere groei van de toerismesector en kan jaarlijks een bijdrage van ongeveer 4 procent leveren aan de economie.
6. Een jaarlijkse groei van de productie van droge padie en rijst met respectievelijk 7 en 6,5 procent.
7. Een groei van de productie van kleine en middelgrote ondernemingen met ongeveer 10 procent.
8. De overmaking van de winstbelasting van de goudbedrijven vindt een jaar eerder (in 2020) plaats dan gepland. Er wordt verondersteld dat in dat jaar circa 25 procent meer van het volume van 2015 wordt geproduceerd, waarna de productie geleidelijk aan wordt opgevoerd tot circa 12.000 metrieke ton per jaar.

Tabel I.4.2.1 Resultaten gewenste groei 2017-2021

Indicatoren	2017	2018	2019	2020	2021
Wisselkoers SRD/USD	7	7	7	7	7
BBP in lopende prijzen (marktprijzen) in SRD mln	29,909	33,688	37,358	41,873	46,275
BBP in constante prijzen (marktprijzen) in SRD mln	9,111	9,437	9,730	10,093	10,532
Reële groei in procenten	2.3	3.6	3.1	3.7	4.3
Beschikbaar Inkomen SRD mln	29,939	33,718	37,388	41,903	46,306
Nationaal Inkomen per capita in SRD	50,688	56,309	61,573	68,050	74,142
Nationaal Inkomen per capita in USD	7,241	8,044	8,796	9,721	10,592
Inflatie	28.1	11.4	7.1	6.3	5.8
Importdekking in maanden	3.7	5.1	5.5	4.7	4.7
Financieringstekort in procenten van BBP	-2.0	-2.0	-0.2	-0.9	1.1
Arbeidsplaatsen bedrijven in procenten	-4.5	3.2	3.6	3.7	4.3
Investerings in USD mln	1,105	1,516	1,796	2,408	2,840

Bron: SPS

De resultaten uit deze exercitie geven een versneld herstel van de Surinaamse economie weer (zie tabel I.1.2.1). De gemiddelde reële groei hierbij is geraamd op 3,4 procent jaarlijks voor de periode 2017-2021, terwijl de target ruim gehaald wordt en wel 4,3 procent in 2021. De importdekking in maanden is vanaf 2017 boven de norm van 3 maanden. Het financieringstekort van de begroting is binnen de doelstelling. De arbeidsplaatsen nemen vanaf 2018 jaarlijks toe met circa 3,7 procent.

I.4.4. Pessimistische groeiprojecties

Binnen deze context is er een minder goed beeld ten opzichte van de baselinesituatie te verwachten. Er is sprake van een nog langzamer herstel van de groei van de Surinaamse economie, ook mede als gevolg van minder gunstige ontwikkelingen op de wereldmarkt. Vergeleken met de baseline, gelden hierbij de navolgende aannames:

1. Een van de partners binnen de grootmijnbouw blijft op het niveau van 2016 produceren over de gehele periode. De goudprijs daalt verder tot USD 1000 troy oz voor de gehele periode.
2. De olieprijs daalt in 2017 en 2018 naar een niveau van USD/bbl 30 en bedraagt in de periode 2019-2021 USD/bbl 35.
3. De projecten in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 worden niet of gedeeltelijk uitgevoerd.

4. De overmaking van de winstbelasting van de goudsector wordt uitgesteld met een jaar (naar 2021)
5. Een afname van de groei in de toerismesector met circa 6 procent.

Tabel I.4.3.1 Resultaten pessimistische groeiprojecties 2017-2021

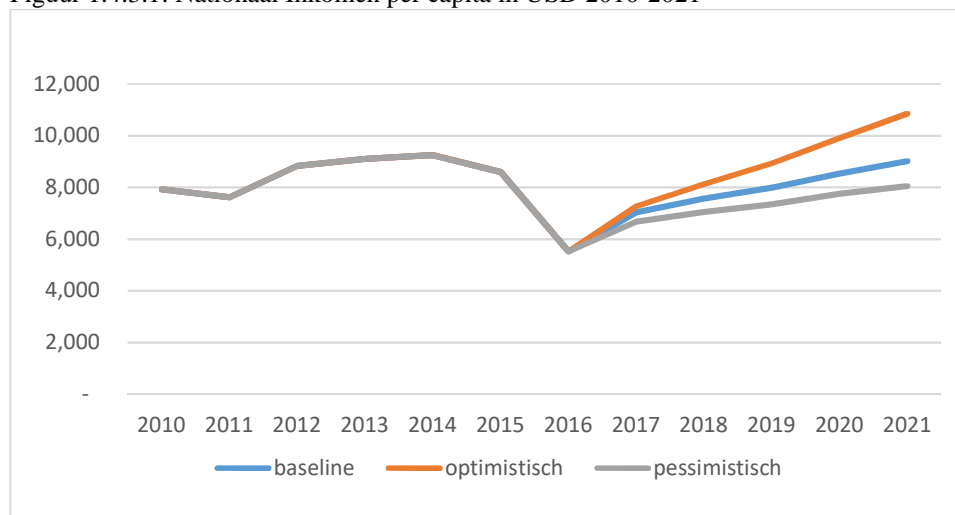
Indicatoren	2017	2018	2019	2020	2021
Wisselkoers SRD/USD	7	7	7	7	7
BBP in lopende prijzen (marktprijzen) in SRD mln	27,472	29,269	30,789	32,830	34,403
BBP in constante prijzen (marktprijzen) in SRD mln	8,934	9,077	9,128	9,187	9,282
Reële groei in procenten	0.3	1.6	0.6	0.7	1.0
Beschikbaar Inkomen SRD mln	27,502	29,299	30,819	32,860	34,433
Nationaal Inkomen per capita in SRD	46,748	49,346	51,418	54,316	56,378
Nationaal Inkomen per capita in USD	6,678	7,049	7,345	7,759	8,054
Inflatie	26.1	8.2	5.2	4.9	3.9
Importdekking in maanden	3.5	3.6	3.3	2.0	1.6
Financieringstekort in procenten van BBP	-2.9	-3.3	-3.9	-3.6	-1.4
Arbeidsplaatsen bedrijven in procenten	-5.6	1.0	1.2	0.7	0.9
Investerings in USD mln	825	1,131	1,199	1,516	1,732

Bron: SPS

Bij deze exercitie groeit de economie veel trager, de gemiddelde reële groei voor de periode 2017-2021 is geprojecteerd op gemiddeld 0,8 procent per jaar (zie tabel 1.4.3.1). De werkloosheid neemt toe van 24,3 procent in 2017 naar 28,1 procent in 2021. De importdekking daalt beneden de norm vanaf 2020 en dit maakt dat de wisselkoers voor de USD onder druk zal komen te staan en wederom aangepast zal moeten worden in 2020-2021, namelijk met circa 31 procent. Het investeringsvolume is veel lager ten opzichte van de baseline. Ten opzichte van de baseline neemt het financieringstekort toe. In 2021 is het financieringstekort minder vergeleken met 2020, omdat de inkomsten van de Overheid toenemen. In deze exercitie zal in 2021 een aanvang worden gemaakt met de betaling van winstbelasting (uit de goudsector).

Samenvatting:

Figuur 1.4.3.1: Nationaal Inkomen per capita in USD 2010-2021

Bron: ABS en SPS (2016 en verder)

Samengevat kan gesteld worden dat enkele doelen gehaald worden in de baseline, zoals het nationaal inkomen per capita van minstens USD 8500 (zie figuur 1.4.3.1). Dit doel wordt bereikt in 2020 en 2021. De gemiddelde groei is circa 1,9 procent over de periode 2017-2020 en de groei in 2021 is 2,2 procent onder de target van 3,8 procent (het gemiddelde van 2011-2013). De werkloosheid blijft boven de 20 procent steiken in de baseline en de gemiddelde investeringen bedragen circa SRD 10,5 mld, bij een wisselkoers van 7

SRD/USD. Het gemiddelde financieringstekort blijft onder de norm van 4 procent van het BBP. Bij de gewenste groeiprojecties wordt in 2020 een groei bereikt van 3,7 procent, dichtbij de target van 3,8 procent en in 2021 is de groei boven de gestelde target. De arbeidsplaatsen nemen toe in de periode 2018-2021 met gemiddeld 3,7 procent en de investeringen bedragen circa SRD 13,5 mld per jaar bij een wisselkoers van 7 SRD/USD oftewel USD 1,9 mld per jaar. De importdekking is gedurende de periode ruim over de norm van 3 maanden. De inflatie is vanaf 2019 terug naar “single digit”.

Bij tegenvallers in de periode 2017-2021 zullen de doelen niet gehaald worden (zie tabel 1.4.3.1). De economie zal dan zeer traag groeien met gemiddeld 0,8 procent per jaar. De importdekking in 2020 en 2021 zal beneden de norm van 3 maanden dalen en dat zal betekenen dat de wisselkoers opnieuw zal devalueren om het evenwicht terug te brengen in de economie.

Hoofdstuk II: De Strategische Visie

II.1. Wat is Ontwikkeling?

Intuïtief stellen de meeste mensen ontwikkeling gelijk aan vooruitgang¹⁰, een beter leven nú vergeleken met een periode daarvoor. Vooruitgang betekent dat de kwaliteit van het leven beter geworden is door een verbeterde economische situatie, betere sociale en culturele dienstverlening en een prettiger en gezonder woon-, werk- en leefmilieu. Adoptie van het concept duurzame ontwikkeling weerspiegelt dit streven, maar is ook een norm om groeimodellen te beoordelen. Economische groei die slechts voor een korte periode volgehouden kan worden of ten koste gaat van sociale ontwikkeling of ernstige en langdurige schade toebrengt aan het milieu, kan niet gekwalificeerd worden als “ontwikkeling”. Een eis van duurzame ontwikkeling is dat “bepaalde groepen niet achtergelaten worden” of dat het milieu niet genegeerd wordt in het ontwikkelingsproces. Vrijwel altijd is dit de uitkomst van theorieën of ideologieën waarin kleine, elitaire groepen gezien worden als dragers van ontwikkeling en daarom zonder omkijken naar anderen of het milieu hun voortuitgang mogen realiseren. Ontwikkeling kan ook niet uitsluitend gezien worden als het bijproduct van competitie, omdat dit altijd resulteert in “winnaars en verliezers”, zeker als de spelregels in het voordeel zijn van bepaalde groepen. Duurzame ontwikkeling vraagt dat Suriname in zijn ontwikkelingsstrategie inbouwt de principes van samenwerking en solidariteit, twee inherent menselijke eigenschappen. Dit sluit aan op de neiging tot consensusvorming, één van de hoekstenen van de Surinaamse cultuur, die omarmd moet worden in de ontwikkelingsstrategie.

Het idee van duurzame groei is ontsproten aan de decennialange ervaring dat snelle economische groei ten koste van sociale en politieke ontwikkeling of het milieu, op lange duur onhoudbaar is. Verkwanseld menselijk kapitaal, schrijnende ongelijkheid, armoede, sociale, politieke en/of gewapende conflicten en klimaatverandering zijn problemen die een samenleving decennia terug kunnen werpen en jaren van groei tenietdoen. Veelal veroorzaakt door eenzijdige ontwikkelingsstrategieën, korte termijn denken en fixatie op het primaat van economische groei is de terugslag gemakkelijker te voorspellen dan te voorkomen. Ook het ontwerpen en uitvoeren “van een duurzame groeiestrategie” heeft vele uitdagingen.

“For twenty years, the international community has aspired to integrate the social, economic, and environmental dimensions of sustainability, but no country has yet achieved patterns of consumption and production that could sustain global prosperity in the coming decades. A new agenda will need to set out the core elements of sustainable lifestyles that can work for all.”¹¹

De VN Commissie die aan de wieg van de Duurzame Ontwikkelingsdoelen van de VN gestaan heeft, erkent dat serieuze uitdagingen het ontwerpen en uitvoeren van een duurzame ontwikkelingsstrategie bemoeilijken en formuleerde in antwoord daarop de vijf baanbrekende principes¹² voor duurzame ontwikkeling “Post MDG”:

1. Laat niemand achter.
2. Plaats duurzame ontwikkeling in de kern. Alleen door sociale, economische en milieu-actie gezamenlijk te mobiliseren kunnen we armoede blijvend uitbannen en de aspiraties van acht miljard mensen in 2030 vervullen.
3. Transformeer economieën voor banen en inclusieve groei.
4. Bouw vreedzame en effectieve, open en verantwoordelijke instituten die werken voor iedereen.
5. Smeed een nieuw internationaal partnerschap.

Elk van deze vijf uitdagingen/ontwikkelingsprincipes heeft in essentie te maken met zoeken naar een genuanceerde en gebalanceerde ontwikkelingsstrategie en deze principes zijn verder uitgewerkt tot de zeventien

¹⁰ “Defining progress is essential.” (paragraaf over Core principles for developing post-2015 goals and strategies in The United Nations Development Strategy Beyond 2015; Committee for Development Policy)

¹¹ Page 9; “A New Global Partnership: Eradicate Poverty and Transform Economies Through Sustainable Development; The Report of the High-Level Panel of Eminent Persons on the Post-2015 Development Agenda”; 2013, United Nations, New York

¹² Idem pagina De commissie stelt “Taken together, the Panel believes that these five fundamental shifts can remove the barriers that hold people back, and end the inequality of opportunity that blights the lives of so many people on our planet.”

Duurzame Ontwikkelings Doelen (DOD/SDG). Suriname erkent het belang van deze doelen die verwerkt zijn in het OP 2017-2021. De VN-DODs geven de richting aan voor het vinden van een evenwicht tussen: solidariteit en competitie, tussen individualiteit en collectiviteit. Het vinden van deze balans geeft aan hoe wij als persoon en als samenleving vormgeven aan onze humaniteit en verantwoordelijkheid nemen voor de ontwikkeling van Suriname. Deze opvatting zal het leidend principe moeten zijn van Surinames ontwikkelingsstrategie en wordt onderschreven in eerder genoemd VN-rapport waarin gesteld wordt dat:

“Perhaps the most important transformative shift is towards a new spirit of solidarity, cooperation, and mutual accountability that must underpin the post-2015 agenda..... Everyone involved must be fully accountable.”¹³

Voor de Surinaamse economie, die vooral gebaseerd is op mijnbouw en daaraan gerelateerde industrie, is het belang van het idee duurzame ontwikkeling niet te onderschatten. Bij de uitwerking hiervan moet op alle niveaus en alle gebieden van beleid en planning gewerkt worden aan mechanismen en gezamenlijk gestelde doelen. Het gaat om:

1. Het bouwen van mechanismen, instituties en instituten, die ons in staat stellen de ontwikkelingsinspanning over lange tijd vol te houden zonder terugval. Sociale instituties zijn de duurzame normen en waardepatronen die ons economisch en sociaal gedrag en gedrag naar het milieu onderbouwen en aangeven wat Surinamers wel en niet behoren te doen. De mate waarin deze normen en waardepatronen werkelijk leven bij de Surinamer zal bepalen of de instituten, de organisaties die belast zijn met het reguleren en sanctioneren van gedrag, succesvol zijn. Duurzame ontwikkeling is dus in belangrijke mate institutionele ontwikkeling
2. Integratie van (schijnbaar) conflicterende ontwikkelingsdoelen door consensusvorming. De huidige consensus in het ontwikkelingsdebat gaat in feite om het kernprincipe van gelijktijdigheid bij het plannen en realiseren van de meest fundamentele verwachtingen die mensen hebben van ontwikkeling. Er is meestal geen gebrek aan consensus over de filosofische doelstellingen van ontwikkeling maar diepgaande meningsverschillen en conflicten tussen belangengroepen, politici en deskundigen worden voelbaar bij het beslissen over de volgorde waarin deze doelen bereikt moeten worden. Het vraagstuk van volgorde is natuurlijk een direct gevolg van assumpties over de onderlinge afhankelijkheid van de doelen. Het Surinaams Planapparaat en de Surinaamse politiek moeten belangengroepen zover krijgen dat zij een nieuw ontwikkelingsparadigma omarmen, waarbij getracht wordt een volgorde of rangorde van economische, sociale en milieudoelen te vermijden en te zoeken naar opties om deze doelen te integreren. Deze oproep dwingt Suriname om groei en ontwikkeling vanuit verschillende oogpunten (belangen) te benaderen en door consensusvorming op nationaal niveau een gebalanceerde ontwikkelingsstrategie aan te nemen.

II.2. Drie “Voorvragen” en de Responses

Het Ontwikkelings Plan 2017-2021 houdt rekening met de twee meest fundamentele ontwikkelingsuitdagingen waar Suriname op korte termijn weinig aan kan veranderen: haar kleine bevolking en de openheid van de economie. Deze twee uitdagingen zijn bovendien nauw aan elkaar gerelateerd. De overtuiging is dat een strategische visie op de ontwikkeling van Suriname rondom deze uitdagingen gebouwd moet worden.

¹³ Idem pagina Verwijzing ...Executive summary == “A New Global Partnership: Eradicate Poverty and Transform Economies Through Sustainable Development; The Report of the High-Level Panel of Eminent Persons on the Post-2015 Development Agenda”; 2013, United Nations, New York

Een significant grotere bevolking is op zich geen verkeerd ontwikkelingsdoel, maar plantechische zorgvuldigheid en politieke verantwoordelijkheid vereisen dat zulk een verstrekkend doel gekwantificeerd en geformaliseerd wordt in het ontwikkelingsplan. Alleen dan kan zulk een ambitieus doel, goed gepland en beheerst worden en zo bijdragen tot duurzame ontwikkeling en kan de continuïteit van de Surinaamse natie gegarandeerd worden. De tweede uitdaging, de openheid van de Surinaamse economie, is zowel oorzaak als gevolg van de kleinschaligheid. Het gebrek aan diversifiëring van de economie is nauw verbonden met de kleinschaligheid, maar kan verminderd worden aangezien dit niet de enige oorzaak is. Verminderde afhankelijkheid van import en diversifiëring van de economie vereisen innovatieve strategieën die de verandering van investerings-, productie- en consumptiepatronen aanmoedigen en ondersteunen, waarbij de Overheid een mobiliserende, faciliterende en regulerende rol vervult.

Bovenstaande benadering leidt tot drie “voorvragen” die beantwoord moeten worden, nog voordat specifieke keuzen gemaakt worden voor sectorale, regionale en institutionele plannen, beleid en projecten. Immers, verwacht wordt dat deze antwoorden de kernwaarden verschaffen waarmee technici, beleidsbeslissers in de private en publieke sector maar ook de burgers kunnen beslissen welke initiatieven belangrijk zijn voor het behalen van onze nationale ontwikkelingsdoelen. Het gaat om de volgende drie vragen:

1. Voor wie plannen we? Wie en wat zal het ‘Surinaamse Volk’ zijn in 2030?
2. Kunnen we het alleen of zijn strategische partnerschappen met grote landen noodzakelijk?
3. Hoe lossen wij het ‘deviezenvraagstuk’ in Surinaamse kleinschalige, open economie, op?

II.2.1. Wie en wat zal het ‘Surinaamse Volk’ zijn in 2030?

Het Surinaamse volk is het begin en het einde van de discussie over onze ontwikkeling. Strategieën, plannen, programmas en projecten dienen de voortuitgang van het Surinaamse volk en worden in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 in de kern op dit criterium beoordeeld. Dit in tegenstelling tot een benadering waarbij het doel is “het land/de grond” of de “hulpbronnen” te ontwikkelen en de assumptie is dat voordelen voor het Surinaamse volk middels een “trickle down” mechanisme plaats zullen vinden. Als operationele definitie voor het Surinaamse volk gaat het Ontwikkelings Plan 2017-2021 uit van de Surinaamse burgers: dat zijn Surinaamse staatsburgers en andere ingezetenen. De huidige en toekomstige Surinaamse burgers zijn de uiteindelijke doelgroep voor het ontwikkelen, uitvoeren, en evalueren van ontwikkelingsplannen. De voornaamste uitdagingen die onze zeer kleine bevolking met zich meebrengt worden hieronder als volgt gedetailleerd:

1. De geprojecteerde bevolkingsomvang voor 2017 is 595.034 en voor 2021, 650.070 personen. Suriname heeft dus een zeer kleine bevolking wat de grondoorzaak is van de kleinschalige markt en wat ook beperkingen oplegt aan de productiecapaciteit van het land. Hierbij moet het volgende opgemerkt worden:
 - a) Surinaamse kleine bevolking heeft een relatief laag fertiliteitscijfer¹⁴ van 2,56 en een tendens tot migratie, waardoor het de kleinschaligheid niet kan “ontgroeien” door natuurlijke aanwas van de bevolking.
 - b) Het meest gunstige scenario van bevolkingsprojecties¹⁵ zegt ons dat de Surinaamse bevolking in 2032 ongeveer 739.700 personen zal zijn, dus nog steeds minder dan een miljoen zielen (inclusief de verwachte migratie).
 - c) Migratie is de “game changer” bij demografische ontwikkelingen, de grote uitdaging voor duurzame ontwikkeling. In een kleine samenleving is het vooral migratie die de omvang en de structuur van de bevolking in korte tijd ingrijpend kan veranderen. Het gaat om internationale migratiestromen, dus emigratie en immigratie, maar ook om interne migratie. In de zeer kleine staten¹⁶ zijn er gevallen, waarbij de bevolkingssamenstelling in grofweg 10 jaren tijd structureel veranderd is.

¹⁴ Het Totaal Vruchtbaarheidscijfer is het totaal aantal kinderen dat per vrouw (of per 1000 vrouwen) geboren zou worden als zij (deze vrouwen) gedurende haar (hun) gehele vruchtbare levensfase hetzelfde vruchtbaarheidspatroon zou hebben als het huidige, waargenomen patroon van leeftijdsspecifieke vruchtbaarheidscijfers

¹⁵ Resultaten 8ste Volks- en Woningtelling in Suriname, Bevolkingsprojecties 2020-2032, page 48; ABS, 2014

¹⁶ Microstates Small Island Developing States (SIDS)

2. Suriname is één van de dunst bevolkte landen in de wereld¹⁷. Dit schept kansen maar creëert ook uitdagingen. Bovendien verhoogt de ongelijke spreiding van de bevolking over het grondgebied het risico op een mismatch tussen locatie van mensen en opties voor economische activiteit.
3. In kleine samenlevingen als Suriname kan de economie de bevolking ontgroeien, zowel in termen van de benodigde kwaliteit als kwantiteit van arbeid. Mogelijkheden versus realiteit (waar wonen mensen?): waar is goede werkgelegenheid versus winstgevendende ondernemersactiviteiten? Praktisch gaat het om potentiële of feitelijke internationale en/of nationale migrantenstromen gerelateerd aan economische kansen en het effect dat deze migranten hebben op lokale gemeenschappen. Dit kan soms, tegen de achtergrond van het veiligstellen van duurzame groei, leiden tot het maken van een strategisch keus tussen of bevolkingsdoelen of economische groei doelen. Echter, veel frequenter presenteren deze keuzen zich als beleidsbeslissingen over arbeidsmigratie.

II.2.2. Kunnen we het alleen of zijn strategische partnerschappen nodig?

In de huidige wereldorde zijn zeer kleine onafhankelijke staten een politieke realiteit. Meer dan de helft van de zeer kleine onafhankelijke staten¹⁸ zijn in het Caribisch gebied. Suriname valt qua bevolkingsomvang onder deze categorie. Ondanks de formele gelijkheid, worden in de huidige internationale verhoudingen zeer kleine staten vaak gemarginaliseerd ten opzichte van de supermachten of middelgrote staten. Het begrip “zeer kleine onafhankelijke staten” wordt hier geïntroduceerd, omdat het minder controversieel of verwarrend is dan andere benamingen. Essentieel zijn hier aan de orde de enorme verschillen tussen landen zoals Suriname en andere grote landen en het effect op ontwikkeling.

Nu 55 jaren na de aanneming van de VN-verklaring over dekolonisatie en de toenemende druk op het basisprincipe van non-interventie en non-interferentie, is mogelijk een ommezwaai op komst waarin er steeds minder ruimte zal bestaan voor zeer kleine staten om hun eigen ontwikkelingspad uit te zetten. Zeer kleine onafhankelijke staten eisen steeds luider erkenning van de internationale gemeenschap als een groep landen met speciale behoeften. Aan grote landen en de multilaterale organisaties wordt gevraagd rekening te houden met en zich te committeren aan speciale regels en programma's, die nodig zijn om duurzame ontwikkeling van zeer kleine staten te bevorderen. Voor zeer kleine staten die onafhankelijk geworden zijn in het “Post WO II internationaal systeem”, zijn er twee met elkaar samenhangende sleuteluitdagingen voor duurzame ontwikkeling:

1. Herintegratie in de wereld: economisch, politiek, sociaal en cultureel; markten, transport, kapitaal, wetenschap en technologie, onderwijs en veiligheid.
2. Kleinschaligheid, vooral economisch, te overwinnen zonder onacceptabel verlies van de pas verworven politieke onafhankelijkheid.

Dekolonisatie

De oprichting van de VN was de uitdrukking van de globale consensus, dat de relaties tussen onafhankelijke staten onderworpen moeten zijn aan grondslagen van een nieuw overeengekomen internationaal recht. In feite was deze globale consensus dat de machtigste landen in de wereld na WO II een derde wereldoorlog konden voorkomen door samenwerking en oplossing van conflicten te baseren op het Internationaal Recht en de mechanismen van de VN.

Verder stelden de machtige landen na WO II, zowel overwinnaars als overwonnenen, dat de doelen van een nieuw internationaal systeem onder meer waren:

- a) afbouw van protectionisme verankerd in het koloniaal systeem en
- b) vestigen van een nieuwe wereldorde gebaseerd op (formele) vrijhandel tussen onafhankelijke staten.

Het kolonialisme was in deze visie een verouderd politiek-economisch systeem, een barrière voor ontwikkeling van een globale economie en de kiem voor een volgende wereldoorlog. Toch duurde het vijftien jaren voordat de VN “Verklaring over het Verlenen van Onafhankelijkheid aan Gekoloniseerde Landen en Volkeren” in 1960 werd aangenomen en dekolonisatie onderdeel werd van het Internationaal Recht.

Sinds de aanneming van deze declaratie zijn 80 voormalige koloniën onafhankelijk geworden met een totale bevolking van 750 miljoen mensen. De “zeer kleine onafhankelijke staten” zijn de laatste koloniën of semi-koloniën die onafhankelijk werden

Vandaag de dag zijn er volgens de VN-Dekolonisatie Commissie slechts 17 landen niet gedekoloniseerd met een totale bevolking van ongeveer 2 miljoen mensen. Het zijn allemaal “zeer kleine afhankelijke Staten”.

¹⁷ Suriname is het zesde dunst bevolkte land in de wereld in de rankings van de Wereld Bank (World Development Indicators 2015)

¹⁸ Hierbij is uitgegaan van de lijst van Small Island Development States (SIDS), zoals gespecificeerd door de UN-OHRLS (<http://unohrls.org/about-sids/country-profiles/>). Er is gekozen voor deze classificatie omdat het aansluit bij ons lidmaatschap van de Caribbean Community (CARICOM) en de partnerschappen en acties die in dit kader operationeel zijn. Echter, de discussie over de classificatie en definitie van zeer kleine onafhankelijke staten is nog steeds gaande en allesbehalve beslecht.

Kleinschaligheid: een sleuteluitdaging? Ondanks de consensus in 1994¹⁹, en de herbevestiging hiervan in 2014²⁰, dat zeer kleine staten bijzondere ontwikkelingsuitdagingen hebben, heeft dit nog niet geresulteerd in de erkenning van een speciale status en een daaraan gekoppeld ondersteuningsprotocol voor ontwikkelings-samenwerking en bijzondere regelingen in internationale handelsprotocollen. Technisch spelen in deze impasse klaarblijkelijk drie sleutelvraagstukken:

1. Het effect van kleinschaligheid op de ontwikkelingsuitdagingen en kansen en de vraag of een speciale status en behandeling nodig zijn.
2. De benoeming, definitie en classificatie van (zeer) kleine staten waarin besloten moet zijn de bijzondere ontwikkelingsuitdagingen, die een speciaal ondersteuningsregiem zouden moeten rechtvaardigen. De volgende vraagstukken spelen in studies en beleid een rol:
 - a) Wat is een zeer kleine Staat, dus de basisanalyse-eenheid? De meest belangrijke voorwaarde voor solide onderzoeksmethoden en beleid is een heldere en consistente definitie.
 - b) Moet er een of meerdere criteria gehanteerd worden?
3. Kunnen de bijzondere ontwikkelingsuitdagingen empirisch aangetoond (beschreven) en verklaard worden? Meestal wordt de ontwikkelingsprestatie gemeten door de BBP-groei te analyseren. Vooral in zeer kleine onafhankelijke staten kan dit een vertekend beeld geven van de ontwikkelingsuitdaging. Voorgesteld wordt het begrip “kwetsbaarheid” (economisch, sociaal en milieu) ten minste als additioneel criterium in te voeren.

Maar ook politiek was er in de afgelopen twee decennia weinig bereidheid om de zogenaamde uniformiteit te doorbreken, die gepresenteerd werd als een absolute voorwaarde voor een vrijhandel systeem en globalisatie. De scherpe protesten van zeer kleine staten hebben niet mogen baten, vooral waar het ging om de onbeperkte toepassing van de WTO-protocollen en de standaardprotocollen voor ontwikkelingsfinanciering tegen bijzondere voorwaarden. De recente opkomst van het protectionisme en verzet tegen onrechtvaardige aspecten van globalisatie in de VSA en landen van de EU kunnen verregaande gevolgen hebben voor het internationaal handelsregiem dat in de afgelopen drie decennia ontstaan is. Zeer kleine landen moeten zich actief voorbereiden op de mogelijke gevolgen van koerswijzigingen op dit vlak.

De ontwikkelingsstrategie is erop gericht de kleinschaligheid van de economie te overwinnen door een betere integratie in de wereld, middels strategische partnerschappen voor meer en betere ontwikkelingskansen. Hier is een innovatief tweesporenbeleid nodig dat actieve participatie in regionale integratieprocessen combineert met diepere integratie met enkele zeer grote staten. Het leidend principe hier is dat de strategische partnerschappen die Suriname aangaat, gedreven worden door een nuchtere kijk op (economische) belangen van ons land. Voorkomen moet worden dat Surinamese ontwikkelingskansen (duurzaam) beperkt worden, omdat de partnerschappen en onze economische belangen zich in strijdige richting bewegen²¹. Dit is gebaseerd op de voornaamste lessen uit de dekolonisatie-ervaring van succesvolle zeer kleine landen.

Onze strategische partnerschappen met één of twee “grote landen” moeten gebaseerd zijn op onze ontwikkelingsstrategie en bescherming van de soevereiniteit. Dergelijke partnerschappen kunnen implicaties hebben in de zin van nieuwe afhankelijkheden maar ook nieuwe (grotere) ontwikkelingskansen. De keuze voor zulke partnerschappen is de bevestiging hiervan en de feitelijke inhoud van de samenwerking zal steeds hieraan getoetst moeten worden.

¹⁹ Zie de eindverklaring van de UN-SIDS-2014 Conferentie in Samoa en “Is a special treatment of small island developing States possible?”, page 31; United Nations Conference on Trade and Development, UNCTAD/LDC/2004/1; New York and Geneva, 2004

²⁰ Hoofddocument van de derde Internationale Conferentie over “Small Island Developing States”, 4 September 2014, Apia, Samoa, A/RES/69/15 - SIDS Accelerated Modalities of Action (SAMOA) Pathway

²¹ Kruyer analyseerde en beargumenteerde een soortgelijke discrepantie in onze ontwikkeling al in 1969 door Suriname te karakteriseren als een “neo-kolonie in rijksverband”. Dit vanwege de dominantie van onze economie door Amerikaanse bedrijven terwijl het land een semi-kolonie was van Nederland.

II.2.3. Hoe de stabiliteit van de Surinaamse munt te bewaren?

Meer dan in andere economieën is monetaire stabiliteit, vooral wisselkoersstabiliteit, de sleutelvoorwaarde voor ontwikkeling in een kleine, open economie als van Suriname. Diepe crises die gekenmerkt worden door vrij plotseling daling van de deviezeninstroom met 40 procent of meer en die enkele jaren aanhouden, vegen vooruitgang, ontwikkeld in de jaren daarvoor, uit en werpen het land vele jaren terug. Een groot deel van de response ligt op het vlak van de (inrichting van) het fiscaal en monetair beleid. Het ontwikkelingsbeleid heeft dit vraagstuk geïdentificeerd als een kernuitdaging en probeert zo goed mogelijk het probleem te stellen, zodat de technische deskundigen met definitieve antwoorden kunnen komen.

Zoals in de inleiding van paragraaf II.2 werd gesteld wordt de stabiliteit van onze munteenheid (op lange termijn) fundamenteel bepaald door de verdien capaciteit van de economie in relatie met de wereldeconomie. Echter, deze onderliggende verdien capaciteit alleen kan op korte termijn geen wisselkoersstabiliteit garanderen omdat: i) de behoefte om te importeren geen plafond heeft en ii) als gevolg van conjunctuur in de wereldeconomie en onverwachte, soms heftige schommelingen van prijzen, waardoor er onevenwichtigheden kunnen optreden in de balans tussen importen en exporten. Deze laatste kunnen korte, maar soms ook langere tijd aanhouden. Het mechanisme dat beleidsmakers ter beschikking hebben om de vraag naar importgoederen af te stemmen op de verdien capaciteit van de Surinaamse economie is cruciaal om wisselkoers instabiliteit te beperken in tijden waarin de verdien capaciteit van de Surinaamse economie drastisch terug valt. Maar ook in tijden waarin deze verdien capaciteit omhoog schiet is dit mechanisme van belang om i) bestedingsdrang en wildgroei in de importen te beperken en ii) de deviezenreserve op te bouwen en te beschermen. Natuurlijk is het mechanisme alleen niet zaligmakend, het fiscaal en monetair beleid moeten in samenhang wisselkoersstabiliteit bevorderen.

De vraag die hier gesteld wordt is: Wat zijn de consequenties van het huidig mechanisme of anders gezegd wat zijn de vereisten om dit mechanisme goede uitkomsten te laten produceren. Deze vereisten kunnen opsplitsd worden in twee categorieën:

- Vereist overheidsbeleid: het soort fiscaal en monetair beleid dat van de Overheid verwacht mag worden of vereist is om de gewenste balans te brengen
- Gewenst gedrag van de particuliere sector: De rol en het gedrag dat van particuliere actoren gewenst/vereist is om de importbehoefte en de deviezenverdien capaciteit op elkaar af te stemmen.

Een diepgaande studie is essentieel om, na consultaties met belanghebbenden, nodig geachte verbeteringen aan te brengen of een nieuw mechanisme op te zetten, waardoor er betere sociale en economische uitkomsten gerealiseerd kunnen worden. Vooruitlopend op deze studie en het daaropvolgend overleg worden hier de volgende issues gepresenteerd die het belang en urgentie van dit beleidspunt moeten onderstrepen.

- 1) Wie beslist over de bestedingen van de deviezen en wie moet hiervoor verantwoordelijk gehouden worden.
 - a) De overheid heeft op dit stuk alle *directe beslissingsbevoegdheden* aan de burgers gegeven. Door de liberalisatie van de handel en het deviezenverkeer kan elke burger alles wat die wil importeren en mag daar de legaal deviezen voor opkopen. In feite beslist “de markt”, de importeurs en de gezinnen,

Het huidig Mechanisme

In 1993 en 1994, ten tijde van de grote crisis, waren de deviezen) inkomsten op de handelsbalans terug gelopen tot minder dan 300 mln USD per jaar (zie tabel 12a van de statistische appendix). Deviezeninkomsten uit andere bronnen waren verwaarloosbaar. Het huidig mechanisme voor het afstemmen van de importbehoefte op de verdien capaciteit is ontstaan in die periode. In een zeer korte tijd, onder druk van de diepe crisis en donoren, werden het handels- en wisselkoers regiem snel geliberaliseerd. Het “oude systeem” steunde op vier pilaren: i) verplichte importvergunningen, ii) deviezen toewijzing nadat een importvergunning verkregen was, iii) een verbod op het aanhouden (bezit) en verhandelen van deviezen en iv) de wettelijke plicht van elke burger om alle deviezen af te dragen aan de Centrale Bank van Suriname. Op het hoogtepunt van de crisis werden, in een poging om zoveel mogelijk deviezen terug te krijgen en de “parallelmarkt” zichtbaar te maken, de punten i) tot en met iii) geheel verlaten en punt iv) werd omgevormd tot de plicht van ingezetenen om exportverdiensten te “repatriëren”: de deviezen overmaken van het buitenland naar een persoonlijke of bedrijfsvaluta rekening op een lokale bank. Het mechanisme dat werd ingesteld door deze wijzigingen van de wet- en regelgeving op dit stuk heeft een geheel nieuw mechanisme gecreëerd waar beleidsmakers en het publiek (gezinnen en bedrijven) toen weinig ervaring mee hadden.

wat geïmporteerd wordt. Probleem: De import- en handelsbedrijven, maar ook de gezinnen realiseren zich niet goed genoeg dat zij over de deviezen bestedingen (en voorraad) beslissen

- b) De enige manier waarop de Overheid het vrije marktsysteem kan beïnvloeden, om een balans te brengen tussen de importbehoefte de deviezenverdiencapaciteit, is met het macro-beleid: vooral fiscale en monetaire beleidsinstrumenten. Echter, technische en politieke vraagstukken beperken de effectiviteit van deze instrumenten. Hierbij moet gedacht worden aan: a) de aard van de Surinaamse economie, b) fiscale en monetaire maatregelen zijn veelal de indirecte sturing en daarom zijn er c) verschillende “onberekende factoren” die de werking bemoeilijken en tenslotte d) het spanningsveld tussen gezond economisch beleid en de publieke opinie die elke stijging van de wisselkoers als negatief en als falend beleid brandmerkt.
- 2) De Overheid beslist over de deviezenvoorraad en is daar verantwoordelijk voor. Echter, de overheid beschikt slechts over een deel van de deviezenreserve. Afhankelijk van de specifieke situatie en/of moment is het zelfs mogelijk dat de overheid over een veel kleiner deel van de deviezenreserve beschikt dan particuliere banken, bedrijven en burgers. In die situaties, zeker als dit een structureel karakter heeft, zullen nieuwe instituties nodig zijn. Beleidsmakers bij de Overheid en in het bedrijfsleven, maar ook het publiek moeten hieruit de consequenties trekken en bestaande mechanismen verbeteren of nieuwe opzetten met als doel betere uitkomsten te krijgen.

Het is vooral de magnitude van vereiste aanpassingen van de geaggregeerde vraag in niet (goed) geanticipeerde terugval van de deviezenverdiencapaciteit die in “crisisperiodes” de grootste ontwikkelingsuitdaging vormt. Inadequaat fiscaal en monetair beleid en forse politieke spanningen in deze perioden dreigen de lange termijn ontwikkelingspotentie duurzaam te verstoren. Vanuit de ontwikkelingsplanning wordt gesteld dat de verantwoordelijke fiscale en monetaire instituten duurzame oplossingen moeten aandragen op drie gebieden:

- 1) Voorspelbaarheid: de capaciteit om “op tijd” en beter de (internationale) cycli te herkennen en te voorspellen
- 2) Institutionele integratie en efficiëntie: het bereiken van consensus over een zo efficiënt mogelijk mechanisme om de importbehoefte af te stemmen op de deviezenverdiencapaciteit en de integratie van de voornaamste instituten en belanghebbenden daarin
- 3) Sleutelindicatoren, beleidsdoelen en maatschappelijke consensusvorming

Tabel II.2.3.1.1a Exporten van goederen in USD mln 1989 - 1995

	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995
Goods: exports f.o.b.	553.8	469.8	348.9	340.2	298.3	293.6	415.6
In procenten van 1989	100.0	84.8	63.0	61.4	53.9	53.0	75.0

Bron CBvS Statistical Compendium

Tabel II.2.3.1.1b Exporten van goederen in USD mln 2010 -2016

	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016*
Goederenexport in mln USD	2084,1	2646,9	2700,2	2416,2	2145,3	1652,3	1325,2
In procenten van 2009	100	127	130	116	103	79	64

Bron: CBvS, bewerking SPS. *) schatting SPS op basis van kwartaalcijfers

Op elk van deze gebieden zijn er in het Stabilisatie en Herstel Plan maatregelen genoemd, maar in het kader van de lange termijnvisie zullen op basis van een studie consultaties gehouden worden om nationale consensus te bereiken over een strategie en actieprogramma voor ultimo 2018.

II.3. De Behoeftte aan een Strategische Lange Termijn Visie

In 2016, is het nu langer dan één en veertig jaren geleden dat er voor Suriname een lange termijn “ontwikkelingsvisie” werd gepresenteerd. De visie werd gepresenteerd door de Surinaamse Sectie van de gemengde Surinaamse-Nederlandse Commissie van Deskundigen, in de context van de 15 jaar Nederlandse hulp alloca-

tie. Maar in het algemeen wordt dit document, waarover enige consensus bestond, gezien als het geestesproduct van Franklin E. Essed. Het was een visionaire benadering van onze ontwikkeling aan de vooravond van de onafhankelijkheid. In de afgelopen drie decennia is er geen consensus onder Surinamers omtrent de lange termijnontwikkeling: er is geen nationale lange termijnstrategie.

De behoefte aan een strategische, lange termijnvisie is in de eerste plaats ingegeven door de adoptie van het concept duurzame groei dat succes van ontwikkeling over een langere termijn en op uiteenlopende gebieden beoordeeld. Daarnaast leiden de volgende uitgangspunten tot de beslissing om een Suriname Vision 2035 te ontwikkelen:

1. De voorbereiding (voorstudies en studies) van de besluitvorming, vooral grootschalige projecten, vereisen meestal een integrale benadering van bevolkingspolitiek (waaronder urbane centra), infrastructuur, energie en productie en duren jaren. Pas na de besluitvorming kunnen de technische voorbereiding en uitvoering aanvangen. De gehele cyclus kan 15 tot 20 jaren duren en een flexibele planmethode is nodig om het proces van voorbereiding, besluitvorming, uitvoering, evaluatie en aanpassing te structureren.
2. Continuïteit van beleid. Als we uitgaan van een democratisch rechtstaat is de kans op de wisseling van politiek-bestuurlijk leiderschap normaal. Regeringswisselingen gedurende de gehele looptijd van deze “strategische ontwikkelingsvisie” (15 tot 20 jaren) zijn dan ook voor de hand liggend en het enige wat de continuïteit van strategie kan garanderen is brede politieke consensus over de hoofdlijnen ervan: ontwikkelingsproblematiek en -visie. Als we deze consensus met elkaar hebben, kan onze lange termijn ontwikkelingsvisie een gezonde basis worden voor de “mobilisatie van het eigene”.
3. Consensusvorming. Het is gemakkelijker consensus te bereiken over grote doelen van het beleid. De detailzaken, ten aanzien van de beleidsuitvoering kunnen wel verschillen per regering.
4. Financiering. Grote diepte-investeringen kunnen alleen in de context van de lange termijn plaatsvinden, omdat er hiermee compensatiemaatregelen en zekerheden gemoeid gaan voor beide partijen.
5. Strategische partnerschappen. Deze zijn erg belangrijk als bepaalde veranderingen nagestreefd worden, en zullen pas zichtbaar zijn op de lange termijn. Er wordt van partijen lange termijn commitment vereist om de doelen te bereiken zoals het verminderen van broeikasgassen om negatieve klimaatveranderingen tegen te gaan.

Hoofdstuk III: Uitgangspunten van het Ontwikkelings Plan 2017-2021

III.1. Formele Ontwikkelingsdoelen

De formele ontwikkelingsdoelen van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zijn door de grondwet of andere wettelijke regelingen gegeven of zijn in formele documenten opgenomen. Deze doelen worden hier expliciet genoemd maar zijn verder geïntegreerd in de strategie en het plan. Deze doelstellingen worden in onderstaand schema gepresenteerd.

Schema III.1.1 Overzicht van de Formele Ontwikkelingsdoelen

	Grondwet	Planwet
Algemene Doelstellingen	<p>De zorg van de Staat is gericht op:</p> <p>1. De opbouw en instandhouding van een nationale economie vrij van buitenlandse overheersing;</p> <p>2. De bestaanszekerheid van de gehele bevolking, voldoende werkgelegenheid onder garanties van vrijheid en gerechtigheid, het deelnemen van een ieder aan de economische, sociale en culturele ontwikkeling en vooruitgang;</p> <p>3. De participatie bij de beleving van het burgerschap bij de opbouw, de uitbouw en de instandhouding van een rechtvaardige samenleving;</p>	
Economische doelstellingen	<p>4. de vestiging van een nationale economie, vrij van buitenlandse overheersing en in het belang van de Surinaamse natie;</p> <p>5. Gezamenlijk, gelijktijdig en gelijkwaardig functioneren van Staatsbedrijven, particuliere ondernemingen, ondernemingen waarin de Staat en particulieren gezamenlijk deelnemen en coöperatieve ondernemingen, overeenkomstig ter zake geldende wettelijke regels; alle ondernemingswijze productie zoveel mogelijk te bevorderen en te waarborgen;</p>	<p>Art.3.1 De natuurlijke mogelijkheden en hulpbronnen van het grondgebied dienen, met behoud voor zover mogelijk van het duurzaam karakter, binnen een adequate sociaaleconomische ordening, op een optimale wijze dienstbaar te worden gemaakt aan de materiële, sociale en culturele behoeften en aan de welvaart en het welzijn van de gehele bevolking.</p> <p>Daarbij zal:</p> <p>a. voor deze bevolking voldoende werkgelegenheid moeten worden verzekerd en bovendien voor haar de voorwaarden moeten worden geschapen om ten behoeve van de nationale ontwikkeling haar talenten zo goed mogelijk te ontplooiën en daarvoor een adequate beloning te ontvangen;</p> <p>b. binnen de gemeenschap, de productie en daarmee het nationaal inkomen per hoofd van de bevolking zoveel mogelijk moeten worden opgevoerd en tevens een optimale welvaartspreiding moeten worden bereikt en gehandhaafd.</p> <p>Art.3.3 In het algemeen dienen er ruimtelijke voorwaarden te worden geschapen voor het behoud van een gezond leefmilieu, onder meer door het veiligstellen van natuurreservaten en van recreatieruimte in overeenstemming met de toekomstige omvang van de bevolking, alsmede door het zuiver houden van bodem, water en lucht.</p>
Sociale Doelstellingen	<p>6. het identificeren van de ontwikkelingsmogelijkheden van de eigen natuurlijke omgeving en het vergroten van de capaciteiten om die mogelijkheden in toenemende mate te vergroten;</p> <p>7. Het garanderen van de deelname van de samenleving aan het politieke leven onder andere door nationale, regionale en sectorale participatie;</p> <p>8. Het garanderen van een politiekvoering die strekt tot verhoging van welzijn en welvaart van de samenleving, gebaseerd op sociale rechtvaardigheid, de integrale en evenwichtige ontwikkeling van Staat en maatschappij;</p>	

	Grondwet	Planwet
	<p>9. het scheppen van omstandigheden, waardoor een optimale bevrediging van de basisbehoeften aan werk, voeding, gezondheid, onderwijs, energie, kleding en communicatie verkregen wordt.</p> <p>10. een planmatig beleid te voeren, gericht op volledige werkgelegenheid;</p> <p>11. ontslag zonder gegronde redenen of om politieke of ideologische gronden te verbieden;</p> <p>12. gelijkheid van kansen bij de keuze van beroep en soort werk te garanderen, alsmede te verbieden dat toegang tot enige functie of beroep wordt verhinderd of beperkt op grond van iemands geslacht;</p> <p>13. beroepsopleiding voor werknemers te bevorderen;</p>	
	<p>14. de bevordering van de sociaaleconomische ontwikkeling naar een sociaal-rechtvaardige samenleving middels een bij wet vastgesteld ontwikkelingsplan, met inachtneming van de nationale en sociaaleconomische doelstellingen van de Staat;</p>	<p>Art.2.1 De Minister doet het nodige ter voorbereiding van een samenhangend en duurzaam beleid voor de ontwikkeling van Suriname.</p> <p>Art.2.2 Daartoe laat hij geregeld een onderzoek verrichten. De uitkomsten hiervan worden, voor zover het algemeen belang zulks toelaat, gepubliceerd.</p> <p>Art.4.1 Het in artikel 2 bedoelde beleid wordt samengevat in een met inachtneming van het bepaalde in de leden 1, 2 en 3 van artikel 8, bij landsverordening vast te stellen nationaal ontwikkelingsprogramma, dat een beeld geeft van de op langere termijn na te streven economische, sociaal-culturele en ruimtelijke ontwikkeling van Suriname en van de maatregelen waardoor de regering zich voorstelt deze te bevorderen.</p> <p>Art.4.2 Het programma dient als nationaal kader voor de meerjaren plannen en andere uitvoeringsprojecten.</p> <p>Art.6 Tot elk ontwikkelingsprogramma behoren een of meer kaarten, die de na te streven ruimtelijke ontwikkeling in beeld brengen, alsmede een toelichting tevens inhoudend een verslag van het aan het programma ten grondslag liggende onderzoek.</p>
	<p>15. Deelname van de regionale vertegenwoordigende lichamen en de regionale bestuursorganen aan de voorbereiding, de totstandkoming en de uitvoering van de districts- en ressortplannen. De overige specifieke taken worden nader bij wet geregeld.</p>	<p>Art.3.2 Regionaal dient een zo gunstig mogelijk evenwicht te worden bewaard tussen de beschikbare ruimte en de daarop te bevorderen ontwikkeling.</p>

Bron: SPS

III.2. Committeren aan de principes van de UN-SDG

De formele positie van Suriname ten aanzien van de UN-SDGs is dat deze doelen ondersteund worden: de aanneming van deze doelen is (nog) niet geformaliseerd. Zoals uit paragraaf II.1 blijkt gaat het OP 2017 – 2021 uit van dezelfde principes en doelen als de UN-SDGs die geïntegreerd zijn in het plan. Verdere uitwerking van de ontwikkelingsdoelen en uitkomsten die zijn opgenomen in OP 2017-2021 zullen net als de UN-SDGs, in partnerschap met de VN en andere ontwikkelingspartners geoperationaliseerd worden door de lijnministeries en andere nationale instituten.

III.3. De Vier Pijlers van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 en Ontwikkelingsdoelen

Elk individu en groep draagt bij aan de Surinaamse samenleving op grond van de rechten en verantwoordelijkheden in een staatsbestel, waarin mensen gelukkig leven door de uitbanning van honger

en armoede en veiligheid en sociale zekerheid gegarandeerd zijn, de gemeenschap in duurzame balans leeft met de natuur en andere volkeren in de wereldgemeenschap op basis van wederzijds economisch voordeel en respect voor internationaal recht. Derhalve is het ontwikkelingsbeleid gestoeld op de volgende pijlers:

1ste Pijler: Versterking Ontwikkelingscapaciteit

1. Human resources op alle niveaus (topdeskundigen, managers maar ook werknemers in de bedrijven) zijn optimaal aanwezig.
2. De versterking van de sleutelinstituties is succesvol en sleutelinstituties, in het bijzonder de publieke administratie, zijn efficiënter, politiek evenwichtiger en transparanter en de kennissector directer verbonden met de productie, investeringskader, particuliere sector en publiek-private partnerschappen.
3. Voorwaardenscheppende sectoren zoals fysieke infrastructuur, transport, energie/water, kennissector/ICT, institutioneel raamwerk voor planning, veiligheid, marketing en ondernemerschap zijn adequaat ontwikkeld.

2^e Pijler: Economische Groei en Diversificatie

4. De economische groei is toegenomen:
 - a) de groeipotentie van de minerale en andere natuurlijke rijkdommen voor ontwikkeling wordt optimaal benut met minimale milieuschade;
 - b) een monetair en fiscaal beleid dat aangepast is aan en voorzien is voor de cycli in de internationale grondstoffenmarkt en
 - c) de verbindingen tussen in de minerale sector actieve bedrijven en de zogenaamde voorwaardenscheppende sectoren is geïntensiveerd.
5. De Surinaamse economie is gediversifieerd:
 - a) toegang van Surinaamse producten tot regionale en internationale markten is vergroot;
 - b) werkgelegenheidscreatie is toegenomen;
 - c) de inkomensverdeling is verbeterd en
 - d) er is een goede regionale spreiding van de ontwikkeling (stad, platteland (binnenland)).

3^e Pijler: Sociale Vooruitgang

6. De sociale ontwikkeling (welvaart en welzijn) is verbeterd:
 - a) gelijke ontwikkelingskansen voor elke burger (een goede spreiding van de inkomensverdeling, toegankelijk, beroepsgericht en betaalbaar onderwijs, goede huisvesting gegarandeerd, goede en optimale gezondheidszorg aanwezig en beschikbaar);
 - b) rechtshandhaving, -zekerheid en -veiligheid gegarandeerd en
 - c) het hervormde sociaal beschermingssysteem is beter in staat sociaal-maatschappelijk groepen te identificeren en hun kwetsbaarheid in te schatten en te verminderen (armoedebestrijding, werkgelegenheidscreatie).

4^e Pijler: Benutting en Bescherming van het Milieu

7. De voorzieningen voor zeespiegelstijging zijn getroffen (detaillering van de dreiging en tijdslijn, consensusstrategie en lange termijn investeringen):
 - a) uitdagingen als gevolg van klimaatverandering hebben de nodige aandacht en er worden maatregelen genomen om de eventuele gevolgen op te vangen en te minimaliseren (natuurrampen);
 - b) bedreigingen als gevolg van door menselijk handelen of door de natuur veroorzaakte rampen worden zoveel als mogelijk voorkomen (CO₂-uitstoot, kwik- en cyanidevervuiling, pesticiden, herbiciden en andere met de landbouw en veeteelt verbonden milieubedreiging en
 - c) er wordt duurzaam gebruik gemaakt van de economische waarde van het bos op basis van de Milieuwet, de daaraan gerelateerde nationale milieustrategie en het Ontwikkelings Plan 2017-2021, alles conform Surinames nationale en internationale verplichtingen.

Schema III.3.1: Uitgangspunten van de Investerings in het Ontwikkelings Plan 2017-2021

	Vier Pijlers	Investeringsaandeel in procenten	
		Overheid	Particulier
	Alle Sectoren	100	100
1.0	Versterking Ontwikkelingscapaciteit	65	5
1.1	Infrastructuur, Energie/Water, Transport en Communicatie	45	4
1.2	Menselijk kapitaal, Kennissector, Ondernemerschap	10	1
1.3	Institutionele Ontwikkeling, inclusief hervorming Publieke Sector	10	0
2.0	Economische Groei en Diversificatie	10	80
3.0	Sociale Vooruitgang	15	5
3.1	- Vermindering institutionele ongelijkheid	2	
3.2	- Versterking Sociale Beschermingsmechanismen	5	4
	- Overige, inclusief Onderwijs en Gezondheid	8	1
4.0	Benutting en Bescherming van het Milieu	10	10

Bron: SPS

Uit tabel XI.2.1.2 blijkt dat gegeven de huidige beleidsprogrammas van de lijnministeries en projecten van andere overheidsinstanties de spreiding van de ontwikkelingsinvesteringen zoals aangegeven in tabel III.3.1, niet gehaald zal worden. Dit is een gevolg van de versplinterde wijze waarop de beleidsprogrammas van de lijnministeries (doorgaans) tot stand komen, het oude probleem dat het Ontwikkelings Plan “nooit uitgevoerd wordt” en tenslotte het ontbreken van *een technisch en politiek-bestuurlijk coördinatiemechanisme* dat midden en lange termijnplanning mogelijk moet maken. Met de wederopbouw van een werkelijk nationaal plan-apparaat en de verdere uitwerking van het strategisch kader van het Ontwikkelings Plan 2017-201 zal een betere afstemming tussen voorgenomen ontwikkelingsprogrammas van de lijnministeries en de midden en lange termijnplanning (tabel III.3.1) bereikt worden.

III.4. Principes en de Normatieve Benadering van het Ontwikkelingsproces

De principes en de normatieve benadering van het ontwikkelingsproces zijn als volgt:

1. De Ontwikkelingsplanning moet:
 - a) Primair de ontwikkeling van de Surinamers en hun (economische) activiteiten plannen uitgaande van de geprojecteerde behoeften en aspiraties voor een beter leven in een rechtvaardige samenleving.
 - b) Activiteiten die op gang gebracht en/of geleid zouden kunnen worden door buitenlandse investeerders plannen en de feitelijke operaties zodanig stimuleren dat zij een zo groot mogelijke bijdrage leveren aan:
 - i. industriële ontwikkeling van Suriname door zowel de “upstream” als de “downstream” activiteiten van de primaire productie (landbouw, bosbouw en mijnbouw) te stimuleren en te plannen;
 - ii. directe en duurzame werkgelegenheid voor en dus inkomens van Surinamers;
 - iii. overheids- en deviezeninkomsten;
 - iv. vaardigheden van de werkers evenals de opbouw van kennis en de ontwikkeling van technologie bij Surinaamse kennisinstituten en bedrijven;
 - v. vergroting en versterking van lokale gemeenschappen, de lokale economieën en het ondernemerschap.

- c) Participatie en consensus.
2. Particuliere (lokaal en buitenlands) ondernemingen, publiek-private partnerschappen en waar nodig ondernemingen van de Staat drijven de economische ontwikkeling.
3. De exploitatie van eindige (natuurlijke) hulpbronnen moet de ontwikkeling van de duurzame bronnen stimuleren en financieren met in achtname van de belangen van de toekomstige generaties.
4. Elke persoon, gemeenschap, bedrijf of andere organisatie die activiteiten ontplooit met of zonder winst oogmerk, moet zich inspannen voor het behoud van het milieu en programma's uitvoeren die de schade aan het milieu en de gezondheid van werkers en de lokale bevolking minimaliseren en herstel van milieu optimaliseren.
5. "Good governance" in de publieke en private sector.
6. Uitmuntende plantechische instituten die empirisch gedreven beleid en planning voorbereiden monitoren en evalueren.

III.5. Decentralisatie van Sectorale en Regionale Beleids- en Actieprogrammas

Uitvoering gevend aan de Grondwet, stelt De Nationale Assemblée (DNA) met het Ontwikkelings Plan 2017-2021, de strategische of ontwikkelingsdoelen en uitkomsten vast. De ontwikkelingsresultaten en actieprogrammas zullen door de lijnministeries, gespecialiseerde sectorinstituten en regionale organen uitgewerkt en uitgevoerd moeten worden in beleidsnota's en de sectorale en regionale programmas waarop de jaarplannen en de jaarbegroting gebaseerd worden. Het in te stellen Ontwikkelings Orgaan, waar dit Plan vanuit gaat, zal hierbij een faciliterende en ondersteunende rol vervullen. Dit is verder uitgewerkt in paragraaf IV.2.

Opgemerkt moet worden dat het in Suriname gebruikelijk geworden is dat de Middellange Termijn Plannen (MTP) een looptijd van vijf jaren hebben, wat overeenkomt met de in de Grondwet vastgelegde regeerperiode. Echter, er zijn behalve de traditie geen dwingende, in de wet vastgestelde voorschriften voor de looptijd van de meerjarenplannen. Uitgaande van de Planwet, ontwikkelingen in de methoden voor beleidsontwikkeling en planning, maar ook op basis van "common sense" is er een grote behoefte aan een "planning" voor een langere termijn dan vijf jaren.

In feite is het ontbreken van een lange termijnvisie op de ontwikkeling één van de meest in het oog springende tekortkomingen van de planning in ons land, in de afgelopen veertig jaren. De laatste, geformaliseerde, lange termijnvisie op Surinamese ontwikkeling was "Mobilisatie van het Eigene" (1974). Suriname zal binnen twee jaren, dus vóór 2019, een Vision 2035 in een participatief proces ontwikkelen en formeel aannemen. Dit geheel in lijn met de aanbeveling die de Verenigde Naties (VN) deed kort na de aanname van de Millennium Development Goals (MDG). Inmiddels hebben verschillende ontwikkelingspartners Suriname ondersteuning toegezegd bij de ontwikkeling van de Vision 2035.

A decorative graphic consisting of several overlapping, semi-transparent blue shapes that form a pointed, arrow-like shape pointing to the right.

Deel 2: Institutionele veranderingen en Ontwikkeling van de Voorwaardenscheppende Sectoren

Hoofdstuk IV: Institutionele Ontwikkeling en Structurele Verandering

IV.1. Versterking en Hervorming van het Politiek Bestuurlijk Apparaat

IV.1.1. Benadering

De roep om hervorming van het Staatsapparaat komt van verschillende maatschappelijke sectoren die uiteenlopende redenen en oplossingsmodellen aanvoeren voor deze hervormingen. Al bijkans vier decennia zijn serieuze pogingen uitgebleven, ondanks de beleidsvoornemens die steeds weer uitgesproken en vastgelegd worden in officiële documenten. Om hierin verandering te brengen moet in de eerste plaats het inzicht ontstaan dat stagnatie in de hervorming van de publieke sector niet simpelweg afgedaan kan worden met beschuldigingen naar de politiek of onwil van het apparaat zelf. Deze stagnatie, het ontbreken van operationele plannen en het uitblijven van actie heeft enkele kernoorzaken:

1. De omvang van de werkgelegenheid bij de Overheid kan niet los gezien worden van de beperkte capaciteit van de economie om (nieuwe) banen te genereren, vooral in de particuliere sector. Dit is het gevolg van de structuur van de Surinaamse economie die steeds afhankelijker geworden is van de zeer kapitaalsintensieve mijnbouw die relatief weinig spin-off effecten heeft en waardoor diversificering niet op gang komt. De dominantie van werkgelegenheid in de publieke sector is veel meer een symptoom dan een oorzaak van wat er mis is.
2. De werkgelegenheid bij de staatsbedrijven en stichtingen is deels historisch gegroeid, maar zeker ook een indicatie van capaciteit van het lokaal private ondernemen om te investeren en werkgelegenheid te creëren.
3. De (politiek-maatschappelijke) opvattingen over wat de kerntaken van de Overheid zouden moeten zijn.
4. Het gebrek aan consensus over de probleemstelling en oplossingsmodellen, waardoor oplossingen voor dit vraagstuk doorgaans politiek in plaats van technisch benaderd worden.

Uitgaande van het bovenstaande wordt de notie van de “sanering van het overheidsapparaat” in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 gezien als a) de hervorming van het politiek bestuurlijk apparaat dat doelgerichter en efficiënter moet gaan functioneren en b) één van de uitkomsten van de diversificering van de economie. Deze diversificering zal voorwaarden moeten scheppen om arbeid te transfereren van de Overheid naar de particuliere sector.

De economische crisis die de samenleving getroffen heeft in de planningsperiode 2012-2016 heeft wederom duidelijk gemaakt dat de overbezetting, het gebrek aan efficiëntie en de tekortschietende uitvoeringscapaciteit van de Overheid een voorname rem zijn op de ontwikkeling. De crisis laat ook zien dat opname van werklozen in overheidsdienst een niet-duurzame oplossing is voor de zwakke banencreatie van de Surinaamse economie.

IV.1.2. Uitvoeringscapaciteit van het Overheidsapparaat

Aan de verhoging van de uitvoeringscapaciteit van de Overheid zijn er twee sleutelaspecten. Aan de ene kant is de herbezinning op de overheidstaken nodig, waardoor de organisatie zich beter kan concentreren op gekozen kerntaken. Aan de andere kant is er de verhoging van de efficiëntie door betere werkprocedures en discipline, een efficiëntere organisatie (structuur), integratie van ICT en het opvoeren van de kennis en technische vaardigheden van het personeel. De kernproblematiek binnen het overheidsapparaat wordt vaak als volgt gekarakteriseerd:

1. Een ernstig tekort aan hoog gekwalificeerd en ervaren kader, maar een groot overschot aan on- of laaggeschoold personeel. Bovendien beschikt een significant deel van de personen in de loonshalen bestemd voor hooggekwalificeerd kader, niet de vereiste kwalificaties. Dit heeft twee voorname gevolgen:

- a) Het is voor de Overheid bijkans onmogelijk om hooggekwalificeerd kader aan te trekken of te behouden vanwege de te lage beloning. Functies waarvoor hooggekwalificeerde en ervaren top-specialisten nodig zijn, worden momenteel bezet door personen die slechts enkele jaren ervaring hebben. Daartegenover staat dat de beloning, de sociale voorzieningen en de beperkte werkdiscipline, een overheidsbaan vrij aantrekkelijk maken voor on- en laaggeschoolden. Vanwege dit laatste is de overbezetting hoofdzakelijk in de lagere functies.
 - b) Het verhogen van de beloningstarieven voor hogeschoolden is bijzonder moeilijk en minder effectief vanwege de grote groep van personen die in feite niet in deze beloningsschalen thuishoren.
2. Tekortschietende menskracht om op innoverende wijze de overheidstaken te vervullen. Dit komt onder meer tot uitdrukking in de geringe capaciteit van het apparaat om beleidsontwikkeling te initiëren of beleidsvisies van de regering te vertalen naar beleidsprogramma's en concrete projecten. Een uitzonderlijke uitdaging is de sterk afgenomen capaciteit om reguliere overheidstaken, politiek-bestuurlijke besluiten of projecten (efficiënt) uit te voeren. Hierbij spelen naast het aspect van de menselijke capaciteit, ook nog andere factoren een rol waaronder:
 - a) Het ontbreken van (geschreven) werkprocedures, waardoor het (nieuw) personeel minder goed kan functioneren.
 - b) Weinig of geen overdracht van kennis en vaardigheden door seniordeskundigen die het apparaat verlaten na pensionering of vanwege baanverandering.
 3. Onvoldoende en gebrekkige infrastructuur, faciliteiten en middelen. In dit kader moeten genoemd worden: het verval van gebouwen, het ontbreken van instrumenten en ICT, een zwakke private kennissector, evenals een gebrek aan andere noodzakelijke middelen om overheidstaken te verrichten.

In deze planperiode zal een op door empirisch onderzoek onderbouwde strategie voor de hervorming van het politiek-bestuurlijk apparaat geformuleerd worden, waarbij rekening gehouden wordt met het managen van de verwachte veranderingsprocessen en (andere) sector strategieën, waaruit banengroei verwacht wordt. Dit onderzoek en het strategisch plan zullen ultimo juni 2018 ter goedkeuring aan Regering en DNA worden aangeboden.

IV.1.3. Public Sector Reform

Hervorming van de publieke sector zal onderdeel zijn van het strategisch plan voor de hervorming van het politiek-bestuurlijk apparaat dat in deze planperiode gepresenteerd zal worden. De Overheid heeft meer personeel in dienst dan werkelijk nodig is voor de uitvoering van haar taken. Toch is de uitvoeringscapaciteit van de overheidsorganisatie extreem laag als gevolg van een ernstig tekort aan ervaren werkers, hogeschoolden en technische specialisten. Vooral laaggeschoolden prefereren een overheidsbaan, wat in combinatie met de lage banencreatie grote druk legt op het systeem. Echter, gezien vanuit een macro-analytisch perspectief, moet geconcludeerd worden dat de "grote Overheid" primair een gevolg, dus onderdeel is van een economische en werkgelegenheidsstructuur die: a) (te) weinig banen creëert en b) gedurende bepaalde perioden de financiële middelen heeft om personen in dienst te nemen.

De Overheid heeft taken op zich genomen die zij eigenlijk aan niet-overheidsinstanties zou moeten overlaten. Daardoor is het pakket van overheidstaken te omvangrijk, terwijl taken elkaar ook nog overlappen. Dit leidt tot inefficiënte en ineffectieve dienstverlening. In deze zin kan de Overheid een rem vormen op de ontwikkeling als het in toenemende mate niet in staat is om op efficiënte wijze nationale en internationale investeringen te promoten en te faciliteren. Fundamenteel voor een succesvolle hervorming, in termen van de afslanking van het apparaat, is het koppelen hiervan aan de diversifiëring van de economie en daarmee het scheppen van nieuwe arbeidsplaatsen. Benaderingen die hervorming van de Overheid in Suriname voorstellen als simpelweg een interne zaak van de overheidsorganisatie, hebben daarom weinig kans van slagen en zullen waarschijnlijk zeer hoge economische en sociale kosten hebben. Maar ook het sterk gepolitiseerd staats- en ambtelijk apparaat en de geringe bereidheid van landsdienaren om risico's te nemen en uit overheidsdienst te treden, zijn additionele risicofactoren.

Gegeven de politieke risico's verbonden aan de uitvoering van Public Sector Reform en de kans op het politiseren van deze essentiële hervorming, is consensus over een strategisch plan een voorwaarde voor succes. Het Planapparaat zal bij de formulering van een dergelijk plan en daaruit voortvloeiende actieprogramma's uitgaan van de volgende vijf principes:

1. Integratie in een strategie voor diversificatie van de economie.
2. Versterking van de uitvoeringscapaciteit door:
 - a) herformuleren van de overheidstaken, dus ook herziening van de overheidsorganisatie;
 - b) verhogen van het kennisniveau en vaardigheden van overheidswerkers;
 - c) toepassen van nieuwe methoden, technieken en technologieën, waaronder ICT
3. Aanpassen of aannemen van nieuwe wetgeving nodig om inefficiëntie en stagnatie veroorzaakt door oude of ontbrekende wetgeving op te lossen.
4. Regionale decentralisatie van bestuur en planning en de versterking van lokale economieën.
5. Het aangaan van publieke en private partnerschappen.

Het ontwikkelingsdoel van het te formuleren strategisch plan voor hervorming van de publieke sector is als volgt:

De overheidstaken en -organisatie zijn beter en meer samenhangend gedefinieerd in het Public Sector Reform programma, dat in nauwe samenhang is geformuleerd met de maatregelen voor de diversifiëring van de economie en actieve arbeidsmarktprogramma's en de uitvoering van dit hervormingsprogramma bewerkstelligt dat landsdienaren de overstap maken naar de particuliere sector, de overgang naar e-government slaagt en dat de uitvoeringscapaciteit van overheidsorganisatie groter wordt mede door de "change management" strategie die is toegepast.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Er is een consensusstrategie tussen de Overheid, werkgevers- en werknemersorganisaties en maatschappelijke groepen over het proces van hervorming.
2. De overheidstaken en -organisatie zijn beter en meer samenhangend gedefinieerd, uitgaande van het Public Sector Reform programma dat onderdeel is van Surinames Vision 2035, en de overheidsorganisatie is gemoderniseerd en beter in staat projectmatig en resultaatgericht te werken door integratie van technieken voor "resultaatgericht management" en monitoring en evaluatie.
3. Het e-government programma integreert ICT in de overheidsorganisatie, standaardiseert procedures en uitkomsten, verhoogt de efficiëntie van de overheidsorganisatie en vergroot de toegang van de burger tot kwalitatief verbeterde dienstverlening door de Overheid, zonder de privacy van de burger in gevaar te brengen.
4. Maatregelen voor de diversifiëring van de economie resulteren in nieuwe banen in de particuliere sector en actieve arbeidsmarktprogramma's geformuleerd na overleg met de vakbeweging, stimuleren landsdienaren en stellen ze in staat de overstap te maken naar de particuliere sector gebruikmakend van arbeidsbemiddeling, om- en bijscholingsprogramma's, trainingen voor (klein) ondernemerschap, krediet en andere ondersteuningsmaatregelen.
5. De slagingskans van het Public Sector Reform programma is verhoogd door een "change management" strategie die belanghebbenden betreft en begeleidt door primair het internaliseren van de doelen, principes en waarden van het Public Sector Programma te bevorderen.

IV.1.4. Betere afbakening van Centraal en Regionaal Bestuur

Historisch zijn bestuur en ook planning in Suriname zeer gecentraliseerd en decentralisatie van beide bestuursfuncties naar lokale organen is nog steeds "a work in progress", ondanks de wetgeving en de formele status van bestuurlijke organen. Een deel van het probleem is dat planprocedures, zoals bij wet vereist niet (meer) operationeel zijn en (wettelijk vereiste) plannen niet (meer) geproduceerd worden. Voor wat betreft planning, een voorname vereiste voor goed bestuur, is het ontbreken van technisch solide en met de nationale planning geïntegreerde regionale en ruimtelijke plannen een serieuze uitdaging die hoofdzakelijk een gevolg is van:

- Het gebrek aan een lang termijn strategisch plan voor de inrichting van het lokaal bestuur: de relatie tussen nationaal en regionaal bestuur (waaronder ook regionale en ruimtelijke planning).

- Het niet duurzaam op gang komen van de vereiste planprocedures en -producten zoals aangegeven in de Grondwet, de Planwet en de Wet Regionale Organen.
- Een gebrek aan middelen en tekortschietende capaciteit bij de Regionale Organen en in zeker zin ook bij het Planbureau.
- De Regionale Organen, waaronder Regionaal Bestuur, hebben niet alle functionele capaciteiten die nodig zijn om hun mandaat daadwerkelijk in te vullen of wettelijke regelingen daartoe zijn onvolledig.

Kortom, ondanks wetgeving en formele beleidsintenties om een meer gedecentraliseerd bestuur te realiseren, heeft Suriname in praktische zin nog steeds een vrij gecentraliseerd bestuur. Het besef dat Regionaal Bestuur, dus decentralisatie, belangrijk is voor hogere efficiëntie en participatie is in de afgelopen 15 jaar toegenomen. De capaciteitsversterking van de vertegenwoordigende en bestuurlijke organen is geïnitieerd door het decentralisatieprogramma²² en zal in deze planperiode na evaluatie voortgezet worden als onderdeel van de hervorming van het Nationaal Planapparaat. Het uiteindelijk doel is middels beter regionaal bestuur en planning de Overheid efficiënter en effectiever te maken door directe participatie van de burgers in de inrichting en het bestuur van hun buurt, ressort en district. In termen van de vereiste institutionele ontwikkeling zijn vier elementen cruciaal:

1. De wettelijke grondslag van lokale bestuurlijke autoriteiten en daarmee hun autonome “budgetfunctie”.
2. De lokale menselijke capaciteit om formeel bestuurlijke en administratieve taken en verantwoordelijkheden werkelijk te vervullen.
3. De vereiste, gedecentraliseerde informatie (statistische datasets), planningsmechanismen en hulpmiddelen.
4. De absoluut noodzakelijke rapportage en controleprocedures en -mechanismen nodig voor transparant en legitiem lokaal bestuur.

Uitgaande van deze vier kritieke elementen lijkt de voornaamste voorwaarde om stappen vooruit te maken, het bereiken van brede maatschappelijke en politieke consensus over een conceptie over hoe het lokaal bestuur zou moeten functioneren in de Surinaamse situatie. Dit zal vastgelegd worden in een lange termijn strategisch plan dat de verdere formalisering en opzet van het regionaal bestuur en plan-mechanisme zal bepalen. Onderdeel hiervan zullen zijn wetten die het Regionaal Bestuur versterken waaronder:

1. Een wet die de formele wettelijke status van bestuurlijke eenheden regelt en hun mandaat afgrenst van de centrale Overheid.
2. Een Algemene Wet op Districtsbelastingen.
3. Wet Financiële Verhouding tussen de Staat en de Districten.
4. Actualiseren van de middelen, genoemd in artikel 4 van de Wet Interim-Regeling Financiële Decentralisatie.

IV.1.5. Publiek-Private Partnerschappen

Onderdeel van de strategie voor de hervorming het politiek-bestuurlijk apparaat is het aangaan van Publiek-Private partnerschappen die onder meer het gefaseerd afstoten van overheidstaken mogelijk moet maken. Echter er zijn nog twee gebieden waar verwacht wordt dat publiek-private partnerschappen een doorslaggevende rol kunnen spelen voor succes van de ontwikkelingsinspanningen:

- Het functioneren van regulerende en controlerende organen.
- Planning en beleidsontwikkeling.

Publiek-private partnerschappen op nationaal niveau hebben ongetwijfeld een bijdrage te leveren, vooral bij beleidsformulering en planning, maar voor het succesvol uitvoeren van maatregelen en behalen van concrete

²² Hier wordt bedoeld op het Decentralisation and Local Government Strengthening Programme (DLGP programme) dat in de periode 2002 tot 2015 uitgevoerd werd.

doelen moeten deze partnerschappen meer op sector- of bedrijfstakniveau gesloten worden. Deze bijstelling van de strategie voor publiek-private partnerschappen zal door de betreffende lijnministeries uitgewerkt worden voor specifieke sectoren en bedrijfstakken op basis van een geharmoniseerde benadering die met het bedrijfsleven, de vakbeweging en andere maatschappelijke organisaties overeengekomen is.

IV.1.6. Privatisering van Staatsondernemingen

Het vraagstuk van privatisering van Staatsondernemingen wordt strategisch gezien in het breder kader van de economische doelstellingen zoals in de grondwet geformuleerd en dat een gemengde economie als vetrekpunt heeft. Naast deze algemene doelstelling wordt in paragraaf IV.3.1 dit principe verder geoperationaliseerd als richtlijn voor het ontwikkelingsbeleid op dit punt.

IV.1.7. Rechtszekerheid

Rechtszekerheid is de hoeksteen van een stabiele en dynamische economie en garandeert rust en geluk in de multi-etnische Surinaamse samenleving. Hoewel rechtszekerheid, veiligheid en beveiliging nauw met elkaar samenhangen, wordt het eerste hier apart behandeld, uitgaande van een institutionele benadering. Op lange termijn is het doel bij de verhoging van de rechtszekerheid als volgt geformuleerd:

Aangepaste wetgeving die het rechtsgevoel van de burgers beter weerspiegelt en een efficiënte rechtsgang, in het bijzonder een tijdige en kwalitatief goede Rechtspraak verhogen het rechtsgevoel in de Surinaamse samenleving en garanderen burgers rechtszekerheid.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De wetgeving is aangepast en weerspiegelt het rechtsgevoel van de burgers beter, gegeven de economische, maatschappelijke, politieke en internationale realiteiten.
2. De rechtsgang is efficiënter door de versterking van opsporing en Rechterlijke Macht, in het bijzonder de financiële en administratieve verzelfstandiging van de Rechterlijke Macht.
3. Een tijdige en kwalitatief goede Rechtspraak door beter personeelsbeleid, organisatieontwikkeling (waaronder speciale kamers) en het opheffen van budgettaire tekorten van de Rechterlijke Macht.
4. ICT is optimaal geïntegreerd in justitiële processen en procedures (hard- en software).
5. De kans op succesvolle herintegratie van delinquenten is toegenomen.

IV.1.8. Nationale Veiligheid

Het Directoraat Nationale Veiligheid van het Kabinet van de President van de Republiek is belast met het ontwikkelen en implementeren van de strategieën en het beleid de nationale veiligheid betreffend dat zich onder meer toelegt op het voorkomen van dreigingen van de nationale veiligheid en de voorbereiding op het optreden tegen dergelijke dreigingen. Het gaat hierbij om het garanderen van de soevereiniteit, integriteit, stabiliteit en welzijn van de staat Suriname waarbij de aandacht gericht wordt en maatregelen nodig zijn op verschillende sferen waaronder de economische, sociale, psychologische, politieke en diplomatiek sfeer. Het Nationale Veiligheidsbeleid moet het Surinaams belang op al deze gebieden waarborgen en de bestaanszekerheid van de Staat Suriname veiligstellen. Binnen deze benadering draagt het Nationaal Veiligheidsbeleid dus direct en indirect bij aan de sociaaleconomische ontwikkeling van Suriname en ondersteunt zij het buitenlandse beleid van de Regering. De volgende beleidsdoelen genieten prioriteit in het Nationale Veiligheidsbeleid en zullen voor de komende planperiode vastgelegd worden in het Nationaal Veiligheidsplan en specifieke veiligheidsprotocollen voor de instituten die hierin een rol hebben te vervullen:

1. Handhaving van de territoriale veiligheid en garanderen van een acceptabel nationaal veiligheidsniveau.

2. Verhogen en uitbreiden van de kennis- en vaardigheidsniveaus binnen de te onderscheiden veiligheidsorganisaties.
3. Versterken en intensiveren van de samenwerking tussen en coördinatie van met de veiligheid belaste organisaties en instituten.
4. Aanpak van de grensoverschrijdende criminaliteit

De Grondwet van de Republiek Suriname geeft aan dat het Nationaal Leger (NL) naast haar primaire taak van verdediging van de soevereiniteit en de territoriale integriteit van Suriname tegen buitenlandse gewapende militaire agressie, belast kan worden met bijzondere taken volgens wet. Deze bijzondere taken vastgelegd in de Wet Nationaal Leger, gebieden het NL op verzoek van het wettig gezag ondersteuning te verlenen aan operaties op het gebied van: misdaadpreventie en -bestrijding, toezicht op het vreemdelingenverkeer, handhaving van de interne veiligheid, tegengaan van smokkel van mensen en goederen; bewaking en bescherming van de natuurlijke hulpbronnen, de economische zone, het milieu (binnenland en onze territoriale wateren); preventie van epidemieën zoals malaria en de verspreiding van virale infectieziekten; de ontwikkeling van het binnenland, infrastructurele en overige civiele werken en humanitaire operaties.

De opvattingen over nationale veiligheid worden mede op grond van de veranderende internationale veiligheidsomgeving aangepast. Het betreft bijstelling van de rol van de defensieorganisatie aan de veiligheidsdoctrine, de defensiedoelen en specifieke capaciteiten, formaties, infrastructuur en logistiek van de defensieorganisatie. In dit kader is het defensiebeleid hoofdzakelijk gericht op de optimale aanwending van beperkte middelen ter garantie van de nationale veiligheid, mede door internationale en regionale defensiesamenwerkingsverbanden, die in lijn zijn met de nationale ontwikkelingsdoelen.

De nationale veiligheid en stabiliteit worden bedreigd door mensensmokkel, illegale grensoverschrijding, toenemende drugshandel en groeiend drugsverkeer. Er is een bijzondere rol weggelegd voor het NL bij de bestrijding van de grensoverschrijdende criminaliteit, gegeven haar rol bij het bewaken van de landsgrenzen. Aangezien een 100 procent bewaking van Surinamese grenzen een bijkans onoverkomelijke uitdaging is, zal de defensieorganisatie blijven benadrukken dat dit een breed en collectief gedragen verantwoordelijkheid van alle burgers, organisaties en instanties is. In dit kader moet opgemerkt worden dat in deze beleidsperiode de veiligheid in het binnenland bijzondere aandacht zal krijgen.

Het internationaal beleid van de defensieorganisatie wordt ingegeven door het steeds veranderende veiligheidsspectrum, waarin defensieorganisaties zich bewegen, de openstelling van grenzen en dynamische concepten rondom veiligheid, verruiming van defensietaken en modernisering van legers waarbij de realisatie van nationale ontwikkelingsdoelen centraal staan. De internationale samenwerking met defensie-instituten zal daarom de versterking op het gebied van veiligheid en ontwikkeling als belangrijke pijler kennen. In het kader van de internationale samenwerkingsverbanden zal de relatie met de Staat South Dakota en de Republiek Suriname verder uitgediept worden. Ook zal op het gebied van de regionale integratie, het departement van defensie er naartoe blijven streven om een wezenlijke bijdrage te leveren, mede door het wederom aanstellen van een nationale vertegenwoordiger bij het Centrum voor Strategische Defensiestudies van de Zuid-Amerikaanse Defensieraad van UNASUR. In het kader van adequate uitvoering van de mandaten die tijdens opeenvolgende vergaderingen van ministers van Defensie van UNASUR zijn aangenomen, wordt actief geparticipeerd in diverse ontmoetingen die ten doel hebben het regionaal defensiebeleid te bepalen, alsook regionale defensiestandpunten in te nemen ten aanzien van actuele kwesties in de Zuid-Amerikaanse regio.

Het NL is een belangrijke drager van de Surinaamse rechtsstaat, om de nationale soevereiniteit te beschermen en te verdedigen. Voor het vestigen van recht en wet over het gehele grondgebied, in het bijzonder het binnenland verleent het Nationaal Leger bijstand aan Politie.

Om te voorkomen dat personen slachtoffer worden van mensenhandel of mensensmokkel zal in de beleidsperiode 2017-2021 de omvang hiervan teruggedrongen moeten worden. Suriname heeft zich gecommitteerd om Trafficking In Persons (TIP) op het grondgebied te elimineren. In deze beleidsperiode zullen middelen vrijgemaakt worden om dit probleem aan te pakken. Bij de preventie en bestrijding van grensoverschrijdende

criminaliteit zal de nationale en internationale samenwerking worden geoptimaliseerd. Preventie en bestrijding van grensoverschrijdende criminaliteit zal plaats vinden middels versterking van de grensposten in samenwerking met het NL.

De Kustwacht is een civiele organisatie die behoort tot de instituten die mede verantwoordelijk zijn voor de Nationale Veiligheid en heeft toezichthoudende, opsporings- en dienstverlenende functies en bevoegdheden. De opzet van dit onderdeel van het nationaal veiligheidssysteem is nog steeds gaande. In de geplande opzet is de Kustwacht belast met de coördinatie van de planning van rechtshandhaving, immigratie en douanediensten het toezicht op de scheepvaart en de visserij, zoek- en reddingsoperaties, noodhulpverlening en rampenbeheersing in het maritiem gebied en het luchtruim. De Kustwacht is reeds ingesteld als "Autoriteit" en is operationeel geworden in 2013. Hiermee is de veiligheidssituatie binnen het maritiem gebied van Suriname verbeterd, waarbij opgemerkt moet worden dat Suriname middels de Kustwacht in een betere positie is om:

- terrorisme, drugs-, mensen- en wapensmokkel te bestrijden in het maritiem gebied, alsook goederensmokkel;
- piraterij in vooral het kustgebied te bestrijden. Vooral de bevolkingsvisserij is het slachtoffer van deze vorm van zeeroof en is één van de voornaamste groepen die direct voordeel hebben aan een operationele kustwacht;
- de nationale visgronden tegen stropers te beschermen;
- hulp te verlenen aan personen en vaar- en vliegtuigen in het maritiem gebied, die in nood verkeren.

De conceptwetgeving die de Kustwacht moet formaliseren is reeds gefinaliseerd. Na goedkeuring door DNA en afkondiging door de President zal dit instituut volledig operationeel zijn.

IV.2. Consensus over en Hervorming van het Nationaal Plan Apparaat

In Suriname is planning voor de kleinschalige, multiculturele en multi-etnische samenleving met een gecompliceerde taalsituatie een uitdaging. De concurrerende prioriteiten moeten in de planning met elkaar verzoend worden en de regionale spreiding van de ontwikkeling moet acceptabel zijn voor allen. Vaak zijn gebrekkige planning en planuitkomsten een gevolg van het gecompliceerd politiek systeem dat de dynamiek van de samenleving weerspiegelt en een bijzondere uitdaging vormt voor de integratie van het politiek-bestuurlijke en plantechische aspecten van het ontwikkelingsproces.

Maar er zijn ook andere factoren die het moeilijk maken om de Surinaamse economie lokaal aan te sturen. De openheid en de dominantie van de mineralensector, gedreven door een handjevol bedrijven, maken deze economie grotendeels afhankelijk van de dynamiek op internationale markten en beperken de beleidsruimte van beleidsmakers en planners. Daartegenover staat dat de beperkte ruimte die er is, vaak onvoldoende benut wordt. Formeel is het eroderen van het Nationaal Planapparaat dat na 1950 is opgebouwd, begonnen in 1995, hoewel er daarvoor reeds duidelijke indicaties waren dat het Planapparaat aan hervorming toe was. Sinds toen kampt het Planapparaat in toenemende mate met serieuze institutionele en procesmatige problemen als gevolg van onafgemaakte en/of niet-aangepaste wetten, regelgeving of "institutionele voorzieningen". Inmiddels is het Planapparaat zodanig versplinterd en vrijwel niet in staat om:

- de ontwikkeling, aanneming en uitvoering van beleid en planning te bevorderen en te coördineren;
- de "kritieke massa" op te bouwen (het technische specialistisch kader, de organisatie, fondsen) die nodig is om de planfuncties adequaat te vervullen en
- een nationale ontwikkelingsvisie en de plannen uiteen te zetten en de onderhandelingen te voeren met de verschillende ontwikkelingspartners die uit de aard van de zaak goed bedoelde maar vaak uiteenlopende interesses, belangen en agenda's hebben.

In de huidige planperiode zal het Planapparaat een nauwkeurige en diepgaande analyse presenteren van de productie-, werkgelegenheids- en consumptiepatronen als voorwaarde voor op maat gesneden actieprogramma's die de ontwikkelingsdoelen in de volgende gebieden haalbaar moeten maken:

1. Diversificatie van de economie met als twee sleuteldoelen:
 - a) spreiding van het economisch risico en
 - b) werkgelegenheidscreatie.
2. Terugdringen van de grote onzichtbare economie.
3. Institutionele ontwikkeling. Verhoging van de ontwikkelingscapaciteit is alleen mogelijk door versterking van de sleutelinstellingen, die nodig zijn om de ontwikkelingsdoelen te halen. Het gaat om de opzet van nieuwe en herstel van sterk geërodeerde processen, netwerken en verder de capaciteit voor onderzoek en analyse, formuleren van beleid en plannen evenals de uitvoering, monitoring en evaluatie. De focus van de investeringen en inspanningen zal zijn op de volgende gebieden waar de instellingen zich moeten ontwikkelen tot “centres of excellence”:
 - a) informatie en statistische systemen (het Algemeen Bureau voor de Statistiek, ABS);
 - b) ontwikkelings- en ruimtelijke planning (het Nationaal Planapparaat);
 - c) de kennissector (de Anton de Kom Universiteit van Suriname);
 - d) Research and Development in de mineralensector (een Nationaal Mineralen Instituut);
 - e) Research and Development voor de bosbouw en het milieu (een Nationaal Instituut voor het Bos en het Milieu);
 - f) certificering van productieprocessen en producten (het Standaarden Bureau).

Uitgaande van het bovenstaande is het duidelijk dat er op korte termijn ingrijpende maatregelen nodig zijn om de ontwikkelingscapaciteit te vergroten. Echter, de opbouw van een werkelijk nationale plancapaciteit is een langdurig proces en korte termijn maatregelen mogen, vooral op dit gebied, de kansen op langer termijn succes niet ondermijnen (zie ook Bijlage 2: Uitgangspunten voor de wederopbouw van het Nationaal Planapparaat). Het ontwikkelingsdoel voor het Nationaal Planapparaat is als volgt:

Suriname heeft een op wettelijke regelingen gestoeld gedecentraliseerd Planapparaat, dat de plan-technische capaciteit centraliseert in het Nationaal Ontwikkelingsinstituut, dat de formulering van beleid en middellange termijnplannen van ministeriële, sectorale en regionale beleids- en planorganen faciliteert, afgezonderde ontwikkelingsfondsen beheert en de planuitvoering monitort en evalueert in samenwerking met het monitorings- en evaluatie-orgaan, alles uitgaande van a) de strategische visie Suriname 2035 en b) de beleidsuitgangspunten van de Regering.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Er is een op wettelijke regelingen gestoeld Surinaams Planapparaat, dat de elementen, processen en procedures regelt.
2. Het Nationaal Ontwikkelingsinstituut, dat beleidsmatig aangestuurd wordt door de President ondersteund door de Vice-President, is een center of excellence, waarin de plan-technische capaciteit is gelokaliseerd en de ontwikkelingsinformatie wordt gecentraliseerd om de beleids- en planactiviteiten van organen voor de ministeriële, de sectorale en regionale planning efficiënt en professioneel te ondersteunen.
3. Een speciale, autonome unit van het Ontwikkelingsinstituut beheert onder toezicht van het Ministerie van Financiën, voorbestemde ontwikkelingsfondsen of soortgelijke financiële middelen, die in het belang van transparante en efficiënte bestedingen van de normale begrotingsprocedures zijn afgezonderd.
4. Een speciaal, autonoom instituut dat in de nieuwe Planwet nader wordt geregeld is binnen het Surinaams Planapparaat belast met de monitoring en evaluatie van de planuitvoering.

In deze planperiode zal het Nationaal Planapparaat in Suriname zich moeten inspannen om de stilstand in de adaptatie van “state of the art” planmethoden en -technieken weg te werken. Decentralisatie van planning wordt gebaseerd op standaardisatie van methoden en processen, zowel op het niveau van de lijnministeries als van speciale, met planning belaste instituten. Hieronder wordt ook begrepen integratie van financiële overheidsadministratie met monitoring en evaluatie, ICT en voor planning relevante formats.

De grootste uitdagingen voor het behalen van deze doelen is de besluiteloosheid in het op consensus gebaseerd politiek systeem van Suriname. In tijden van diepe economische crisis, die zich doorgaans uitbreidt naar het politiek systeem, kan deze uitdaging groter worden. Zeker in de eerste jaren van deze planperiode zullen er onvoldoende lokale middelen zijn voor de financiering van de hervorming en versterking van het Nationaal Planapparaat. De afhankelijkheid van externe middelen voor de ontwikkelingsfinanciering vergroot de kans op diepgaande verstoring van het maatschappelijk evenwicht als overhaaste (gedwongen) besluitvorming plaatsvindt onder druk van externe hulpverlening. In bepaalde gevallen kan zogenaamde efficiënte besluitvorming, die bewust het consensusmodel verlaat, het gevaar van verstoring van de vreedzame co-existentie vergroten, vooral als dergelijke besluitvorming gedreven is door ongeduld en gebaseerd is op technische adviezen van personen die onvoldoende inzicht hebben in de gecompliceerde en kwetsbare Surinaamse samenleving.

De hierboven geschetste ontwikkelingsinspanning op het gebied van planning is enorm, maar er zijn een aantal gunstige omstandigheden en vooruitzichten ingebouwd, die de kans op welslagen vergroten. Hierbij wordt gedacht aan:

1. Een politiek systeem gebaseerd op consensus, vreedzame co-existentie van verschillende etnische, culturele, religieuze en taalgroepen en relatief lage criminaliteit.
2. Een sterke plantraditie die teruggaat tot de jaren vijftig van de vorige eeuw waarin een “sterk Planbureau” een sleutelrol vervulde, gebaseerd op bestaande planwetgeving en -organen.
3. Een rijk archief van de onderzoeksresultaten, plannen en planactiviteiten dat geactualiseerd kan worden.
4. Een kader van personen die actief waren in het “oude planapparaat” en wiens vaardigheden aangevend kunnen worden voor kortetermijnoplossingen maar ook voor training en “mentoring” van nieuw kader.
5. Het nieuw internationaal beleids- en planningsparadigma zoals vastgelegd in de SDG.
6. Bestaande programma's en de financieringsbronnen van de Internationale Ontwikkelingspartners voor het versterken van de statistische, analyse- en plan capaciteit van vooral kleine ontwikkelingslanden.

Aan de conceptualisering en operationalisering van het Surinaams ontwikkelingsorgaan gaat een duidelijke visie van het planapparaat vooraf, welke als volgt omlijnd wordt.

De kern van de voorgestelde structuur voor een nationaal planapparaat (zie Schema IV.2.1) identificeert drie formele entiteiten die op een specifieke manier met elkaar verbonden zijn en met elkaar interacteren. Op alle niveaus is een van de opties voor de aansturing van verschillende beleids- en technische eenheden, de functionele participatie van de volgende instituten:

- 1) De President van de Republiek Suriname als de hoogste en leidinggevende eenheid in het nationaal Planapparaat (ondersteund door de Vice-President en de Minister van Financiën).
- 2) Het Ministerie van Financiën.
 - a) Beleidscoördinatie: integratie van het macro economisch, fiscaal en monetair beleid, zoals dat tot uiting komt in de Begroting, de Financiële nota en het Jaarplan moet middels beleidscoördinatie tot een consistent geheel van beleidsmaatregelen en uitgaven gesmeed worden dat in lijn is met het Ontwikkelings Plan.
 - b) Coördinatie van lopende zaken rond planning. In het huidig politiek-bestuurlijk systeem kan de President zelf deze taak op zich nemen of dit delegeren. Momenteel is deze taak gedelegeerd aan de

Het Surinaams Planapparaat is het functioneel geheel van instituties en organisaties die in het planproces een politiek-bestuurlijke en/of (plan) technische rol vervullen en in de productie van de plannen, programma's en projecten een bijdrage leveren in de planvoorbereiding, goedkeuring, uitvoering, monitoring en evaluatie. De politiek-bestuurlijke component stelt de uitgangspunten voor de planning vast: wat willen we bereiken en onder welke conditie?, de toekomstvisie, de ontwikkelingsdoelen, de principes en de kernwaarden die gehanteerd zullen worden om deze te bereiken. De technische component, dus onze technische deskundigen, verschaffen de weg hiernaar toe; de (wetenschappelijke) methoden en technieken die noodzakelijk zijn om a) onze ontwikkelingsvisies te vertalen naar gestructureerde plannen, programma's en projecten, b) de plannen succesvol uit te voeren, c) de uitvoering te monitoren en d) te evalueren of de uitvoering de gewenste impact gehad heeft.

Vice-President. In de herziene planwet zal dit duurzaam geregeld moeten worden, waardoor het Surinaams Planinstituut voor Nationale Ontwikkeling en de voorbereiding van het Ontwikkelings Plan²³ definitief politiek-bestuurlijk ondergebracht worden.

- 3) Het Surinaams Planinstituut voor Nationale Ontwikkeling, ingesteld bij wet dat niet tot de centrale overheidsbureaucratie behoort²⁴, is de (voornaamste) drijver van onze gedecentraliseerde ontwikkelingsplanning:
- Bevordert integratie van planningsactiviteiten in alle fasen en op alle niveaus en gebieden.
 - Optimaliseert de kwaliteit van de plannen en planuitvoering door capaciteit van planners, planorganisaties en -instituten te versterken.

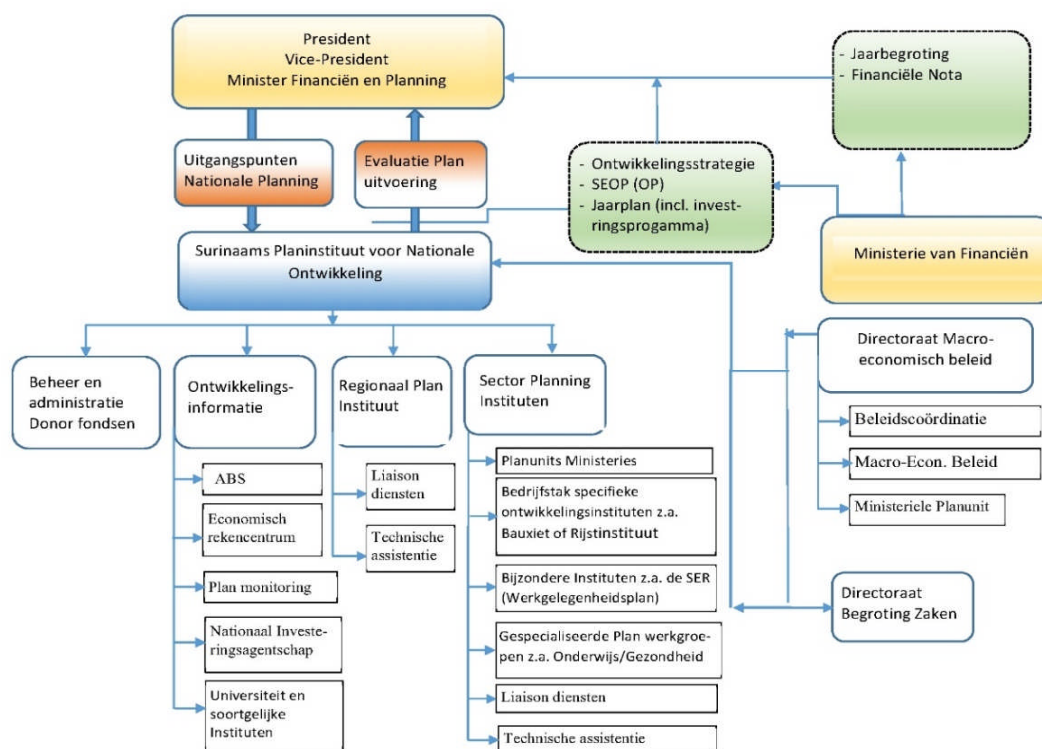
Voor de initiële besluitvorming en voorbereiding van wettelijke en andere formele overheidsbesluiten is het gewenst nu al meer gedetailleerd de mogelijke rol, de taken en het mandaat van een Ontwikkelingsorgaan voor de nationale ontwikkeling te beschrijven.

1) Missie en visie.

Missie. Het Instituut is het knooppunt dat de gedecentraliseerde planning van Surinames ontwikkeling optimaal integreert in een samenhangende ontwikkelingsstrategie, meerjaren plannen en korte termijn actieprogramma's. Centraal in deze missie van dit nationaal planorgaan is

- het propageren van de Surinaamse ontwikkelingsstrategie,
- het opzetten, stimuleren en versterken van gedecentraliseerde instituten door informatieverschaffing, dienstverlening en

Schema IV.2.1 Overzicht Planapparaat

Bron: SPS

²³ Zoals bedoeld in de Grondwet (art. 40)

²⁴ Het Nationaal Planorgaan zou als rechtsvorm een overheidsrechtspersoon "sui generis" kunnen zijn.

c) hun onderlinge samenwerking in programma's en netwerken te optimaliseren, waardoor er voordelen van synergiën en schaalvergroting kunnen ontstaan.

Visie: Principes en basiswaarden

- a) Continu propageren, bevorderen en versterken van de decentralisatiegedachte en praktijk.
 - b) Optimaliseren van communicatie, productie en uitwisselen van informatie.
 - c) Beleidscoördinatie.
 - d) Specialistische (professionele) dienstverlening aan de gedecentraliseerde (autonome) beleids- en planinstituten.
 - e) Professionele monitoring en evaluatie van planuitvoering, waar nodig bijsturen.
 - f) Beheer en administratie van ontwikkelingsfondsen (waar nodig) waaronder ook begrepen inventarisatie en documentatie van rapportageverplichting van beheerders van diverse ontwikkelingsfondsen.
 - g) Faciliteren, ondersteunen en bevorderen van een coördinerend investeringsinstituut en -strategie.
- 2) Interne organisatie en integratie van politiek-bestuurlijke en plantechische processen. De politiek-technische leiding van het instituut, die met de regering aan- en aftreedt. De plantechische staf/functionarissen die een "normaal dienstverband" hebben en het "kapitaal" van het instituut zijn.
- 3) Taken en organisatiestructuur: vier departementen: 1. Regionale Planning; 2. Sectorplanning; 3. Ontwikkelingsinformatie; 4. Fondsbeheer en administratie, rapportage, monitoring en evaluatie.

Bij een duurzame structurering van de planningsfunctie in het land zullen er binnen een korte periode resultaten worden opgeleverd en zal de impact zichtbaar zijn, gezien de urgentie van de behoefte aan voldoende plancapaciteit. De vereiste overgangsmaatregelen en -structuren zullen ontwikkeld worden op basis van de bestaande situatie.

IV.3. Staat, Private Sector en Institutionele Verandering

"Het economisch systeem waarbinnen de sociaaleconomische ontwikkeling plaatsvindt, wordt gekenmerkt door gezamenlijk, gelijktijdig en gelijkwaardig functioneren van staatsbedrijven, particuliere ondernemingen, ondernemingen waarin de Staat en particulieren gezamenlijk deelnemen en coöperatieve ondernemingen, overeenkomstig ter zake geldende wettelijke regels. Een ieder heeft recht op initiatief voor economische productie. Het recht op industrieel eigendom wordt bij wet geregeld."²⁵ Middels deze bepalingen garandeert de Grondwet, impliciet het recht op particulier ondernemen, maar stelt tegelijkertijd dat de Surinaamse economie een "gemengde economie" is. Echter, de specifieke wet waarnaar de Grondwet verwijst en die het recht op industrieel eigendom verder zou verankeren, is er niet. De wettelijke garanties aan private ondernemers zou middels zo een wet uitgebreid kunnen worden en het risico van investeerders verkleinen.

IV.3.1. Stimuleren en Faciliteren van het Particulier Ondernemerschap

In lijn met de wettelijke regelingen is het investeringsklimaat in Suriname bepaald door de politieke cultuur van het land, waarin privaat ondernemen gewaardeerd, bevorderd en breed gedragen wordt. Echter, het beperkt vermogen van het lokaal bedrijfsleven om zeer grote investeringen te financieren, evenals de beperkte bereidheid tot het nemen van risico's, hebben historisch staatsondernemen in bepaalde sectoren gedreven.

Het is duidelijk dat het voor vrijwel elke particuliere ondernemer bijzonder moeilijk is om te concurreren met de Overheid. De indruk dat de Overheid mogelijk actief kan worden in een sector zal invloed hebben op het investeringsgedrag van particulieren. Dit op zich is een voornamelijk reden voor de Overheid om grote terughoudendheid te betrachten als zij optreedt als investeerder/ondernemer. Echter, in de typische economie van Suriname zijn overheidsinvesteringen haast onvermijdelijk om kansen voor ontwikkeling niet voorbij te laten gaan. De Overheid zal als investeerder optreden alleen daar waar het lokaal particulier kapitaal te kennen gegeven heeft niet of onvoldoende capaciteit te hebben om de kansen voor economisch groei aan te grijpen. Ook daar waar het buitenlandse investeerders niet geïnteresseerd zijn of onaanvaardbare eisen stellen voor haar investeringen, kunnen overheidsinvesteringen overwogen worden. Tenslotte geeft de Overheid voorkeur aan partnerschappen met het lokaal en internationaal particulier kapitaal.

²⁵ De Grondwet van Suriname artikel 5 en artikel 26 lid 19 en artikel 44

Het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zal voorzien in de behoefte van (buitenlandse) industriële ondernemers aan zekerheid: de investeerder weet wat hij/zij kan verwachten in de komende 5 jaren. De formulering van Suriname Vision 2035 zal voor de lange termijn een soortgelijke functie vervullen. Eén van de doelen van het vastleggen van het beleid is dan ook om de lokale en internationale investeerders die diepte-investeringen plegen in Suriname, te maken tot "partners in duurzame ontwikkeling" en aan deze status bijzondere voordelen en faciliteiten te verbinden.

Nadruk op het particulier ondernemerschap zal een leidend principe zijn in deze planperiode. Onder invloed van de gangbare beleidsparadigmas van de afgelopen twee decennia is het streven de private sector, in het bijzonder de lokale private sector, een grotere rol toe te kennen in het ontwikkelingsproces. Bij het operationaliseren van deze doestelling worstelen alle betrokken actoren met onder meer de volgende uitdagingen:

1. De bestaande economische, wettelijke en institutionele structuur die geëvolueerd is op basis van andere beleidsprioriteiten.
2. De investeringsuitdagingen voor lokale investeerders. Aan de ene kant zijn er beperkte mogelijkheden die de kleine lokale markt gedomineerd door de import biedt. Aan de andere kant zijn er mega-investeringen nodig voor het ondernemen in (bepaalde delen van) de minerale sector, de "grote landbouw", de energiesector en het toerisme.
3. De nationale bezorgdheid dat in de minerale sector, dus de eindige rijkdommen van het land, door multinationale ondernemingen slechts minimaal voordeel behaalt. Het streven om het particulier ondernemen in deze sectoren een grotere rol te geven wordt dus gedempt en de optie voor staatsondernemingen of joint-ventures met buitenlandse multinationals is steeds een rationele en serieuze overweging, aangezien het lokaal privékapitaal doorgaans zich niet aanbiedt.

Het overwinnen van deze uitdagingen vraagt om een innovatief (lange termijn) beleid en planning gebaseerd op realisme ten aanzien van de mogelijk- en onmogelijkheden dat gebruik maakt van praktische en effectieve publieke-private partnerschappen om een gezamenlijke ontwikkelingsagenda uit te voeren.

IV.3.2. Privatisering van Staatsondernemingen

Voor het privatiseren van staatsbedrijven en andere rechtspersonen van de Staat die actief zijn of zouden moeten zijn in de productie van goederen en diensten worden verschillende argumenten aangehaald, gevoed

Ontwikkeling, Instituties en Instituten

Institutionele ontwikkeling is meer dan gewoon het opzetten van een organisatie, een instituut. Instituties zijn in de eerste plaats sociaal, economisch, politiek en/of cultureel van aard. Oprichten van een instituut terwijl de onderliggende "sociale of culturele basis" er niet is, zal meestal weinig opleveren. Instituties zijn:

1. De bouwsteen van sociale structuren en daarmee van elke samenleving. Ze "regelen duurzaam" sociale interactie in basis- of fundamentele gebieden van menselijk gedrag op een gestructureerde (organisatie) manier en in deze zin zijn ze:
 - a) regulerend: individuen behoren zich continu op een verwachtbare (vooraf bepaalde) manier (patroon) te gedragen en
 - b) normatief: het voldoen aan deze gedragspatronen wordt dus gezien als "goed" en niet voldoen is "slecht", er volgt een sanctie op niet naleving en beloning bij naleving.
2. Dat wat legitimiteit geeft aan het handelen. In de ideale situatie hebben sociale instituties legitimiteit:
 - a) sociologisch: de normen waarop ze rusten zijn "geïnternaliseerd" en
 - b) juridisch: sommige instituties zijn in het rechtssysteem verankerd middels wetten en instituten.
3. Over (lange) tijd geëvolueerd. Ze zijn een aanpassing aan de impact van interne of externe invloeden, hier ligt het belang van instituties voor "structurele verandering". Voorbeelden: het huwelijk, loonarbeid en competitie op vrije markt.
4. Doorgaans geclassificeerd in vijf "sferen" of systemen: i) Huwelijks en verwantschap, ii) Sociaal, iii) Cultureel, iv) Politiek, en v) Economisch.
5. In bepaalde gevallen formeel georganiseerd in een institutioneel kader, waarin een organisatie/instituut een centrale rol speelt bijvoorbeeld Arbeidsinspectie, Standaarden Bureau.
6. Niet voor eeuwig. Om te kunnen "overleven" moeten Instituties (efficiënt) werken, dus zorgen dat mensen:
 - a) zich werkelijk op een bepaalde manier gedragen;
 - b) samen dingen doen ondanks de verschillende doelen/belangen/conflicten die ze hebben;
 - c) instituties die niet werken worden irrelevant of verdwijnen, dus we maken en houden instituties in stand en kunnen ze ook breken en
 - d) het vergt veel tijd om ze (op-) te bouwen en ze moeten continu "onderhouden" worden.
7. Sommigen zeggen: institutionele ontwikkeling=ontwikkeling

door zowel politiek-economische als pragmatische overwegingen. Aan de ene kant is het doel het private ondernemerschap een grotere rol toe te bedelen in de economie en het ontwikkelingsproces. Complementair aan dit streven wordt doorgaans gesteld dat de rol van de Staat teruggedrongen moet worden. Aan de andere kant zijn er argumenten van meer praktische aard, zoals simpelweg het aantal rechtspersonen van de Overheid, wat resulteert in ondoorzichtigheid, evenals efficiëntievraagstukken, zoals met management en coördinatie. Een ander zwaarwegend pragmatisch argument is de druk die deze publieke organisaties leggen op de staatsfinanciën: een groot deel is voor hun bestaan volledig of grotendeels afhankelijk van deze financiële injecties door de Staat. Echter, veel “wijsheid” over de staatsondernemingen en andere rechtspersonen in de publieke sector is gebaseerd op anekdotische informatie, gaat uit van een ongeldige operationele definitie van “subsidie” en gaat voorbij aan de besluitvorming over wat de staatstaken zijn en hoe die te organiseren. Bij het laatste wordt vaak onvoldoende uitgewerkt wat de werkelijke kosten voor de gemeenschap zullen zijn als de uitoefening van een overheidstaak door een particuliere of overheidsentiteit geleverd moet worden. Tenslotte kunnen er, in specifieke gevallen, zwaarwegende argumenten voor overheidsinitiatief in de economie naar voren gebracht worden (zie ook paragraaf IV.3).

In de nationale strategie voor de privatisering van delen van de publieke sector zal met deze en andere vraagstukken en uitgangspunten rekening gehouden moeten worden bij het formuleren van de doelen en principes die gevolgd zullen worden. Immers, de voornaamste les die geleerd kan worden van andere landen is dat ondoordachte en slecht voorbereide privatisering, meer kwaad dan goed kan doen. In de eerste plaats is nodig een duidelijke, op empirisch onderzoek gebaseerde strategie die a) zich rekenschap geeft van de Public Sector Reform strategie en b) helder de consistente en verifieerbare doelen voor het privatiseringsprogramma stelt, transparante processen en procedures vaststelt en de nodige institutionele verandering identificeert en op gang brengt. Bovendien moet de reikwijdte van de strategie duidelijk zijn: deze beslaat zowel het privatiseren van staatsondernemingen (rechtspersonen) als richtlijnen voor de gezondmaking en het transparant beheer van staatsbedrijven die gehandhaafd worden.

De nationale Strategie voor Privatiseren van Staatsondernemingen en andere rechtspersonen en het daaraan gekoppeld nationaal actieprogramma voor privatisering en verbeterde prestatie van staatsondernemingen en rechtspersonen zal voor het eind van 2017 gecompliceerd en formeel aangenomen worden, waardoor met de uitvoering uiterlijk in januari 2018 begonnen kan worden.

De sleutelrol van kerninstellingen in het ontwikkelingsproces is de rode draad bij het versterken van de ontwikkelingscapaciteit.

Geprojecteerde groeiniveaus zijn onderdeel van vrijwel alle (lange termijn) ontwikkelingsvisies, maar de “grote doelen” van het ontwikkelingsproces zijn altijd de institutionele of structurele veranderingen die geïdentificeerd zijn als groei/ontwikkeling beperkende factoren.

Het realiseren van deze veranderingen vergt aanhoudende inspanning over een lange periode en consensus is daarom een basisvoorwaarde voor succes. Het gaat om waarneembare veranderingen in het gedrag van individuele burgers, groepen, bedrijven en organisaties wat alleen goed mogelijk is als de onderliggende norm-, waardenstelsels en dus ook de beloning hiervoor zodanig veranderen dat de samenleving de (voornaamste) uitdagingen beter aankan.

In een lange termijn ontwikkelingsvisie gaat het om de volgende institutionele/structurele veranderingen in sleutelgebieden:

- Verschrijvingen in onze economische structuur en de onderliggende cultuur. Onderdeel daarvan is de veranderingen in het systeem van economische prikkels, veranderingen die noodzakelijk zijn om het gedrag van producenten en consumenten beter in lijn te brengen met de objectieve eisen van onze ontwikkeling (interne functioneren en omgeving). Twee belangrijke (en urgente) doelen van dit veranderingsproces zijn:
 - verbetering van de verdien- en uitgavenstructuur van vreemde valuta, omdat het de relatie van onze kleine samenleving met de globale economische gemeenschap regelt; onderdeel hiervan is verhoging van de efficiëntie en depolitisering van het monetair beleid;

- minimaliseren van de negatieve effecten van het gedrag van producenten en consumenten op het (fysiek) milieu en de sociale verhoudingen.
- Versterking van de capaciteit van lokale instituten (lokale deskundigen) om de nodige veranderingen te identificeren, innovaties te ontwikkelen, te faciliteren of door te voeren, te monitoren en te evalueren.
- Het beschikbare menselijk potentieel te ontwikkelen en te behouden in lijn met de groei van de werkgelegenheid, de gangbare technologie en heersende productiviteitsniveaus, efficiënte baan allocatie en beloning, en het vestigen van een samenleving waarin de burgers zich gelukkig voelen.

Er zijn vele instituten in Suriname die van belang zijn voor de ontwikkelingscapaciteit. Echter, gegeven de beperkte middelen en de behoefte om de ontwikkelingsinspanningen te concentreren om de slagingskansen voor bepaalde ontwikkelingsdoelen te maximaliseren worden in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zes kerninstituten als prioriteiten voor capaciteitsversterking geïdentificeerd:

1. Het ABS (Informatie en statistische systemen).
2. Het Nationaal Plan Apparaat (Ontwikkelings- en ruimtelijke planning).
3. De Anton de Kom Universiteit van Suriname (ADEK) (de kennissector).
4. Een Nationaal Mineralen Instituut (Research and Development in de minerale sector).
5. Een Nationaal Instituut voor Bos en Milieu (Research and Development voor de bosbouw en het milieu).
6. Het Standaarden Bureau (Certificering van productieprocessen en producten).

Niettegenstaande deze prioritering worden de volgende belangrijke instituten genoemd: Instituut voor Bevordering van Investerings in Suriname (INVESTSUR), Douane; Rekenkamer van Suriname; Centrale Lands Accountants Dienst (CLAD); Management Instituut Grondregistratie en Land Informatie Systeem (MIGLIS); Meteorologische Dienst, Bureau voor de Staatsschuld; Belastingdienst; Nationaal Instituut Milieu en Ontwikkeling in Suriname (NIMOS); Telecommunicatie Autoriteit Suriname (TAS); Stichting Toerisme Suriname (STS); Waterloopkundige Afdeling; Dienst Natuurbeheer/Lands Bosbeheer, Stichting Bosbeheer en Bostoezicht, Dienst Bodemkartering.

IV.3.3. Het bevorderen van Investerings, Ondernemerschap en Export

Het denken over investeringen en de financiering van de ontwikkeling van Suriname heeft zich nog niet geheel kunnen losmaken van de ervaringen en de praktijk sinds de eerste mega-investeringen in de bauxietsector in de jaren twintig van de vorige eeuw en daarna investeringen die van de Nederlandse Ontwikkelingshulp gewoonte werden.

De harde realiteit van Suriname is dat sinds het begin van de twintigste eeuw de investeringen van minder dan een handjevol multinationale ondernemingen en de Overheid de economie duurzaam bepaald hebben. De institutionele structuur in de economie heeft zich in overeenstemming met deze investeringservaring gevormd. Het investeringsdenken heeft zich dan ook gedurende lange tijd gericht op buitenlandse mega-investeringen. Voorts beperkt de economische structuur de diepgang van de investeringsstrategie. Ons land is er nog niet in geslaagd om een op duurzame ontwikkeling gebaseerde visie voor investeringen te formuleren en een modern institutioneel kader daarvoor op te zetten. Tenslotte heeft de veelheid van beleidsadviezen over het investeringsklimaat, hun diepgang en complexiteit weinig bijgedragen aan daadwerkelijke voortuitgang op dit vlak.

In het midden van de jaren negentig werd het duidelijk dat de Nederlandse overheidsinvesteringen als hulptermotor van de economische ontwikkeling in de niet-mijnbouw-economie, definitief voorbij was. De bauxietsector, de voormalige kurk van de economie, vertoonde een wisselvallig beeld. Het kenmerkende van de periode vanaf de negentiger jaren van de vorige eeuw, was de opkomst van de aardolie- en goudindustrie waardoor de dominantie van de bauxietsector geleidelijk aan werd doorbroken. Aan het begin van de één en twintigste eeuw heeft de Surinaamse economie zich hersteld en in toenemende mate is groei bewerkstelligd, gedreven door particuliere investeringen in de exportproductie van primaire goederen en daaraan gerelateerde industrie. De dominante rol van overheidsinvesteringen in het ontwikkelingsproces is teruggevallen.

Het creëren van een gunstig macro-economisch klimaat²⁶ is niet voldoende om in een kleine economie als Suriname investeringen aan te trekken. Het scheppen van het juiste klimaat en afwachten tot een investeerder zich meldt, leidt tot “industrialization by invitation”. Een meer proactieve rol van de Overheid en partnerschappen van de Overheid met het bedrijfsleven moeten investeringen promoten. Juist nu is dat een cruciale vereiste voor een snelle economische ontwikkeling. Een strategisch plan voor nationale ontwikkeling moet richting geven aan het identificeren van investeringsopties en zal investeerders een indicatie geven van het belang van hun investeringsproject in Surinames ontwikkeling. Dit laatste zou de basis kunnen zijn voor een langdurig partnerschap met het land.

Sinds de negentiger jaren heeft Suriname middels een combinatie van particuliere en overheidsinvesteringen haar ontwikkeling zelf gefinancierd. In 2001 werd de Investeringswet aangenomen die echter nog steeds niet geheel operationeel is. Het land heeft dus een niet al te lange ervaring met het aantrekken van vooral buitenlandse investeringen als professionele en specialistische activiteit die apart georganiseerd is.

Een grote uitdaging voor Suriname is het maken van de transitie van de oude gewoonten bij het aantrekken van investeringen naar een professionele en modelmatige aanpak. In deze benadering wordt op basis van een investeringsstrategie door gespecialiseerde nationale instituten, specifieke investeringen gepromoot en gefaciliteerd en wordt hierover beslist uitgaande van vastgestelde normen en procedures. Dit gebeurt uitgaande van enerzijds de nationale belangen van Suriname en anderzijds een rationele en feitelijke analyse van de commerciële belangen en verplichtingen van investeerders. Transparantie en zekerheid zijn twee fundamentele principes die de hoekstenen van het beleid en institutioneel kader voor investeringen zullen vormen. Deze twee principes zullen verwerkt worden in de volgende aspecten:

- voorwaarden waaraan voldaan moet worden;
- rechten/bescherming/gelijke behandeling van investeerders;
- transparantie;
- concurrentie bij investeringsopties.

IV.3.3.1 Institutioneel Kader voor het Bevorderen en Faciliteren van Investeringen

Naast de macro-economische aspecten van het investeringsbeleid is het ontbreken van een gespecialiseerd institutioneel kader voor het bevorderen en faciliteren van investeringen, een ernstige beperking in de ontwikkeling van Suriname. Het gaat om de ontbrekende instituten maar ook om de spelregels: criteria, procedures, rechten en verplichtingen. De traag verlopende opbouw van de gespecialiseerde capaciteit en de netwerken voor het aantrekken van (buitenlandse) investeerders heeft grotendeels te maken met het ontbreken van het gespecialiseerd wettelijk institutioneel kader. Uitgaande van de bestaande wetgeving is dit de operationalisering van INVESTSUR.

Het bereiken van een brede consensus over de fundamentele van een nationale investeringsstrategie is ook dringend gewenst. Als INVESTSUR operationeel is kan dit instituut, in samenwerking met andere instituten en instanties, op korte termijn, in elk geval op basis van het Ontwikkelings Plan 2017-2021, een programma voor investeringspromotie starten. Op middellange termijn kan de betreffende wetgeving, dus het geërfd institutioneel kader, gemoderniseerd worden op basis van brede consensus over een lange termijn investeringsstrategie en -programma. Hierdoor kan binnen korte tijd duidelijkheid komen in sleutelvraagstukken op basis van de volgende uitgangspunten:

1. Het investeringsbeleid en actieprogramma. Deze worden afgeleid van enerzijds het Ontwikkelings Plan 2017-2021 en anderzijds van de plannen van de lokale en buitenlandse ondernemers en investeerders. Door de formulering en aanneming van Surinames Vision 2035 zal de investeringsstrategie verder vorm aannemen
2. Transparantie in het investeringsgebeuren. Om bonafide investeerders aan te trekken en een zo gunstige mogelijke onderhandelingspositie te bewerkstelligen, past Suriname de volgende principes toe:

²⁶ En het voldoen aan de veelheid van complexe veranderingen van het institutioneel kader in de economie.

- a) De basis investeringsvoorwaarden garanderen bescherming en gelijke behandeling van alle investeerders. Deze principes worden in Surinames nationale investeringsstrategie helder en in detail opgenomen en worden zo snel als mogelijk wettelijk vastgelegd. Normatieve vraagstukken zoals het type eigendomsrecht dat investeerders verwachten of arbeidsverhoudingen die duiden op culturele en andere verschillen in referentiekader kunnen hierdoor duidelijk worden.
 - b) Surinames investeringsbehoefte wordt periodiek, op een investeringssymposium, bekend gemaakt aan lokale en internationale particuliere investeerders, bevriende naties en andere partners.
 - c) In geval van grote investeringen, waar Suriname proactieve investeringspromotie voert, zal er naar gestreefd worden twee of meerdere investeerders uit te nodigen voor de geïdentificeerde opties.
3. Het operationeel maken van het wettelijk institutioneel kader voor investeringen. Na initieel overleg met alle belanghebbenden wordt formeel de nodige additionele regelgeving gemaakt, op grond waarvan de Investeringswet van 2001 en INVESTSUR operationeel worden. Hierbij gelden de volgende richtlijnen:
- a) INVESTSUR en andere uitvoerende instituten voor het promoten, assisteren en toewijzen van incentieven aan investeerders, implementeren van de nationale ontwikkelingsstrategie, de nationale planning en het macro-economisch beleid zullen vastgelegd worden.
 - b) INVESTSUR en andere uitvoerende instituten rapporteren met vaste periodiciteit omtrent investeringsactiviteiten en verleende incentieven en faciliteiten.
 - c) Belangenverstrengeling bij de institutionalisering van functionele taken in het proces van het promoten, assisteren en faciliteren van investeerders wordt vooraf geïdentificeerd, vastgelegd en institutioneel opgelost. Hierdoor wordt voorkomen dat een instituut taken toebedeeld krijgt die neigen naar belangenverstrengeling.

Op grond van de hierboven gepresenteerde benadering wordt het lange termijn doel van het investeringsbeleid als volgt geformuleerd:

Door de Surinaamse investeringsstrategie is de productie- en exportgroei in de periode 2016-2020 toegenomen, gedreven door de groei van de investeringen in bestaande en nieuwe ondernemingen, vooral in de prioriteitsregio's en -productieclusters, door lokale, internationale particuliere en publieke investeerders waardoor de economie meer gediversifieerd is.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De investeringen in Suriname zijn zoals vastgelegd in een strategisch investeringsplan met doelen, investeringsopties, prioriteitssectoren, principes, instituten en "targets" toegenomen.
2. Procedures en beslissingen rond investeringen zijn geformaliseerd met veiligstelling van transparantie, zekerheid en gelijke behandeling bij investeringen en de belangen van Suriname.
3. Gespecialiseerde, autonome "nationale investeringsinstituten" voeren een effectief investeringspromotieprogramma uit met inachtneming van de investeringswetten en beleid dat de investeringen verhoogd naar geprojecteerde niveaus en waardoor de productie en export versneld groeien.
4. De capaciteit voor marketing van Surinaamse producten van de prioriteitsclusters, in markten waar toe Suriname formeel toegang heeft, is toegenomen.
5. De prioriteitssectoren in Surinames strategisch ontwikkelingsplan zijn vastgesteld en vormen de focus van de inspanningen van de gespecialiseerde investeringsinstituten die het investeringspromotiebeleid uitvoeren.
6. Er is een speciaal programma van investeringsopties en garanties voor lokale investeerders vooral de zogenaamde institutionele investeerders ontwikkeld, door de gespecialiseerde investeringsinstituten.
7. Er zijn bijzondere financieringsmodaliteiten uitgewerkt voor speciale investeringsprojecten die voorwaardenscheppend zijn zoals een industriepark en een Export-Import Bank.
8. Nieuw ondernemerschap wordt gestimuleerd en training, mentoring en incubatorfaciliteiten versterken de capaciteit van nieuwe ondernemers.

9. Bijzondere financieringsmodaliteiten zoals het KMO-fonds voor (startende) ondernemingen stimuleren de opzet van nieuwe ondernemingen en versterken hun productiecapaciteit.
10. Economische wet- en regelgeving zijn gemoderniseerd en faciliteert het ondernemers-, investerings- en handelsklimaat.

IV.3.3.2 Bevorderen van het Ondernemerschap

Het Regeer Akkoord 2015-2020 van 10 Augustus 2015 geeft de intentie van de Regering aan om een innovatieve groeistrategie uit te zetten “waarin ondernemerschap ... sterk gestimuleerd zal worden” (pagina 10) en partnerschappen met onder meer het bedrijfsleven centraal zullen staan. Dit is in lijn met de benadering van het Ontwikkelingsplan 2012-2016 over partnerschappen, dat specifiek de ondernemingen identificeert als:

1. Commerciële gerichte staatsbedrijven.
2. Private ondernemingen:
 - a) Nationale ondernemers voor beleidsdoelinden onderscheiden naar:
 - i) micro-ondernemingen waaronder ook begrepen de ondernemingen in de informele sector;
 - ii) kleine en middelgrote bedrijven;
 - iii) coöperaties;
 - iv) grote ondernemingen.
 - b) Private buitenlandse ondernemers waaronder (grote) multinationals.
 - c) Niet op winst gerichte rechtspersonen die aan het economisch verkeer deelnemen.

Ondernemers leiden en/of bezitten de economische organisaties en daarmee is in feite bijna alles gezegd over het belang van het ondernemerschap in de ontwikkeling van Suriname. Echter, niet elke investeerder, dus eigenaar van een bedrijf, is tegelijkertijd ook de manager van zijn/haar bedrijf. Elke organisatie heeft leiders nodig die ondernemend zijn dus gevoel, begrip en visie hebben voor de continuïteit van de organisatie, hierin vasthoudend en disciplinair zijn maar ook innovatief leidinggeven. Hoewel sommigen dit uitsluitend toeschrijven aan particuliere ondernemers, is ondernemendheid ook nodig in de overheidsorganisatie, staatsbedrijven en non-profitorganisaties. In succesvolle non-profitorganisaties vinden we dan ook zeer goede, succesvolle ondernemers. Het systeem van (sociale, culturele en economische) incentieven in een samenleving moedigt ondernemerschap aan en beloont zowel op winst als niet-op-winst-gebaseerde organisaties. Het bevorderen van ondernemerschap moet in deze context uitgezet en uitgevoerd worden. Hierbij zal wel de nadruk gelegd worden op ondernemerschap bij commerciële bedrijven.

De huidige stand van het ondernemerschap in Suriname blijkt uit de omvang en samenstelling van de werkzame bevolking, in het bijzonder de omvang en samenstelling van de categorie “personen die voor eigen rekening werken”, de zogenaamde zelfwerkzamen. Uit het vergelijkend overzicht in tabel IV.3.3.2.1 blijkt dat bijkans 20 procent van de werkzame bevolking in Suriname zelfwerkzaam is: 5 procent is ondernemer en 12,8 procent is klein zelfstandige (heeft eigen bedrijf maar geen werknemers in dienst). Suriname scoort voor wat deze indicatoren betreft niet slecht vergeleken bij landen in de regio en VSA. De hoge cijfers voor zelfwerkzamen in Jamaica hebben te maken met de hoge graad van informaliteit van de Jamaicaanse economie: een groot deel van deze zelfwerkzamen is betrokkenen in overlevingsactiviteiten in de informele economie. Dit betekent natuurlijk niet dat er geen ruimte is voor verbetering maar deze cijfers tonen aan dat het ondernemerschap in Suriname niet “onder druk staat”.

Tabel IV.3.3.2.1 Werkzamen naar werkstatus in 2005

	Totaal (X1000)		Werknemers	Zelfwerkzaam				Overige
	#	%		Subtotaal	Werkgevers	Zelfstandigen	Familiebedrijf	
Suriname*	117.4	100.0	79.3	19.9	5.1	12.8	2.0	0.8
Jamaica	1 091.7	100.0	62.0	37.6	3.1	33.3	1.3	0.4
Trinidad and Tobago	574.	100.0	79.0	20.1	4.4	14.8	0.9	0.9
Verenigde Staten	141 730.	100.0	92.5	7.5		7.4	0.1	

Bron: Key Indicators of the Labour Market (KILM) 9th edition, voor Suriname uit ABS Arbeidsmarktstatistieken 04-08

* Cijfers voor de districten Paramaribo en Wanica

In het Ontwikkelings Plan 2017-2021 is de strategie voor het bevorderen van het ondernemerschap gedefinieerd als:

Het geheel van maatregelen dat zich richt op het vergroten van de winstgevendheid en duurzaamheid van ondernemingen door de vaardigheden van de ondernemer en onderneming te verhogen, de bedrijfsoperaties waar mogelijk te faciliteren en te ondersteunen en toegang tot markten te verbeteren.

Voor bepaalde categorieën van ondernemingen zoals hierboven gespecificeerd is dit beleid van (groot) belang, terwijl voor (grote) bedrijven bepaalde aspecten van dit beleid weinig relevant zijn. De behoefte oftewel vraag naar “dienstverlening” van en/of facilitering door de Overheid verschilt naar aard en omvang van de ondernemers en ondernemingen. Het beleid dat het ondernemerschap moet bevorderen zal dan ook per doelgroep geconceptualiseerd en uitgewerkt moeten worden. Dit leidend principe karakteriseert de nieuwe oriëntatie. In plaats van te pogen de ondernemer in het algemeen te ondersteunen, zal in de nieuwe oriëntatie het empirisch onderbouwd beleid voor concrete categorieën van ondernemers en ondernemingen die aantoonbare uitdagingen en kansen hebben, op maat beleids- en actieprogramma's ontwikkeld worden die door specifieke “leveringsmechanismen” uitgevoerd zullen worden. Dit laatste omdat een instituut niet alle typen cliënten optimaal kan bedienen. Kortom, in de nationale ontwikkelingsstrategie is het uitgangspunt bij het bevorderen van het ondernemerschap: “one size does not fit all”. Tenslotte speelt het vraagstuk van beleids- en programmacoördinatie. Beleid en maatregelen voor het bevorderen van het ondernemerschap kunnen niet los gezien worden van a) het macro-economisch beleid en b) beleids- en actieprogramma's van de lijnministeries in het bijzonder het Ministerie van Handel en Industrie dat belast is met de zorg voor het handels- en industriebeleid. Echter, er zijn ook andere ministeries die verantwoordelijkheid zijn voor aspecten van dit beleidsgebied. Integratie van deze beleids- en actieprogramma's is essentieel om een optimale impact van maatregelen en bestedingen te verzekeren. De opzet van gespecialiseerde, autonome of semiautonome instituten, die bovendien publiek-private partnerschappen zijn en belast worden met de uitvoering van het beleid voor het bevorderen van het ondernemerschap is essentieel om:

1. De beleidscoördinatie te verzekeren.
2. Ondernemers de hoofdrol te laten spelen bij de uitvoering van de maatregelen en projecten die het ondernemerschap moeten bevorderen.
3. Slagvaardige uitvoering, die niet gehinderd wordt door de overheidsbureaucratie, te garanderen.

De strategie hierbij is:

Door de Surinaamse investeringsstrategie is de productie- en exportgroei in de periode 2016-2020 toegenomen, gedreven door de groei van de investeringen in bestaande en nieuwe ondernemingen, vooral in de prioriteitsregio's en -productieclusters, door lokale, internationale particuliere en publieke investeerders waardoor de economie meer gediversifieerd is.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De investeringen in Suriname zijn zoals vastgelegd in een strategisch investeringsplan met doelen, investeringsopties, prioriteitssectoren, principes, instituten en “targets”, toegenomen.
2. Procedures en beslissingen rond investeringen zijn geformaliseerd met veiligstelling van transparantie, zekerheid en gelijke behandeling bij investeringen en de belangen van Suriname.
3. Gespecialiseerde, autonome “nationale investeringsinstituten” voeren een effectief investeringspromotieprogramma uit met inachtneming van de investeringswetten en beleid dat de investeringen verhoogd naar geprojecteerde niveaus en waardoor de productie en export versneld groeien.
4. De capaciteit voor marketing van Surinaamse producten van de prioriteitsclusters, in markten waartoe Suriname formeel toegang heeft, is toegenomen.
5. De prioriteitssectoren in Surinamese strategisch ontwikkelingsplan zijn vastgesteld en vormen de focus van de inspanningen van de gespecialiseerde investeringsinstituten, die het investeringspromotiebeleid uitvoeren.

6. Er is een speciaal programma van investeringsopties en garanties voor lokale investeerders vooral de zogenaamde institutionele investeerders ontwikkeld door de gespecialiseerde investeringsinsti-tuten.
7. Er zijn bijzondere financieringsmodaliteiten uitgewerkt voor speciale investeringsprojecten die voorwaardenscheppend zijn zoals een industriepark en een Export-Import Bank.
8. Nieuw ondernemerschap wordt gestimuleerd en training, mentoring en incubatorfaciliteiten versterken de capaciteit van nieuwe ondernemers.
9. Bijzondere financieringsmodaliteiten zoals het KMO-fonds (voor startende ondernemers) stimu-leren de opzet van nieuwe ondernemingen en versterken hun productiecapaciteit.
10. Economische wet- en regelgeving is gemoderniseerd en faciliteert het ondernemers, investerings-en handelsklimaat.

IV.4. Handel

De openheid van de Surinaamse economie is één van de meest kenmerkende aspecten en typeert de ontwik-kelingsproblematiek. De “Handel-tot-BBP” ratio is de indicator die veelal gebruikt wordt om de openheid van een economie aan te geven: (zie tabel 18 in de statistische Annex): de score voor Suriname was 91,1 pro-cent in 2015, maar dat is een forse daling ten opzichte van de periode 2011 tot 2012. Hoewel de score van Suriname niet afsteekt tegenover andere zeer kleine Caribische staten, wordt de betekenis van deze indicator pas goed duidelijk als deze vergeleken wordt met die van grotere landen (zie tabel hieronder). Deze score indiceert hoe afhankelijk consumenten en producenten zijn van zowel importen als exporten, terwijl het ook een indruk geeft van het gewicht dat de deviezenvoorraad en wisselkoersbewegingen hebben op de prijsni-veaus en de economie in het algemeen. Maar het opvallende in deze datareeks is de stijging van deze indica-tor, grotendeels gevolg van gestegen exportwaarde (van goud) maar ook van de importen, deze laatste als gevolg van de verruiming van de capaciteit om te importeren.

Tabel IV.6.1: Handel-tot-BBP ratio* (procenten) voor geselecteerde landen 2000,2005 en 2010-2015

Landen	2000	2005	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Barbados	88,8	95,7	96,6	91,5	89,9	87,1	84,9	81,2
Brazilië	22,6	27,1	22,5	23,7	24,8	25,6	25,1	27,4
Guyana	206,8	203,8	131,3	140,8	145,3	130,2	132,7	120,5
Honduras	120,4	136,5	109,4	122,2	121,2	116,3	112,6	109,1
Jamaica		90,5	80,9	83,9	82,2	83,4	84,6	77,1
St. Lucia	105,4	118,3	111,7	107,7	103,4	100,7	95,0	95,3
Suriname	52,9	75,6	91,0	111,0	109,6	103,1	98,0	91,1
Trinidad and Tobago	104,9	105,3	90,3	105,8	96,5	85,7	75,9	59,9
Latijns Amerika & Caribisch gebied	39,1	45,4	42,8	45,3	45,3	44,8	42,5	43,0
Lage en middeninkomenslanden	50,9	60,9	53,6	56,3	55,4	54,0	52,8	50,1
Nederland	126,5	124,6	135,5	146,2	154,3	154,3	154,4	154,3

* Bron: World Bank national accounts data, and OECD National Accounts data files: [http://data.worldbank.org/indica-tor/NE.TRD.GNFS.ZS?name_desc=true](http://data.worldbank.org/indicator/NE.TRD.GNFS.ZS?name_desc=true)

De som van de Importen en Exporten van Goederen en Diensten als Percentage van het BBP

Hoewel de Handel-tot-BBP ratio een beeld geeft van de openheid kan daaruit niet afgeleid worden of Suri-name te veel importeert in vergelijking met andere landen. Het aandeel van Suriname in de totale wereldhan-del (zie tabel hieronder) geeft additionele informatie, op grond waarvan alvast een eerste indruk gevormd kan worden maar meer onderzoek nodig is. Surinames aandeel in de wereldimporten is duidelijk groter dan dat van Trinidad en Tobago, maar ook van Guyana, terwijl beide landen een grotere bevolking hebben. Dit versterkt de eerste indruk dat Suriname meer importeert dan soortgelijke landen in het Caribisch gebied.

Tenslotte geeft het aandeel van de handel in het BBP en de werkgelegenheid een beeld van het belang van deze sector in de economie. Uit het bovenstaand blijkt het belang van de internationale handel maar ook de inrichting en beïnvloeding van lokale markten en de noodzaak om strategische doelen te stellen voor het ont-wikkelingsbeleid.

Tabel IV.6.2 Aandeel* Suriname, Trinidad and Tobago en Guyana in wereldexport en import, 2015

Land	Aandeel in totale wereld	
	Exporten	Importen
Suriname	0,0040	0,0163
Trinidad and Tobago	0,0236	0,0113
Guyana	0,0030	0,0096

Bron: UNCTAD database

* "Het aandeel in de totale wereldexport en -import van handelsgoederen voor individuele economieën wordt berekend op basis van wereldhandel, inclusief intra-EU (28) handel. Het aandeel van de EU als handelseenheid wordt berekend op basis van wereldhandel, exclusief intra-EU (28) handel."

Het betreft de volgende hoofdgebieden in het handelsbeleid:

1. Deelname in de internationale handel, de standaarden stellende en regulerende internationale organisaties, regionale integratie en bevorderen van de export.
2. Bevorderen van de nationale handel waaronder het verhogen van de efficiëntie van lokale markten.

IV.4.1. Deelname aan de Internationale Handel

Het strategisch doel voor de sector handel is dat:

Suriname haar kansen vergroot op ontwikkeling van productie-, verdien capaciteit en welvaart van huidige en toekomstige generaties door participatie in het systeem van internationale handel en de regionale integratieprocessen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Suriname participeert in regionale en internationale markten en de desbetreffende organisaties uitgaande van haar handelspolitieke doelen die geformaliseerd, geoperationaliseerd, vastgelegd en uitgewerkt zijn naar concrete actieprogramma's en deelbeleidsgebieden.
2. De resultaten van onderzoek naar en monitoring van de effecten van handelsovereenkomsten en (feitelijke) handelsstromen op de ontwikkeling van de productie- en verdien capaciteit evenals de werkgelegenheids- en bestaansniveaus van Surinaamse burgers en bedrijven zijn beschikbaar voor het Ministerie van Handel en Industrie en andere publieke en private instituten.
3. In de uitvoering van haar handelsstrategie verbetert en vergroot Suriname middels strategische samenwerkingsverbanden de fysieke en niet-fysieke infrastructuur voor internationale handel en wordt ons land steeds meer één van de centrale locaties voor het internationaal handelsverkeer in het Guyanaschild.
4. Suriname draagt bij aan de oplossing van vraagstukken rond de implementatie van het European Partnership Agreement (EPA) met de CARICOM/CARIFORUM-groep.
5. Export-Import Bank is geoperationaliseerd en ondersteunt de lokale private sector.
6. Een "Single Electronic Window" voor facilitering van de handel leidt tot verkorte en transparantere procedures bij verschepping en verhogen de efficiëntie en vergroten de toegang tot logistieke faciliteiten.

IV.4.2. Lokale Handel: Marktinstuties en Markt inrichting

Instituten zijn essentieel voor de efficiëntie van markten en sociaaleconomisch gewenste uitkomsten. Meer toegang tot markten, invoeren van kwaliteitsstandaarden, betere consumentenbescherming, verhoogde mededinging en het wegmaken van overbodige overheidsregulering zijn de voornaamste doelen van institutionele ontwikkeling in de lokale markt, die in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 gesteld worden. Markt inrichting wordt steeds meer gezien als het grenzen vaststellend aspect van het economisch en sociaal beleid op alle niveaus: nationaal, regionaal en internationaal. Markten zijn niet alleen in de gespecialiseerde internationale

handelsorganisaties centraal in de discussie. Ook nationaal, vanwege het doorslaggevend belang voor economische ontwikkeling, inkomens en inkomensverdeling, is marktinzichting een belangrijk aspect in de ontwikkelingsstrategie. De discussie over marktinzichting is geëvolueerd van “making markets work” naar “making markets work for people” en momenteel naar “making markets work for the poor”. Deze evolutie van de discussie over marktinzichting benadrukt hoe breed en geaccepteerd “marktinzichtingsbeleid” vandaag de dag geworden is.

Vanwege verschillende oorzaken en omstandigheden is de lokale of nationale markt het (strategisch) vertrekpunt voor vrijwel alle (autochtone) Surinaamse producenten. Daarom is de inrichting van onze nationale markt belangrijk voor het aanwakken van initiatieven van lokale ondernemers, het overwinnen van de risico's die zij nemen en daarmee het vergroten van hun vaardigheden. Het is daardoor ook bepalend voor de duurzaamheid van hun ondernemingen en hun vermogen om vertrekend van de lokale markt, op regionale en internationale markten door te breken. Kortom de Surinaamse markt²⁷ is doorslaggevend voor de vorming van onze nationale productiecapaciteitsvraagstukken, zoals marktregulering, faciliterings- en ondersteuningsmaatregelen voor “lokale ondernemers”.

Het is nodig om als onderdeel van de strategie, ook de terminologie te veranderen van marktbeheersing naar marktinzichting. Het laatste duidt op een meer professionele benadering van wat de Overheid realistisch gezien kan bereiken als het gaat om het aansturen van het gedrag van mensen en bedrijven op markten en de instrumenten die hiervoor het meest efficiënt zijn. In de eerste plaats komt het idee alsof de Overheid markten zou kunnen beheersen, dus eenzijdig bepalen, onwettelijk over. Immers, in tijden van (ernstige) marktcrisis wordt dit bijkans onmogelijk, terwijl in “normaal functionerende markten” daaraan geen behoefte is. Het optimaal functioneren van markten wordt in hoge mate beïnvloed door macro-economische stabiliteit en groei. Daarom is een macro-economisch beleid dat dit bevordert van onschatbare waarde voor het marktgebeuren en een randvoorwaarde voor succes van het marktinzichtingsbeleid. Dit uiteraard onverminderd het belang, vooral in tijden van crisis, van een stelsel van positieve en negatieve sancties dat handhaving van de basisspelregels van de markt verzekert.

Ten aanzien van de ontwikkeling van de lokale markt is voor de periode 2017-2021 de volgende doelstelling geformuleerd:

Lokale markten functioneren efficiënter en resulteren in i) rechtvaardige, stabiele prijzen en ii) duurzame consumptie- en productiepatronen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De regel- en normgeving, de instituten en de informatiesystemen die de toegang tot en de incentieven voor gedrag van consumenten bepalen op de lokale consumptie (deel)markt(en) zijn efficiënter en beter afgestemd op nationale sociale en economische doelen van onze bevolking.
2. De regel- en normgeving, de instituten en de informatiesystemen die de toegang tot en de incentieven voor gedrag van producenten bepalen op de lokale consumptie (deel)markt(en) zijn efficiënter en beter afgestemd op nationale sociale en economische doelen van onze bevolking.
3. Hervorming en versterking van instituten, organisaties en ondernemingen die belast zijn met regulerende, controlerende of voorwaardenscheppende functies in lokale markten zijn efficiënter en beter afgestemd op nationale, sociale en economische doelen.
4. De markt resulteert in rechtvaardige en stabiele prijzen mede door toegenomen en betere markt informatie en naleving van de bestaande en aan te passen wetgeving op het stuk van rechten en verplichtingen van consumenten, producenten of importeurs.
5. Surinaamse consumenten en ondernemers hebben steeds meer duurzame consumptie- en productiepatronen die leiden tot besparingen en diversificatie van onze economie.

²⁷ In de pre-WTO periode omvatte het beleid rond dit “inrichten van de eigen markt” hoofdzakelijk “the development and execution of international agreements and national laws that are intended to govern the cross-border movement of tradeables” (VanGrasstek, 2006, p. 1). Inmiddels heeft dit zich uitgebreid tot vraagstukken zoals subsidies en procuratieregelingen.

6. Surinaamse burgers hebben meer toegang tot lokale markten als consument of producent en zijn beter instaat om kansen die de markt biedt te realiseren.
7. De internationale handel is zodanig georganiseerd dat Surinaamse consumenten en producenten door directe of indirecte transacties toegang krijgen tot de uitwisseling van “cutting edge” technologie en producten voor consumptieve of productieve doeleinden met in achtneming van de wettelijke regelingen.

IV.4.3. Consumentenzaken en Concurrentiebeleid

Wat doorgaans begrepen wordt als “Consumentenbescherming” is in feite een deelbeleid van het “inrichten” van lokale markten. Het gaat om het bevorderen van de normen en waardenpatronen, waaronder ook begrepen de formele regelgeving, die sociaal en economisch verantwoordelijk marktgedrag van consumenten en handelaren drijven en de zorg voor het goed functioneren van de instituten (organisaties), die toezien op het naleven van de “regels”: informatie-, hoeveelheids- en kwaliteitsstandaarden, mededingingsnormen die monopolies en soortgelijke machtsconcentraties moeten voorkomen en ook goed functionerende belangenorganisaties. Het fundamentele uitgangspunt is dat als de nodige wetgeving en de instituten operationeel zijn, bewuste en georganiseerde consumenten beter instaat zijn hun belangen te beschermen, dan een paternalistische en interveniërende Overheid.

Deze benadering wijkt af van de traditionele opvatting in ons land, waarbij consumentenbescherming *slechts* gezien wordt als repressief optreden en marketingrijpen van de Overheid. Geen enkel sociaal systeem, dus ook een niet “vrije markt”, kan duurzaam functioneren zonder *positieve en negatieve* sancties en juist daarom mag het marktinrichtingsbeleid nooit alleen op negatieve sancties gebaseerd zijn. In de huidige strategie voor het omvormen van de lokale markt is bescherming een onderdeel van een veel bredere doelstelling, die zich uitstrekt naar onder meer het “empoweren” van consumenten en hun organisaties, het maximaliseren van de beschikbaarheid van marktinformatie, het versterken van de vaardigheden van ondernemers en hun onderneming, de formele en werkelijke toegang van iedereen tot markten te vergroten en toezichhoudende instituten te versterken.

In deze strategische visie zijn ondernemers ook een doelgroep van het beleid: zij zijn immers zowel consument als producent. Zo moet bijvoorbeeld gecoördineerd optreden van verschillende ministeries, de vorming van input en afzetcoöperaties van kleine lokale producenten promoten. Daarnaast zullen als onderdeel van het “consumentenbeschermingsbeleid” actieve campagne gevoerd worden voor Sociaal Verantwoordelijk Ondernemen en zullen incentieven ingesteld worden, die onderdeel zijn van een geheel van positieve sancties.

Naast incentieven zijn het vaststellen van basisspelregels voor de markt en goed functionerende regulerende en controlerende instituten, een hoeksteen van de strategie. Hierbij is het uitgangspunt dat “standaard setting”, regulatie en sancties essentieel zijn, maar zij mogen het economisch verkeer niet verstikken. Economische transacties moeten met een minimum aan regulatie en kosten kunnen gebeuren. Dit zal de competitiviteit van producenten verhogen: zij die voor de lokale, regionale en internationale markten produceren, importeurs en exporteurs en de kleinhandel. Concreet betreft het de volgende intentionele gebieden en instituties.

1. Standaard setting is niet alleen een aspect van consumentenbescherming: het verzekert de kwaliteit en de veiligheid van producten dus “quality for money”. Het is ook onderdeel van de versterking van de industriële en exportcapaciteit van Surinaamse producenten, die in reactie op de vaststelling en promotie van Surinaamse standaarden de kwaliteit van hun producten kunnen verbeteren en daardoor (gemakkelijker) toegang kunnen krijgen tot externe markten en “branding” van hun producten moet vergemakkelijken.

Op basis van de wetgeving omtrent nationale standaarden²⁸ werd in 2007 het Surinaams Bureau voor Standaarden (SBS) operationeel. Gezien het belang van standaarden voor de industrie, exportbevordering en consumentenbescherming zal de uitwerking, aanneming en uitvoering van een strategie voor de invoering en uitbreiding van standaarden uiterlijk in 2018 gestart worden. Hierin worden onder meer de volgende gebieden bestreken:

²⁸ Standaarden bij wet van 20 augustus 2004 (Standaardenwet, S.B. 2004 no.121) en de wet van 22 februari 2006 (Wet Surinaams Bureau voor Standaarden, S.B.2006 no. 30).

1. De behoefte aan standaarden.
2. Promotie, informatie, documentatie en training rond standaarden.
3. De opbouw van een nationale menselijke capaciteit door stimulering en facilitering van commerciële en niet-commerciële dienstverlening.
4. De opzet en het operationeel houden van testfaciliteiten en daaraan gekoppelde dienstverlening.
5. Promotie van coördinatie en synergiën tussen instanties en organisaties die bij het vaststellen, toepassen, controleren en promoten van standaarden een rol spelen. Hieronder valt ook de samenwerking met bedrijven, instituten en organisaties die belast zijn met het behandelen van klachten van consumenten, het onderzoeken van goederen en het promoten van veiligheid.

Mededingingsbeleid in enge zin²⁹ is het deelbeleid van het marktinrichtingsbeleid dat het institutioneel kader om machtsmisbruik in marktrelaties te voorkomen, bestrijkt. Machtige marktparticipanten kunnen hun macht misbruiken om het concurrentiemechanisme uit te schakelen of te beperken. Het uitvoeren van mededingingsbeleid is haast onmogelijk zonder gespecialiseerde wetgeving. Dergelijke wetgeving moet enerzijds voorkomen dat zulke machtsconcentratie ontstaan en anderzijds misbruik door bestaande machtige marktparticipanten aan banden leggen. Dit laatste kan aangepakt worden door het ongewenst gedrag te definiëren, op te sporen en overtreders te straffen. Er zijn wereldwijd zware straffen op dit soort overtredingen, omdat zij het marktmechanisme fundamenteel kunnen ontwrichten met langdurige en verre gaande gevolgen voor:

1. De weerbaarheid van de economie en de bedrijven. Concurrentie drijft de innovatie en productiviteitsgroei en is een voorwaarde voor het ontstaan van nieuwe bedrijven. Uitschakeling van het concurrentiemechanisme leidt tot stilstand, broedt corruptie en veroorzaakt ook andere negatieve ontwikkelingen. Hierdoor wordt ook de groei van de economie geschaad.
2. Hoge prijzen en suboptimale kwaliteit. Als machtige aanbieders het concurrentiemechanisme hebben uitgeschakeld kunnen zij eenzijdig, (te) hoge prijzen vaststellen en hoeven zij niet het beste product tegen de laagste prijs te leveren. Dit drijft de kosten van levensonderhoud hoger dan nodig, terwijl het hoog prijsniveau het grootste effect heeft op de armen.

Ten aanzien van de ontwikkeling van het mededingingsbeleid is voor de periode 2017-2021 de volgende doelstelling geformuleerd:

Het mededingingsbeleid en de mededingingswetgeving optimaliseren concurrentie op Surinaamse markten en toegenomen competitiviteit en productiviteit van bedrijven leidt tot macro-economische evenwichtsprijzen wat positieve effecten heeft op de levensstandaard en loonniveaus.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De uitwerking, vastlegging en promotie van het mededingingsbeleid draagt bij tot aanneming van de mededingingswetgeving door DNA en afkondiging door de President in de geplande periode.
2. Concurrentie in Surinaamse markten, zoals ervaren door consumenten en ondernemingen, is merkbaar toegenomen mede als gevolg van het beleids- en actieprogramma uitgevoerd door de instituten belast met de uitvoering van de mededingingswetgeving.
3. Een gedecentraliseerd, continu surveillance systeem gebaseerd op professioneel geplande random steekproeven, is een geaccepteerd controle- en promotiemechanisme voor sociaal verantwoordelijk marktgedrag en standaarden en het gecomputeriseerd rapportagesysteem levert statistisch verantwoorde monitoringsrapporten over marktgedrag.
4. De daartoe aangewezen instituten nemen een gezamenlijke strategie aan voor het promoten van standaarden voor de industrie, exportbevordering en consumentenbescherming.
5. Het gecombineerd effect van "mainstreaming" van mededingingsbeleid in de strategie en maatregelen van verschillende ministeries gericht op het versterken van concurrentie, bevordert positieve marktuitkomsten, verbetert de beloning voor innovatie, productiviteitsverhoging en markt efficiëntie.

²⁹ Mededingingsbeleid in bredere zin omvat alle maatregelen en plannen die als oogmerk hebben het bevorderen van concurrentie op markten en is dus, indien zo opgevat, een "cross-cutting" principe dat op vele gebieden toegepast moet worden.

IV.4.4. Inputsmarkt voor de Exportproductie

Hoewel Suriname een kleine lokale markt heeft, is het “inputs voor de exportproductie-segment” niet beperkt door de “kleinschaligheid” van de binnenlandse consumptie, maar deze markt wordt aangestuurd door de vraag op internationale markten naar onze exportproducten. Zo heeft bijvoorbeeld het wegvallen van bauxiet- en de aluinaardeproductie een enorme daling aan de vraagzijde van deze deelmarkt veroorzaakt, die slechts ten dele wordt opgevangen door de goudsector. Ondanks het wegvallen van de bauxiet-/aluinaarde-sector, blijft deze markt in strategische zin enorme kansen bieden aan lokale producenten, indien zij aan de eisen van hoeveelheid en kwaliteit kunnen voldoen.

Het onderzoek naar de aard en omvang van de lokale inputsmarkt zal het startpunt moeten zijn voor uitvoering van de strategie voor de lokale inputsmarkt die als volgt geformuleerd is:

Lokale producenten produceren en leveren een significant deel van de inputs gebruikt in de productie van primaire en gerelateerde industriële producten voor de internationale (export)markt.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De (multinationale) ondernemingen die exportproducten voor de internationale markt leveren, verlenen lokale producenten toegang tot de markt van “inputs voor de exportproducten voor de internationale markt”.
2. Een pakket van maatregelen wordt geïdentificeerd en uitgevoerd, waardoor oneigenlijke handelsvoordelen van importeren versus lokaal produceren voor de lokale-inputs-markt wordt gecompenseerd.
3. Lokale producenten ontwikkelen de productiecapaciteit om per afgesproken datum onmiddellijk te voldoen aan de hoeveelheds- en kwaliteitseisen van inputs voor de exportproductie en lossen eventuele logistieke vraagstukken op.
4. De marktinformatie over “lokale inputsmarkt”, dus de specificatie van aard en omvang van de goederen en diensten, is geproduceerd, beschikbaar en toegankelijk voor ondernemers/investeerders.
5. Incentieven en certificeringsprogramma om de verbinding van de voorwaardenscheppende sectoren met de primaire sectoren te stimuleren/faciliteren zijn operationeel en effectief.
6. Suriname heeft een modern systeem van intellectuele eigendomsrechten dat in fasen operationeel wordt en waarmee enerzijds voldaan wordt aan de internationale verdragsverplichtingen, maar anderzijds a) personen en bedrijven begeleid en ondersteund worden in een transitiefase en b) Surinaamse belangen in de wetgeving geïntegreerd worden.

Hoofdstuk V: Voorwaardenscheppende Sectoren

V.1. Fysieke Infrastructuur

De fysieke infrastructuur ten behoeve van nationaal en internationaal verkeer en vervoer in de vorm van wegen, waterwegen, havens, luchthavens, spoorwegen en bijbehorende voorzieningen, vereist veelal lange termijn investeringen, die doorgaans vele decennialang ten dienste zijn van de nationale en internationale gemeenschap, waarbij productie, export, doorvoerhandel, toerisme en handel naast het transport van mensen op efficiënte wijze kunnen plaatsvinden. De ontwikkeling van de infrastructuur is derhalve ingebed door lange termijn ontwikkelingsplannen die uiteindelijk de capaciteit van de economie op duurzame wijze moeten opvoeren en stabiliseren. Invulling geven aan uitvoering van grote infrastructurele werken in Suriname zal echter gekoppeld moeten zijn aan ontwikkeling van de nationale productie, integratie van Suriname in de regio en de rest van de wereld. Dit vanwege de zeer geringe omvang van de bevolking en de beperkte lokale uitvoeringscapaciteit. In deze gaat het om de volgende potentiële projecten:

1. Uitbaggeren van de Suriname rivier met daarbij de ontwikkeling van Paranam als industrie centrum met alle voorzieningen voor het afhandelen van grote Panamax schepen en olietankers voor doorvoering van producten naar het Zuid-Amerikaans continent.
2. Uitbaggeren van de Nickerie rivier met daarbij de ontwikkeling van Nieuw-Nickerie als industrie centrum met alle voorzieningen voor het afhandelen van grote Panamax schepen en olietankers.
3. De brug over de Marowijne rivier met de ontwikkeling van Albina als industrie- en toeristencentrum.
4. De brug over de Corantijn rivier met daarbij de ontwikkeling van Apoera als industriehaven.
5. Aanleg van een spoorlijn tussen Bakhuis en Apoera of Paranam voor de export van olie, gas, aluin-aarde, aluminium, hout en agrarische producten.
6. Aanleg van een centrum ten behoeve van de gas - en petroleumindustrie langs de Suriname rivier ter hoogte van Paranam nadat er meer zekerheid is verkregen over de gas- en oliereserves in de territoriale wateren.

De beslissing over de uitvoering van hier opgenoemde grootschalige projecten zal op basis van consensus worden genomen, aangezien het in deze om financieel kostbare projecten met een lange looptijd gaat. De projecten zullen mogelijk in samenwerking met één of meerdere buurlanden moeten worden uitgevoerd. De fysieke infrastructuur staat aan de basis van de ontwikkeling van een productie-economie. In het bijzonder de beschikbaarheid van goede wegen, bruggen en goed functionerende kunstwerken is in dit kader onmisbaar. Het beleid zal derhalve gericht zijn op verbetering van het wegennet en opbouw van de capaciteit van alle ministeries en hun instituten door adequate voorzieningen, zoals de beschikbare kantoorgebouwen, transportmiddelen en digitale apparatuur. Terdege trainingen, opleidingen, netwerken en technische begeleiding zullen regelmatig plaatsvinden ter verbetering van het management en de kwaliteit van het onderhoud, beheer en uitbreiding van de fysieke infrastructuur.

Harmonische ontwikkeling van de landelijke regio's is sterk afhankelijk van een degelijk aangelegd wegennetwerk dat zorgt voor de ontsluiting van zowel woon- als productiegebieden. Aanleg en verbetering van de fysieke infrastructuur wordt derhalve benaderd als belangrijk instrument voor verhoging van de concurrentiepositie en ontwikkeling van de lokale economische bedrijvigheid. Verbeteren, complementeren en verbinden van de nederzettingen Apoera - Zanderij - Carolina - Patamacca - Langa Tabbetje verruimt de mogelijkheden voor productiesectoren als bos-, land- en mijnbouw en het natuurtoerisme.

Verbetering van de Noord-Zuid en de Oost-West ontsluitingswegen zullen efficiënter transport faciliteren en toekomstige ontwikkelingspolen ontsluiten. Tegelijkertijd zal gedurende de komende planperiode worden gewerkt aan fysieke integratie van Suriname in de Zuid-Amerikaanse regio door aansluiting op de buurlanden.

De geografische ligging biedt Suriname de mogelijkheid om een schakelpositie als transitoland te verwerven tussen de continenten Azië, Afrika, Europa en het Caribisch gebied met het vasteland van Zuid-Amerika. De interconnectie van de Oost-Westverbinding met het wegennet van onze buurlanden is van eminent belang.

Het grootste deel van de economische activiteiten van de drie Guyana's vindt voornamelijk plaats in de kustvlakte waar deze verbinding is gelegen. Participatie van Suriname in de CARICOM, Initiative for the Integration of the Regional Infrastructure of South America (IIRSA), FTAA en MERCOSUR biedt de mogelijkheid een gigantische markt van miljoenen mensen te betreden. Het aanleggen van vaste oeververbindingen met aangrenzende buurlanden zal het integratieproces van Suriname bevorderen. Dit zal nieuwe mogelijkheden voor handel en economische samenwerking scheppen.

De zeespiegelstijging als gevolg van klimaatverandering noodzaakt Suriname om nog meer aandacht te schenken aan de kust- en oeverbescherming. De jonge kustvlakte waar de meeste vruchtbare landbouwgronden en een netwerk van infrastructurele voorzieningen voorkomen en waar het grootste deel van de Surinaamse bevolking woont, zal worden beschermd. De nadruk zal worden gelegd op een duurzame kustbescherming en optimaal waterbeheer. Het conserveren van de estuariene kuststrook geniet hoge prioriteit, aangezien de natuurlijke vegetatie een belangrijke bijdrage levert bij de bescherming van de kust. De concept-kustbeschermingswet, die bij DNA is ingediend, zal worden behandeld en afgekondigd. Aanleg van natuurlijke en kunstmatige werken zal ter hand worden genomen tegen de achtergrond van de geleidelijke stijging van de zeespiegel.

Het strategisch doel van het beleid ten aanzien van de infrastructuur met betrekking tot de kust- en oeverbescherming is:

Duurzaam herstel en instandhouding van oevers langs de kust en rivieren tegen de gevolgen van zeespiegelstijging.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Belanghebbenden voeren gezamenlijk en met in achtneming van aangepaste wet- en regelgeving een lange termijnstrategie uit die de gevolgen van zeespiegelstijging, schadelijk menselijk handelen of meanderende rivieren minimaliseert.
2. Vooral in de meest bedreigde gebieden in de kustvlakte is de natuurlijke oever- en kustbescherming hersteld en is verdere oever- en kustdegradatie beperkt door voorzieningen tegen zeespiegelstijging en schadelijk menselijk handelen.

Vanwege inadequate irrigatie- en drainagewerken en een gemiddelde neerslag van 2200 mm per jaar hebben plotselinge zware regenbuien meestal als gevolg dat grote delen van de stad en semi-urbane woongebieden onder water lopen. Beschermen van de kustvlakte is afhankelijk van een deugdelijk ontwateringssysteem. Het ontwikkelingsdoel voor de irrigatie en drainage is als volgt geformuleerd:

Goede irrigatie en drainage van ontwikkelings- of productiegebieden, woon- en andere bijzondere beheersgebieden door adequate faciliteiten en fysieke infrastructuur, aangepaste wet- en regelgeving en efficiënte administratieve, beheers- en financieringssystemen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Voor de technisch onderscheiden en bij Staatsbesluit vastgestelde ontwikkelings- of productiegebieden, woongebieden en bijzondere beheersgebieden zijn er irrigatie- en drainageplannen aangenomen en beheerssystemen in samenwerking met de Regionale Organen operationeel, die waar nodig verbijzonderd zijn voor relevante regio's.
2. Er is aangepaste wet- en regelgeving afgekondigd die administratieve en beheerssystemen formaliseert en opzet, efficiënt beheer en onderhoud van de irrigatie en drainage mogelijk maakt.

3. Goede irrigatie en drainage zijn gegarandeerd door een combinatie van nationale en lokale financieringsbronnen die in afgebakende productie- of woongebieden worden ingesteld en in overleg met Regionale Organen beheerd worden.

V.2. Transportsector

Voor ontsluiting en bereikbaarheid van diverse gebieden is transport erg belangrijk. Er wordt onderscheid gemaakt in lucht-, water- en landtransport. De transportsector als levensader van de economie wordt op basis van wettelijke voorzieningen afgestemd op de basisprincipes van veiligheid, doelmatigheid en efficiëntie. De aansluiting op internationale transportsystemen is onvoldoende, vanwege ontbrekende infrastructuur, technologie, economische netwerken en fysieke omstandigheden. De kwaliteit van de transportsector zal worden verbeterd middels een samenhangend beleid met betrekking tot de fysieke infrastructuur gericht op een integrale visie van goederen- en personen-transport. Gegeven het feit dat Suriname geografisch een gunstige ligging heeft ten opzichte van de buurlanden, is het uitdiepen van de vaargeul van de Suriname rivier alleszins gerechtvaardigd, teneinde het mogelijk te maken dat Panamax³⁰ schepen Suriname kunnen aandoen. Er zal via publiek private partnerschap onderzoek naar de haalbaarheid van dit groot internationaal ontsluitingsproject worden gedaan. Het doel op de langere termijn is dat:

Transportactiviteiten, de organisatorische en fysieke infrastructuur doelmatig, veilig en efficiënt zullen bijdragen tot het verhogen van de economische groei en sociale ontwikkeling, het contact en de handel tussen Suriname, de regio en de rest van de wereld zal intensiveren.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Mede door intensieve participatie in IIRSA en door gebruik te maken van de transportpotentie van het land, worden de voordelen van economies of scale benut en is het Surinaams transportsysteem in toenemende mate een "hub" voor regionale en internationale handel in en transport van goederen (Frans-Guyana, Brazilië) evenals voor het personenverkeer.
2. De organisatorische en fysieke infrastructuur voor de transportsector is uitgebreid en verbeterd in lijn met de sectorale en regionale ontwikkelings- en investeringsprogramma's en voldoet aan de internationale (waaronder IIRSA) veiligheids- en milieustandaarden.
3. De toegenomen kennis, vaardigheid en productiviteit van de ondernemers en werkers in de transportsector verhogen verder de efficiëntie en veiligheid van havens en de transportsector en dragen bij tot de oplossing van het tekort aan uitvoeringscapaciteit.

Haven en Industrieel Centrum te Paramaribo

Uitbaggeren van de Suriname rivier en aanleggen van een zeehaven te Paramaribo is een project, dat als een transitohaven (hub) zal fungeren en staat strategisch tussen Europa, Afrika, Zuid-Amerika (Brazilië), Noord-Amerika (Canada) en Azië (China). Producten zullen via het Panama kanaal getransporteerd worden naar Noord-Amerika, Brazilië en het Caribisch gebied. Hierdoor wordt één van de doelstellingen verwezenlijkt van de IIRSA, namelijk de functie van Suriname als handelspoort naar Europa, het vasteland van Zuid-Amerika en het Caribisch gebied. Met het opzetten van een internationale scheepvaartlijn en een internationale scheepshoofdafdeling worden het integratieproces en de scheepvaartliberalisering van Noord-, Midden- en Zuid-Amerika bevorderd.

Gegeven het feit dat het grootste deel van de economische activiteiten van de drie Guyana's en Venezuela zich in de kustvlakte afspeelt, is de **interconnectie** van de Oost-Westverbinding met het wegennetstelsel van onze buurlanden van eminent belang. Zowel de noordelijke als zuidelijke Oost-West Verbindingswegen en de Noord-Zuid weg tussen Apoera en Nieuw Nickerie zijn opgebracht als wegen die deel zullen uitmaken van de interconnectie tussen de Zuid-Amerikaanse landen ter bevordering van het integratieproces. De participatie van Suriname in de CARICOM en de handelsbetrekkingen met Brazilië (MERCOSUR en UNASUR) zullen bijdragen aan het weerbaar maken van de economie in de zich globaliserende wereld. Met betrekking tot het verkeer tussen Suriname en Frans Guyana zullen gedragscodes worden overeengekomen ten einde het verkeer vlot en veilig te doen verlopen.

³⁰ De Panamax zijn de maximale afmetingen van een schip (320.04 m x 32.31 m x 42.26 m) waarmee het net gebruik kan maken van de sluisen in het Panama kanaal (Bron: Maritieme connector.com).

4. Actieve promotie van Surinamese middellange en lange termijnplan en betere regionale en internationale bekendheid van de opties die de Surinaamse transportsector biedt, verhogen het niveau van lokale en internationale investeringen in deze sector.
5. Er is een masterplan voor investeringen in de infrastructuur voor transport waarin een financieringsstrategie is opgenomen.
6. Er wordt consensus bereikt met specifieke belanghebbenden in de planning en uitvoering van de transportinfrastructuur.

Het verruimen van economische mogelijkheden is een speerpunt van het beleid waarbinnen luchttransport een wezenlijke bijdrage kan leveren. Institutioneel versterken van organen binnen deze sector en het in orde brengen van de nodige wet- en regelgeving zijn prioriteitsgebieden waaraan gewerkt wordt om het gewenste resultaat te bereiken. Hierbij is ook van belang het aangaan van nieuwe luchtvaartovereenkomsten met het doel te komen tot het verruimen van het aantal bestemmingen. Het ultieme doel is te geraken tot bevorderen van het personen- en goederenverkeer naar, van en via Suriname.

Actoren binnen de burgerluchtvaartsector zullen bewust worden gemaakt voor aanname van een geïntegreerd Nationaal Burgerluchtvaart- en Beveiligingsprogramma, het “Quality Control” Programma en een Nationaal Crisis Management Plan.

De luchtvaartketen moet in 2018 zover zijn met de paraatheid om, snel, efficiënt en doelgericht op te treden bij incidenten alsook ongelukken binnen het Surinaams luchtruim en op de verschillende luchthavens. De controlemaatregelen zullen worden toegepast, met als gevolg bespoediging van de afhandeling van goederen ter voorkoming van onnodig operationeel oponthoud. Ter verbetering van vliegveiligheid en bereikbaarheid van lokale gemeenschappen in het binnenland zal de infrastructuur van de binnenlandse airstrips worden verbeterd. Door het openluchtruimbeleid naar voornamelijk het Caribisch gebied te voeren zal de samenwerking met de CARICOM- en ACP (Africa, Caribbean and Pacific) landen op luchtvaartgebied worden bevorderd. Suriname zal een centrale rol innemen tussen het Zuid-Amerikaanse vasteland, Europa en de overige ACP-landen met bijzondere internationale mobiliteitsvoordelen. Binnen het proces van integratie en liberalisatie heeft Suriname geografisch gezien een bijzonder strategische ligging op het noordelijk gedeelte van Zuid-Amerika, aangezien de internationale luchthaven Zanderij over de langste landingsbaan in het noorden van Zuid-Amerika beschikt. Het doel van het beleid ten aanzien van luchttransport is gericht op:

Ontwikkelen van toegenomen volume en veiligheid van luchtverkeer en de gerelateerde activiteiten ter facilitering van het toerisme, het overig reizend publiek en de handel.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De vliegbewegingen en -bestemmingen zijn zowel nationaal als internationaal toegenomen.
2. Betere infrastructurele faciliteiten, moderne apparatuur en voldoende gekwalificeerde deskundigheid verhogen de veiligheid en de capaciteit van de luchthavens om diensten te verlenen aan een groter aantal vliegbewegingen en -bestemmingen.
3. Wetgeving en regulering zijn zodanig aangepast dat er een functionele categorisering van vliegvelden en een daarop gebaseerde specificatie van vereiste veiligheidsvoorzieningen van kracht is in het bijzonder ten aanzien van: brandveiligheid, EHBO (Eerste Hulp bij Ongevallen) voorzieningen, omrastering.
4. Voorlichtingscampagnes, stakeholdersmeetings en streng toezicht op de naleving van de veiligheidsvoorschriften creëren een veiligheidscultuur bij alle betrokkenen.
5. Er is een strategie voor de fysieke infrastructuur voor de binnenlandse luchtvaart aangenomen die voorziet in a) het categoriseren van vliegvelden uitgaande van hun rol en functie en b) het operationeel zijn van vier hubs die het vliegverkeer efficiënter moeten maken, door het onderhouden van de twee bestaande hubs (Zorg en Hoop en Nickerie) en de aanleg van twee nieuwe hubs (het Brokopondo gebied en het Marowijne gebied).
6. Er is een masterplan voor investeringen in de infrastructuur voor transport waarin een financieringsstrategie is opgenomen, inclusief de investeringen in de luchtvaartsector.

De verhoging van de kwaliteit van de binnenscheepvaart met betere facilitering zal het binnenlands watertransport stimuleren. De wettelijke en facilitaire voorzieningen zullen worden aangepast om de veiligheid en kwaliteit van het vervoer te water te garanderen. Ontlasting van de wegen zal worden bewerkstelligd door het vrachttransport te water te stimuleren en door het heffen van belasting op vrachttransport over land. Het ontwikkelingsdoel voor watertransport is als volgt geformuleerd:

Het volume van het waterverkeer is toegenomen en de gerelateerde activiteiten zijn gegroeid en veiliger en faciliteren het toerisme, het overig reizend publiek en de handel, in het bijzonder de doorvoerhandel.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De scheepsbewegingen en -bestemmingen zijn zowel nationaal als internationaal toegenomen.
2. Betere infrastructurele faciliteiten, moderne apparatuur en voldoende gekwalificeerde deskundigheid verhogen de veiligheid en de capaciteit van de zee verkeer om diensten te verlenen aan een groter aantal scheepsbewegingen en -bestemmingen.
3. De Suriname rivier is beter bevaarbaar en daarmee is de capaciteit van de havens van Paramaribo en Paranam vergroot.
4. Voorlichtingscampagnes, stakeholdersmeetings en streng toezicht op de naleving van de veiligheidsvoorschriften creëren een veiligheidscultuur bij alle betrokkenen.

Het doorvoeren van een Nationaal Wegenplan in combinatie met de ontsluiting van woon- en leefgemeenschappen over het gehele land, zal de condities scheppen voor bereikbaar en bovenal betaalbaar landtransport voor elke Surinamer. Er zal gewerkt worden aan wet- en regelgeving voor de aanleg van wegen conform internationale standaarden. Dit zal resulteren in een vlottere doorstroming van het verkeer. Het landtransport zal worden geherstructureerd om zodoende te komen tot ordening van de sector, waardoor het personen- en goederenbeleid afgestemd is op de potenties en de behoefte van de verschillende regio's. Bij de ordening zal aandacht worden besteed aan de subsector Openbaar Vervoer. In samenwerking met relevante instituten en particuliere organisaties zal een verkeersplan worden ontwikkeld en geïmplementeerd. Hierbij zal de problematiek van het parkeren worden aangepakt en zal de commercialisering van parkeeraangelegenheden worden gestimuleerd. Het ontwikkelingsdoel voor landtransport wordt als volgt geformuleerd:

Transport over de weg van personen en goederen veiliger en toegenomen is en het faciliteert het lokaal en buitenlands toerisme, het verhoogt in het algemeen de mobiliteit van de bevolking en bevordert de handel, in het bijzonder de doorvoerhandel.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Er is een structuur- en een wegenplan, uitgaande van het lange termijn nationaal strategisch ontwikkelingsplan (Visie 2035), waarin de planning is vervat voor een efficiënter personen- en vrachtvervoer in ons land, mede als onderdeel van de regionale ontwikkelings- en bevolkingsplanning.
2. Een informatiesysteem voor de informatieverzameling, -processing en -opslag over weginfrastructuur, het onderhoud daarvan, de aard en frequentie van verkeersbewegingen is operationeel en faciliteert de planning en beheersing van verkeersstromen evenals de controle op het gebruik en het onderhoud van de weginfrastructuur.
3. Er is een adequaat controlesysteem operationeel dat op basis van aangepaste wet- en regelgeving met betrekking tot standaarden voor de verschillende wegencategorieën het toezicht en de controle op de aanleg en het onderhoud van secundaire en tertiaire wegen uitvoert (inclusief de bijbehorende bruggen en duikers). Aanleg en onderhoud van de nodige weginfrastructuur en de facilitering van de doorvoerhandel met Frans-Guyana en andere buurlanden vergroot de aan de transportsector gelieerde dienstverlening.

V.3. Energie- en Waterbronnen

V.3.1. Energie

De beschikbaarheid van energie is een noodzakelijke schakel in de sociaaleconomische ontwikkeling van de samenleving. Elektriciteit is een onmisbare voorwaarde voor ontplooiing van de productiesectoren. Het energiebeleid in de planperiode 2017-2021 zal daarom gericht zijn op de volgende speerpunten:

1. Toegankelijkheid tot energie voor een ieder woonachtig in de Republiek Suriname. Hiervoor zullen nieuwe generatoren worden aangeschaft, elektrische centrales worden onderhouden en distributienetten vervangen. Openbare straatverlichting zal worden uitgebreid in de voorzieningsgebieden. Onder meer zal verder gewerkt worden aan de ontwikkeling van een energiprofiel voor alle districten, dorpen en woongemeenschappen in het binnenland.
2. Een grotere inspanning voor bevordering van energie-efficiëntie van onder andere gebouwen, woningen en straatverlichting. Dit is onderdeel van de uitvoering van het project Development of Renewable Energy, Energy Efficiency and Electrification of Suriname, gefinancierd door de IDB, dat als doel heeft het bevorderen de toepassing van alternatieve energie en het stimuleren van energie-efficiëntie.
3. Stimulering van het gebruik van hernieuwbare energiebronnen als deel van een optimale energiemix. In 2016 is gestart met de voorbereidingen van het aanbestedingsproces voor het aantrekken van deskundigen ter ontwikkeling van het Energie Sector Plan (ESP). In het ESP zal rekening worden gehouden met het wettelijk kader waarbinnen de elektriciteitssector zal functioneren vanaf 2017.

In onderstaande figuur is een prognose gemaakt van de behoefte naar energie enerzijds en de capaciteit anderzijds. Op te maken valt dat in 2030 de vraag naar energie meer dan verdubbeld zal zijn. Dit houdt in dat de nodige maatregelen ter opvoering van de productiecapaciteit moeten worden genomen om in 2030 aan de vraag naar elektriciteit te kunnen voldoen. In dit kader zullen in deze beleidsperiode verschillende alternatieven worden voorbereid en waar mogelijk uitgevoerd. In het hierna volgende worden enkele alternatieven nader toegelicht.

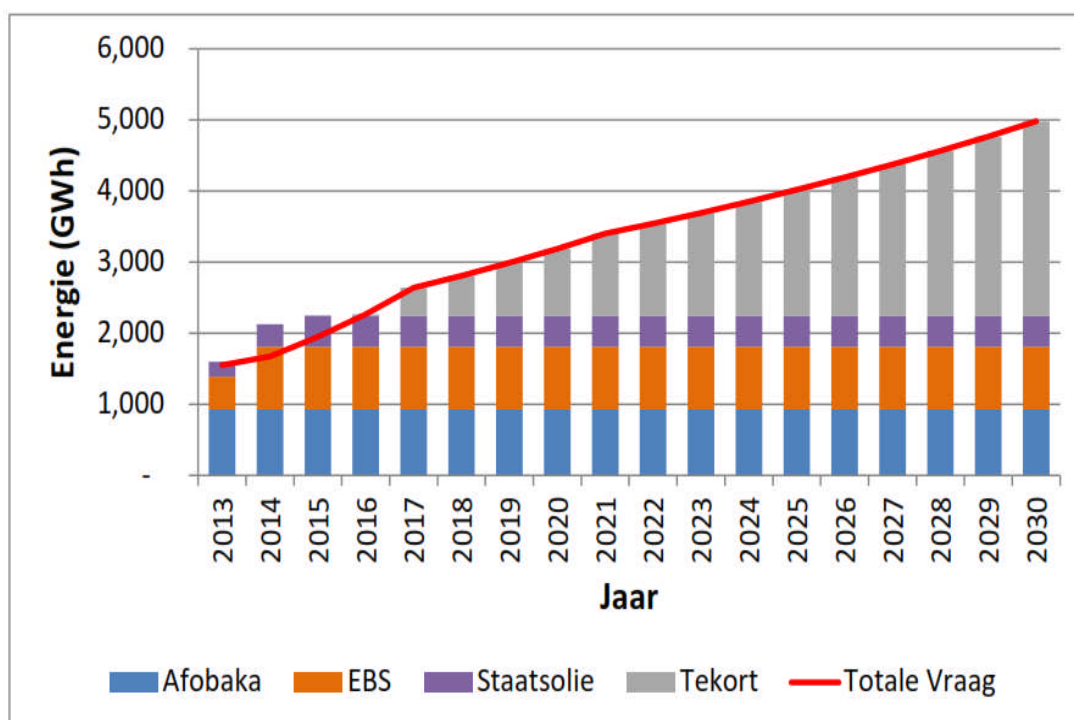
Met het voorkomen van grote rivieren met een getijdewerking van eb en vloed bestaat de mogelijkheid voor het installeren van micro-waterkrachtwerken langs de grote rivieren. In de directe omgeving van diverse dorpen in het binnenland bestaat deze mogelijkheid eveneens. Aangezien het in deze gaat om schone energie zullen ondernemingen in deze branche bijzondere aandacht krijgen en worden gestimuleerd.

Gelet op de gunstige omstandigheden voor de agrarische productie, zal in de toekomst de productie van biomassa ongetwijfeld een belangrijke rol gaan vervullen. Dit zal een gunstige uitwerking hebben op het landgebruik, milieu, werkgelegenheid, energievoorziening en importvervanging. Het beleid zal erop gericht zijn de productie van biomassa te stimuleren. De gewassen die geschikt zijn in dit kader zijn Jatropha, suikerriet, oliepalm, kokos, olifantsgras en andere. De klimatologische omstandigheden zijn ook gunstig voor het kweken van algen met als toepassing de productie van biomassa.

De Elektriciteitswet

Met de aanneming van de Elektriciteitswet en de wet Energie Autoriteit Suriname is er een nieuw tijdperk aangebroken in de elektriciteitssector. De Elektriciteitswet biedt private ondernemingen de mogelijkheid elektriciteit te leveren aan het netwerk. Dit houdt in dat er in de toekomst meerdere spelers op de markt zullen opereren. Dit brengt met zich mee dat de prijs van elektriciteit in de toekomst marktconform zal worden bepaald. De regulering behoort tot één van de taken van de Energie Autoriteit Suriname. In dit kader zal de Energie Bedrijven Suriname (EBS) worden opgesplitst in een productie- en een distributiebedrijf. De informatie naar het breder publiek over deze wetten en de werking daarvan zal worden opgevoerd. De EBS zal om de stroomvoorziening in de toekomst te garanderen de nodige investeringen moeten doen in vervanging, uitbreiding en modernisering van de huidige infrastructuur. De benodigde investeringen bedragen ongeveer USD 580 mln voor de komende planperiode.

Figuur V.3.1 Prognose Vraag naar Energie 2013-2030

Bron: Staatsolie

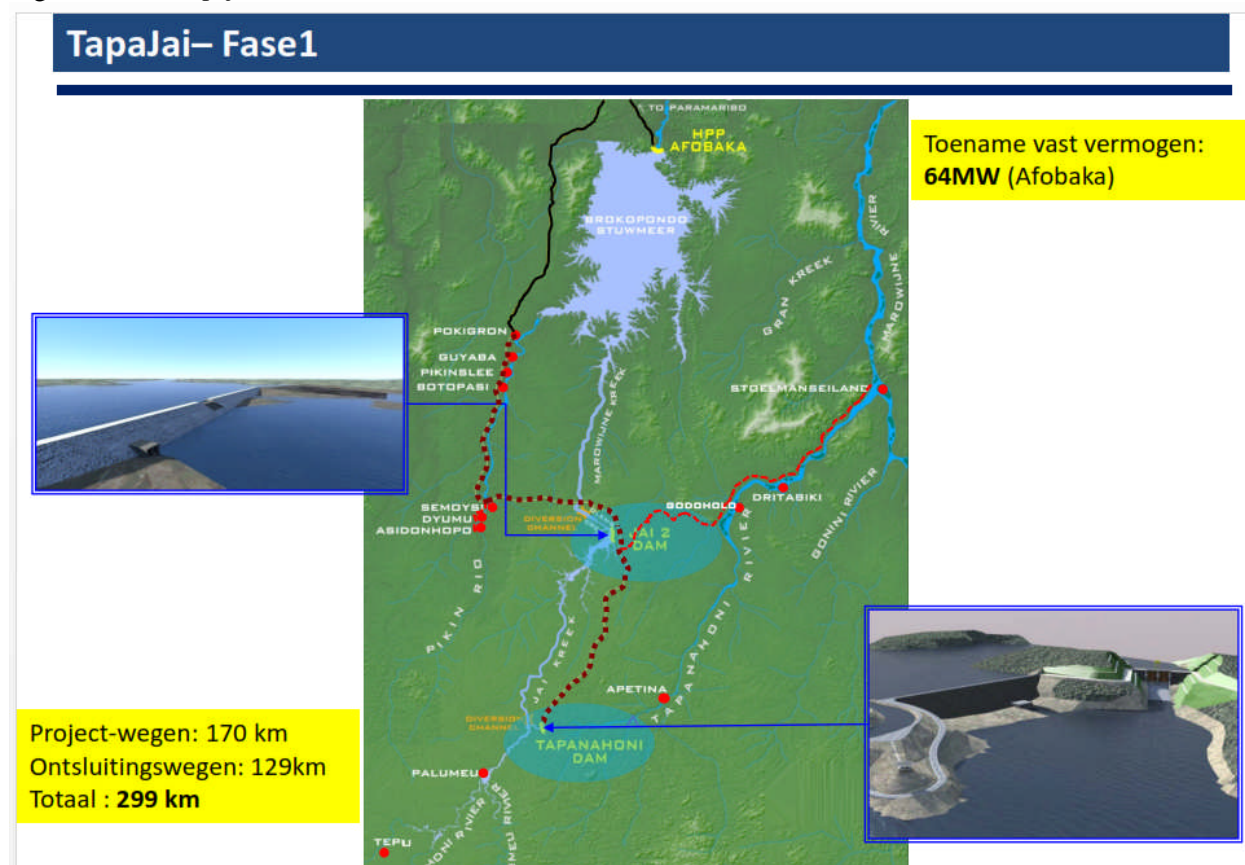
Het fysisch milieu van het binnenland biedt interessante mogelijkheden voor het opzetten van waterkrachtwerken. In de jaren zestig werd de Afobakadam opgezet voor het opwekken van energie ten behoeve van de aluminiumindustrie te Paramaribo. Om in de toekomstige vraag naar energie te voorzien kan de capaciteit van de krachtcentrale Afobaka door de uitvoering van de eerste fase van het Tapanahony-Jaikreek waterkrachtproject worden opgevoerd met ongeveer 64 Mega Watt (zie onderstaande figuur). In de tweede fase wordt de capaciteit opgevoerd met 182 Mega Watt. Dit project zal naast verhoging van de capaciteit van de krachtcentrale Afobaka zorgen voor een enorme ontsluiting van Zuidoost Suriname, waarbij vooral de beheersbaarheid van het achterland zal worden geoptimaliseerd. Belangrijk is eveneens het opschonen van de Tapanahony en zijrivieren zodat de mogelijke ongunstige effecten bij de waterbeheersing worden geminimaliseerd en de binnenlandbewoners minimaal worden getroffen door neveneffecten van het project. De uiteindelijke beleidsbeslissing ten aanzien van de uitvoering van het project zal in deze planperiode worden genomen.

Toepassing van zonne-energie voor het opwekken van elektriciteit wordt steeds interessanter vanwege voortgang van de technologie en dalende prijzen van panelen en aanverwante attributen. De hoge initiële investeringen voor aanschaf en installeren vormen nog een belemmering voor het op gang komen van grootschalige toepassing van zonne-energie. Het beleid zal erop gericht zijn deze ontwikkeling te ondersteunen mede vanwege het milieuvriendelijk karakter van deze vorm van energieopwekking. Momenteel zijn een aantal zonne-energieprojecten in uitvoering. Uitbreiding van het aantal projecten hangt grotendeels af van beschikbare financiële middelen. Er zal gewerkt worden aan het ontwikkelen van het technisch en specialistisch kader. Het doel voor de langere termijn is:

De elektriciteitssector functioneert binnen het daartoe vastgesteld wettelijk kader en levert in lijn met de nationale elektriciteitsstrategie en daarin geïdentificeerde opwekkingsbronnen, duurzaam elektriciteit aan de gezinnen, de bedrijven en andere afnemers tegen de laagst mogelijk prijzen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

Figuur V.3.1 Tapajai- fase 1

Bron: Staatsolie

1. De Energie Autoriteit Suriname ziet toe op de naleving van de nationale elektriciteitsstrategie en het elektriciteitssectorplan, waaronder de redelijkheid en billijkheid van de elektriciteitstarieven.
2. De in de nationale elektriciteitsstrategie geïdentificeerde opwekkingsbronnen zijn ontwikkeld door de belanghebbenden in de elektriciteitssector en dragen bij tot de continuïteit van de elektriciteitsvoorziening.
3. De uitvoering van programma's voor vermindering van CO₂-uitstoot, toepassing van milieuvriendelijke elektriciteitsopwekking en participatie in internationale samenwerking rond het Klimaatverdrag van Parijs (2015) creëert nieuwe banen en kennis.
4. De elektriciteitssector realiseert door intensievere toepassing van ICT een hogere energie-efficiënte en lagere kostprijzen.

V.3.2. Water

De beschikbaarheid van gezond drinkwater is een noodzakelijke schakel in de sociaaleconomische ontwikkeling van de samenleving. Drinkwater is een onmisbare voorwaarde bij vooral de preventieve gezondheidszorg. Bij de uitvoering van het waterbeleid in 2017-2021 zijn de prioriteiten:

1. Het opzetten van een aantal nieuwe drinkwaterfaciliteiten; bestaande en/of oude faciliteiten in beheersgebieden moeten gerenoveerd of onderhouden worden.
2. Dat de volgende vier conceptwetten goedgekeurd en operationeel zijn:
 - Het wetsontwerp "Toezicht Drinkwaterkwaliteit";
 - Het wetsontwerp "Grondwaterwet";
 - Het wetsontwerp "Grondwaterbeschermingsgebieden";
 - Het wetsontwerp "Waterautoriteit Suriname".

Er zullen een ‘Nationale Water Marketing en Export Strategie’ en een ‘Integrated Water Resources Management System for Suriname’ worden ontwikkeld. Deze strategieën zullen vooral richting moeten helpen geven aan het nationaal integraal waterbeleid.

Het Suriname Water Supply Master Plan (SWSMP) is door de Overheid noodzakelijk geacht om de nodige investeringen voor de toenemende drinkwaterbehoefte in geheel Suriname tot en met 2024 te bepalen. Om in de toekomstige behoefte aan drinkwater te voorzien is het SWSMP ontwikkeld. Dit project zal tot 2024 de drinkwaterbehoefte veiligstellen via deelprojecten. Voor de drinkwatervoorziening in de kustvlakte zijn de totale kosten geraamd op USD 253 mln, terwijl de kosten voor de drinkwatervoorziening in het binnenland geraamd zijn op USD 30 mln. De geplande investeringen, zoals voorzien in het SWSMP, zullen resulteren in verhoging van de productiecapaciteit in de kustvlakte van 5.800 kubieke meter naar 11.000 kubieke meter per uur. In de distributiesfeer zullen de investeringen leiden tot het transporteren en distribueren van het geproduceerde water naar de klant met voldoende waterdruk. De resterende voorzieningsgebieden in de districten Nickerie, Coronie, Saramacca, Commewijne en Marowijne van de Dienst Watervoorziening zijn overgedragen aan de Surinaamsche Waterleiding Maatschappij (SWM). Met als doel de drinkwatervoorziening voor het binnenland efficiënter te laten verlopen, zal de Dienst Watervoorziening worden getransformeerd naar de Stichting Drinkwatervoorziening Binnenland (Stichting DWB). Vanwege de kleinschaligheid van de diverse woongemeenschappen in het binnenland zal deze stichting mogelijk niet op commerciële basis functioneren. Het strategisch beleidsdoel ten aanzien van drinkwater is:

De drinkwatersector functioneert binnen het daartoe vastgesteld wettelijk kader en levert in lijn met de nationale drinkwater strategie en daarin geïdentificeerde drinkwaterbronnen, duurzaam drinkwater aan de gezinnen, de bedrijven en andere afnemers tegen de laagst mogelijk prijzen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De Water Autoriteit Suriname ziet toe op de naleving van de nationale drinkwaterstrategie en het drinkwatersectorplan, waaronder de redelijkheid en billijkheid van de drinkwatertarieven.
2. De in de nationale drinkwaterstrategie geïdentificeerde productiebronnen zijn ontwikkeld door de belanghebbenden in de drinkwatersector en dragen bij tot de continuïteit van de drinkwatervoorziening.
3. De uitvoering van programma's voor de bescherming tegen kwik, pesticiden, herbiciden en andere schadelijke stoffen, toepassing van milieuvriendelijke methoden en participatie in internationale samenwerking rond relevante milieu- en klimaatverdragen, creëren nieuwe banen en kennis.
4. De drinkwatersector realiseert door intensievere toepassing van ICT een hogere efficiëntie bij de waterproductie en distributie en lagere kostprijzen.
5. Commerciële export van water versterkt de financiële positie van de Surinaamse waterproducenten en verhoogt de duurzaamheid van de drinkwatervoorziening.

V.4. Kennisector

Ontwikkeling van de economie is de afgelopen decennia steeds meer afhankelijk geworden van de mogelijkheden tot opleiding, training, onderzoek en ontwikkeling van vaardigheden op het stuk van de informatietechnologie. De kennisector heeft zich hieruit ontwikkeld tot een onmisbare schakel binnen alle sectoren. De concurrentiepositie van vrijwel alle bedrijven is uiteindelijk voor een groot deel afhankelijk van de kennisector. Het beleid zal daarom in de komende periode gericht zijn op ontwikkeling van de kennisector, waarbij in eerste instantie de randvoorwaarden van beschikbare faciliteiten voor de bedrijven zullen worden verbeterd door investeringen in de informatietechnologie. Het stimuleren van samenwerkingsverbanden zal ter hand worden genomen, zodat bedrijven meer dan ooit ontwikkelde kennis en vaardigheden met elkaar kunnen delen op basis van wederzijds voordeel. In het bijzonder strategische kerninstituten zullen gezamenlijk werken aan diverse onderzoeksprogramma's. Voor elke sector zal er een kenniscentrum, zogenaamde centers of excellence, worden ontwikkeld zodat doelmatig gewerkt kan worden aan gezamenlijke onderzoeksprogramma's, zowel nationaal als internationaal. Onderzoeksinstituten zullen worden versterkt in het verrichten van onderzoek. De Overheid zal in dit kader een centrale coördinerende rol vervullen. Er zullen

ter behoud van het gespecialiseerd kader specifieke voorzieningen worden getroffen om braindrain te voorkomen. De wetgeving op het stuk van intellectuele eigendommen zal worden aangepast om de zakelijke kant van het doen van onderzoek te stimuleren.

Het strategisch doel wordt als volgt geformuleerd:

De kennissector ontwikkelt zich, ondersteund door de Overheid maar aangedreven door de particuliere bedrijven, vooral rondom “centers of excellence in Suriname”, die samen met gecertificeerd technisch kader de ontwikkelingscapaciteit van de bedrijven, Overheid en maatschappelijke organisaties vergroten.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Nationale en regionale certificeringsinstituten garanderen in samenwerking met opleidingsinstituten, de kwaliteit en het niveau van opleidingen en de afgestudeerden op basis van wettelijk kader en in respons van de vraag naar geschoold technisch en hoger kader.
2. De activiteiten van de Onderzoeks- en Ontwikkelingsinstituten in prioriteitssectoren worden aangestuurd door commerciële dienstverlening aan het particulier bedrijfsleven, en mede door de financiële bijdrage van de Overheid aan infrastructuur voor deze sector wordt de productiecapaciteit van bestaande en nieuwe competitieve bedrijven bevorderd, en wordt de Surinaamse economie gediversifieerd.
3. De capaciteit van de kennissector om de uitvoering van bijzondere ICT-activiteiten onder meer in het onderwijs, veiligheid, e-business, e-government, outsourcing te ondersteunen is verhoogd.
4. In de kennissector zijn gespecialiseerde “centers of excellence” operationeel.
5. De toegang tot kennisinstituten is toegenomen in rurale gebieden.

V.5. ICT Sector

Gelet op de rol van telecommunicatie bij de educatieve, bestuurlijke en sociale ontwikkeling van de samenleving, zal er een duurzame ontwikkelingsstrategie voor de Informatie en Communicatie Technologie worden uitgezet. De Overheid werkt naar een groeiende informatiesamenleving. Toegang hebben tot betaalbare breedbandvoorzieningen is één van de prioriteiten van de Overheid. De toegang zal moeten leiden tot een toename in het gebruik van ICT in verschillende sectoren. Er wordt gewerkt aan het formuleren van een nationale strategie ten aanzien van breedbanddiensten. De ICT zal worden aangepast om een gebalanceerd ontwikkelingsbeleid te formuleren. Informatie gelegen in verschillende databases, verspreid over de verschillende ministeries, zal worden verbonden om zodoende een nationaal beleid op dit stuk te formuleren. De Overheid zal de nodige investeringen doen om te komen tot een fysieke integratie van alle computersystemen en op te zetten systemen binnen het apparaat. De nodige investeringen zullen worden gepleegd in de breedband internetverbinding ten einde het proces van communicatie feilloos te laten verlopen. Met een snellere internetverbinding wordt een basis gelegd om de outsourcing-industrie tot ontwikkeling te brengen. Andere mogelijkheden met een verbeterde internetverbinding is het creëren van een “Safe City”. De criminaliteit wordt tot beheersbare proporties gebracht, waardoor het gevoel van veiligheid wordt verhoogd. Het onderwijs wordt eveneens naar een andere dimensie getild middels distance learning. Het ontwikkelen van de outsourcing-industrie zal ook een wezenlijke bijdrage leveren aan het BBP van Suriname.

De Wet Elektronische Communicatie zal worden aangepast. De actoren binnen deze sector zullen hierdoor meer mogelijkheden krijgen om te exploiteren. Ook wordt gewerkt aan de harmonisatie van regionale wetten en regelgeving, zodat Suriname afgestemd is op de regio. De TAS als regulator binnen de sector, zal nieuwe ontwikkelingen en technologieën stimuleren. De TAS heeft mede als taak toe te zien op een eerlijke concurrentie binnen de sector en dat de actoren zich aan de concessievoorwaarden houden. De ontwikkelingen binnen de omroep zullen verder worden gestimuleerd en begeleid. Het proces ter liberalisering van de communicatiesector wordt gecontinueerd. Er zal verder worden gewerkt aan de ontsluiting van rurale gebieden, zodat de toegang tot ICT wordt vergroot. Het strategisch doel van de telecommunicatiesector is:

Om binnen het daartoe vastgesteld wettelijk kader te functioneren en in lijn met voor de nationale telecommunicatiestrategie geïdentificeerde infrastructuur, diensten te leveren aan lokale, regionale en internationale afnemers tegen concurrerende prijzen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De Telecommunicatie Autoriteit Suriname ziet toe op de uitvoering van de nationale telecommunicatiestrategie binnen het aangepast wettelijk kader voor de sector.
2. Als gevolg van overheids- en particuliere investeringen en in lijn met de nationale ICT-strategie, is de fysieke infrastructuur voor de ICT-sector uitgebreid en is het assortiment van producten en diensten meer gediversifieerd en van hogere kwaliteit.
3. De dekkingsgraad en capaciteit van het breedbandnetwerk zijn in lijn met de nationale telecommunicatiestrategie en verhogen de efficiëntie van het internetverkeer, faciliteren de operationalisering van bijzondere activiteiten (onderwijs, veiligheid, e-business, e-Government, outsourcing, et cetera) en de potentie van de sector om internationale markten te bedienen.
4. In de telecommunicatiesector zijn gespecialiseerde "centers of excellence" operationeel.
5. De toegang tot het internet is toegenomen in urbane en rurale gebieden.

V.6. Technisch en Beroepsonderwijs

Het Technisch en Beroeps Onderwijs (TBO) zal worden aangepast aan de maatschappelijke behoefte aan technisch en beroepskader. Het kader aan de basis vormt de ruggengraat voor innovatie in de productietechnologie. Zeer eenvoudige handelingen kunnen binnen de productiecyclus leiden tot significante en doorslaggevende veranderingen met soms heel simpele aanpassingen. De basis ligt in het opleiden van technici, die vanwege hun dagelijkse activiteiten in de productie meer inzicht en vaardigheden opbouwen, waardoor de kans op innovatie wordt vergroot. De Suriname National Training Authority (SNTA) zal samen met de werkgevers- en werknemersorganisaties een nationaal kwalificatieraamwerk ontwikkelen. Het raamwerk zal vervolgens als speerpunt van het technisch en beroepsonderwijs dienen. In tripartiet verband (Overheid, bedrijfsleven en vakbeweging) zal het technisch en beroepsonderwijs voortdurend worden afgestemd op alle ontwikkelingen van wetenschap en technologie. Het beleidsdoel ten aanzien van het Technisch Onderwijs en Vakonderwijs (TOV) en Training is:

Het afleveren van gecertificeerde personen die de technische en sociale vaardigheden hebben die hen in staat stellen nationaal, regionaal en internationaal beter te functioneren, ten voordele van hun eigen en de nationale ontwikkeling.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Het technisch en beroepsonderwijs is getransformeerd op basis van een consensusstrategie, voorbereid door de SNTA en geïntegreerd in het onderwijssectorplan, gebaseerd op aangepaste wet- en regelgeving dat het nieuw nationaal kwalificatiesysteem en curricula introduceert met de daarbij behorende kwaliteitscontrole en certificering.
2. Aan het hervormde financieringssysteem voor het getransformeerde TBO-systeem dragen de Overheid, het bedrijfsleven en de werkers op basis van wettelijke regelingen bij aan de instandhouding en ontwikkeling van het TOV en worden besparingen gegenereerd onder meer door optimaal gebruik van gebouwen, faciliteiten, materiaal en menselijke hulpbronnen.
3. Een meer (arbeids)marktgericht TOV maakt gebruik van een nieuw opgezet arbeidsmarktinformatiesysteem en andere mechanismen waardoor het beter en sneller reageert op de veranderende behoeften.

Deel 3: Sector en Regionale Planning: Sector en Regionale Strategieën, gedecentraliseerd beleids- en actieplannen en uitvoeringsmodaliteiten

Hoofdstuk VI: Strategische Plannen voor de Productieclusters

VI.1. Productieclusters als “prioriteitssectoren” en als Strategisch Concept

In het Ontwikkelingsplan voor de komende vijf jaar vormen bestaande en nieuwe productieclusters de basis voor de economische ontwikkeling van Suriname. Bij de bepaling van de productierichting wordt rekening gehouden met de onderbenutte capaciteit van diverse productiefactoren:

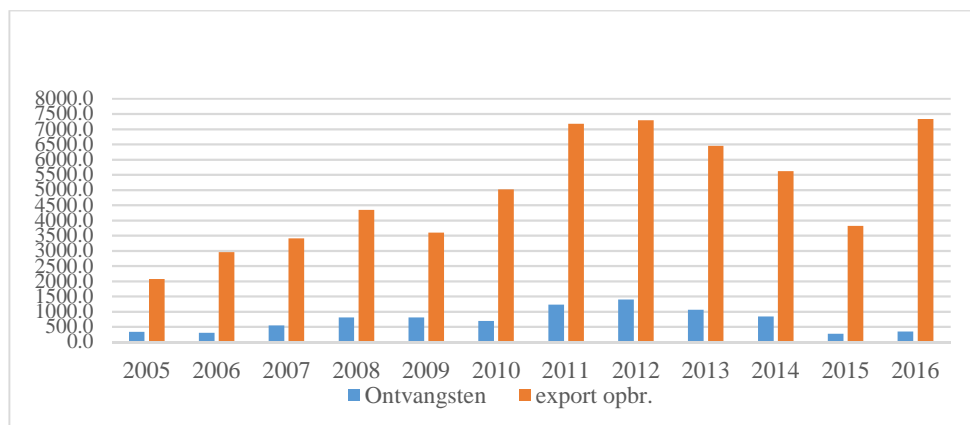
- Natuurlijke hulpbronnen, zoals het regenwoud, visvoorkomens, potentiële landbouwgebieden en zeldzaam voorkomende mineralen.
- Menselijke hulpbronnen: verborgen werkloosheid bij de Overheid, nationale ondernemers en diaspora in het buitenland.
- Infrastructuur die hersteld en/of beter benut moet worden.
- Geïnstalleerde productiecapaciteit.
- Nationale besparingen die weglekken naar het buitenland en mogelijkheden voor multilaterale externe financiering en technische ondersteuning.

De ondersteuning van investeringen in prioriteitssectoren voor de lange termijn is gebaseerd op de potentie voor:

- Exportverruiming ten behoeve van deviezengenerering.
- Werkgelegenheidscreatie.
- Verruiming van de productiebasis en importvervanging.
- Mogelijkheid tot hogere toegevoegde waarde.
- Ontwikkeling van de achtergebleven gebieden die gekenmerkt worden door hoge werkloosheid en zwakke sociaaleconomische structuur.
- Duurzame benutting van het milieu.

De productieclusters in de mijnbouw- en extractieve industrie bestaan voornamelijk uit goud, aardolie, bauxiet en kaolien. De mijnbouwsector levert een grote bijdrage aan de economie in termen van exporten, infrastructurele ontwikkeling, werkgelegenheidscreatie en economische groei. De overheidsinkomsten zijn weliswaar marginaal ten opzichte van de exportopbrengsten zoals uit onderstaande figuur blijkt. Hierin moet verandering komen in de nieuwe planperiode. De Overheid staat een geordende en verantwoorde expansie van de mijnbouwindustrie voor, met inbegrip van een verbeterde regulering van de informele goudwinningsactiviteiten. Het mijnbouwbeleid is gericht op de voorbereiding en aanneming van wetgeving voor het delfstoffeninstituut en de mijnbouwwet. De voorbereidingen van het delfstoffeninstituut casu quo mineraleninstituut zullen in deze planperiode gestalte krijgen. Het doel is om de Geologisch Mijnbouwkundige Dienst (GMD), het BIS en de Commissie Ordening Goudsector in Suriname (OGS) te fuseren.

Figuur VI.1.1 Overheidsontvangsten vs. Exportopbrengsten Mijnbouwsector 2005-2016

Bron: CBvS, Ministerie van Financiën, mijnbouwbedrijven; bewerking SPS

Er is al met succes een uitgebreide inventarisatie gedaan van delfstoffen en geologische kaarten van de zuidgrens van Suriname, in samenwerking met de Overheid van Brazilië en Oostenrijk. Er zal ook worden gewerkt aan het vergroten van de transparantie en rapportage over de inkomsten en uitgaven uit de mijnbouwsector. In dit kader zal Suriname zich aansluiten bij het Extractive Industries Transparency Initiative (EITI). In de nieuwe wet zullen de EITI-standaarden worden opgenomen.

In de komende periode zal de kleinschalige goudmijnbouw geformaliseerd worden om de inkomsten voor de Staat te garanderen in de vorm van royalty's en belastingen. Inspanningen zullen gericht zijn op het uitbannen van kwikgebruik ten gunste van het milieu en de gezondheid van de burgers. Voorbereidingen voor de wederopstart van de aluinaarde- en aluminiumindustrie zullen in deze planperiode ter hand worden genomen. Het gaat hier om de exploitatie van de bauxietvoorraad in West Suriname.

VI.2. Productieclusters in de Mijnbouw en Extractieve Industrie

VI.2.1. Goud

Suriname beschikt over grote goudvoorraden en dit blijkt uit studies gedaan in het verleden van de opererende multinationals, die hebben aangetoond dat er ettelijke miljoenen troy ounces aan goud in onze bodem voorkomen. De goudsector is onderverdeeld in de groot-, midden- en kleinschalige goudsector. De groot-schalige goudsector ontwikkelt de economisch winbare grote goudertsafzettingen met buitenlands kapitaal, waarbij de Overheid participeert als aandeelhouder. De midden- en kleinschalige goudsector, waarin behalve Surinamers, ook een groot aantal buitenlanders participeren, exploiteert met lokaal kapitaal de goudertsvoorkomens. De business entry-costs zijn vooral voor bepaalde gebieden en productiewijzen relatief laag, waardoor steeds meer mensen hun geluk proberen te zoeken in de gebieden in het achterland. Alhoewel de vraag naar goud stabiel is, fluctueren de prijzen en dus de inkomsten voor de Overheid. Deze subsector kent hoge lonen en hierdoor een stabiel arbeidsaanbod. Betere contracten met buitenlandse bedrijven zullen een positief effect hebben op de overheids- en deviezeninkomsten van het land.

In de komende periode zal de monitoring van de totale goudkolom geschieden vanuit een speciaal daarvoor opgericht mineraalinstituut. Dit instituut zal zowel de nationale als internationale ontwikkelingen en prognoses bijhouden. De midden- en kleinschalige goudsector levert een grote bijdrage aan de productie van goud en export- en deviezeninkomsten. Ongeveer tweetende van het goud wordt gewonnen door de kleinschalige goudwinning. Per jaar wordt ruim 30 ton goud geproduceerd en geëxporteerd. Goud heeft een aandeel van circa 60 procent in de totale exportwaarde van goederen. Diepgaande studie van de sector moet meer inzicht opleveren in:

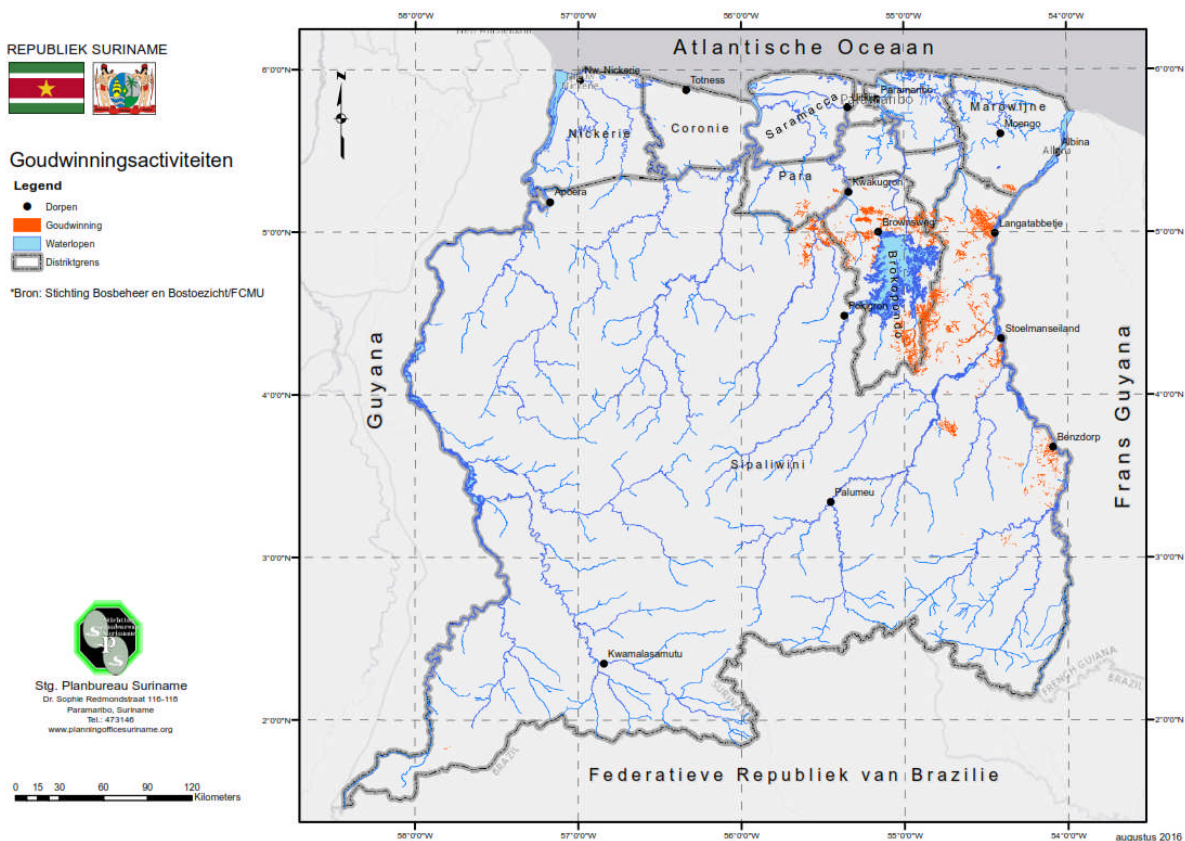
- Kapitaalstromen, financieringsmethoden van de operaties en de omvang hiervan.
- De werkgelegenheid (direct en indirect) en de arbeidsvoorzieningen.
- De organisatie van de sector.
- De opbrengsten van de sector.

Bij het ontwikkelen van de sector zal deze moeten overgaan van een ondoorzichtige, ongeorganiseerde en milieuvervuilende informele sector naar een formele, die transparant is en waarbij de bijdrage aan de nationale economie duidelijk kan worden aangegeven. De ondernemers zullen zich moeten ontwikkelen tot volwaardige klein ondernemers, die begrijpen dat ondernemen risico's met zich meebrengt. Middels ontwikkelde trainingsmethodiek zullen zij worden getraind in:

- Bijhouden van een bedrijfsadministratie en wat het belang is hiervan.
- Exploratiemethoden, prospecten, gebruik van Global Positioning System (GPS) in het veld en milieuvriendelijke mijnstechnieken.
- Toepassen van kwikvrije goudwinningstechnieken.
- Herstel van uitgemijnde gebieden.

De mogelijkheden voor upstream-activiteiten zullen beter benut worden, waardoor inkomsten uit diensten van binnenlandse bedrijven en personen onder meer wat betreft voeding, brandstof, machines, onderhoudsdiensten en arbeid, vergroot worden. De informele sfeer, waarbinnen de exploitatie plaatsvindt, veroorzaakt een onduidelijk beeld op de stromen, diensten en financiële middelen die met de sector gepaard gaan. Om enerzijds het belang van de goudsector voor de nationale economie en anderzijds de gevaren die de sector levert voor mens en milieu volledig in beeld te brengen, heeft de Overheid de commissie OGS in het leven geroepen.

Figuur VI.2.1.1 Gebieden van goudwinningactiviteiten

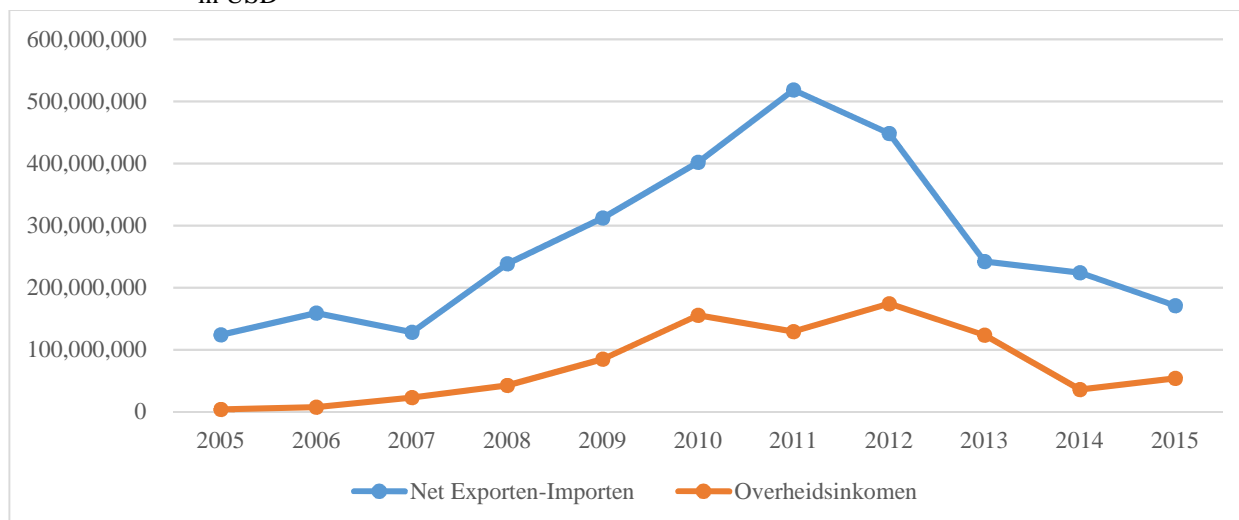

Bron: SPS

Sinds 2004 is IAMGOLD via haar dochteronderneming Rosebel Gold Mines (RGM) operationeel in Suriname in de grootschalige goudmijnbouw. In het vierde kwartaal van 2016 is de plant van Surgold, een dochteronderneming van het Amerikaanse Newmont Mining in productie gegaan. De Overheid participeert als minderheidsaandeelhouder in RGM. De overheidsinkomsten uit de goudsector zijn in de periode 2011-2015 sterk afgenomen, vanwege lage prijzen, daling in productie- en exportvolume en de afschrijvingen van de bedrijven, waardoor er geen inkomstenbelasting wordt ontvangen (zie onderstaande tabel). Deze situatie zal in de komende periode moeten wijzigen door betere afspraken te maken met de multinationals.

Staatsolie participeert in de operatie van Newmont Suriname met 20 procent en de Staat Suriname met 5 procent. Onlangs heeft RGM extra concessies voor exploratie en exploitatie verkregen, waardoor de vooruitzichten zijn verbeterd. De goudreserve is getaxeerd op 4,2 mln ounces, goed voor een productieperiode van 11 tot 13 jaar. Het bedrijf heeft voorzieningen getroffen om de uitgemijnde gebieden te herstellen. Hiervoor is USD 50 mln uitgetrokken. Er is voorzien in het opzetten van kwekerijen voor de productie van bomen, die in de uitgemijnde gebieden zullen worden geplant om het ecologisch evenwicht weer in balans te brengen.

Figuur VI.2.1.2 Ontwikkeling Net Export-Import en Overheidsinkomsten Grootschalige Goudsector 2005-2015 in USD

Bron: Overheidsinstituten, bewerking SPS

Het mijnbouwbedrijf Grassalco beschikt over mijnbouwrechten in de gebieden Maripaston, Lelygebergte en Goliathberg. Het bedrijf gebruikt sinds 2014 in Maripaston een alternatieve methode voor het winnen van goud. Het betreft de “gravity concentration plant”, waarbij voor het winnen van goud geen kwik wordt gebruikt. De installatie scheidt, met gebruik van water, het goud en andere zware metalen van zand. Deze methode wordt toegepast op de concessie Maripaston te Para, die door de klein mijnbouwers als uitgemijnd is bevonden. Bewezen is dat er toch nog kilogrammen goud op maandbasis geproduceerd kunnen worden zonder toepassing van kwik.

In februari 2015 werd de Kaloti Suriname Mint House (KSMH), een goudraffinaderij, in Para actief. De raffinerij, waarin de modernste apparatuur opgesteld is en de nieuwste technologie toegepast wordt, is de eerste van zijn soort in geheel Zuid-Amerika. Het is een joint venture van de firma Kaloti uit Dubai, de Republiek Suriname en Surinaamse goudhandelaars. Het zuiveren van goud door middel van raffinage verhoogt de exportwaarde. Het bedrijf heeft een verwerkingscapaciteit 60.000 kg goud per jaar. De goudraffinaderij betekent voor Suriname een toename van de staatsinkomsten middels belastingheffing en levert arbeidsplaatsen op.

Het beleid ten aanzien van de goudsector wordt als volgt geformuleerd:

De centrale en lokale overheden zien erop toe dat zowel de grootschalige als de kleinschalige goudwinning, die vrijwel uitsluitend voor de export produceren, een zo hoog mogelijk “behoudspercentage” hebben, plannen met de bedrijven in de goudsector het terugdringen van milieu- en sociale schade en rehabilitatie en garanderen mede op basis van de aangepaste wettelijke regelingen, duurzaam beheer van de verdiensten uit de goudsector.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De goudsector heeft een optimale “behoudspercentage”, er is transparantie, controle op bestaande en betere nieuwe contracten met multinationale goudondernemingen en de rest van de goudsector is geformaliseerd.
2. Kleine en middelgrote ondernemingen in de goudsector zijn geformaliseerd.
3. Toepassing van milieuverantwoord productietechnieken van bedrijven in de goudsector heeft de schade aan het milieu teruggedrongen en deze bedrijven rehabiliteren het milieu zoals gepland met de centrale en lokale overheden.

- De verdiensten uit de goudsector worden duurzaam beheerd door de centrale en lokale overheden die een prudent fiscaal beleid voeren, een verantwoorde investeringsstrategie uitvoeren en mede op basis van de aangepaste wettelijke regelingen sparen.

VI.2.2. Aardolie

Suriname beschikt sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw over een aardolie-industrie, waarvan de aandelen in exploitatie en raffinage van gasoline en diesel voor honderd procent in handen van de Staat zijn. Deze subsector is uitgegroeid tot de grootste inkomstenbron voor de Overheid uit de mijnbouwsector (zie figuur VI.2.2.1). In tegenstelling tot de andere natuurlijke hulpbronnen is het beleid van de aardolie-industrie ondergebracht bij Staatsolie. De toewijzing van concessies voor exploratie vindt plaats vanuit dit bedrijf. Hoewel er veel met buitenlandse krachten wordt gewerkt, is het overgrote deel van het werknemersbestand Surinaamer en is dit bedrijf uitgegroeid tot het vlaggenschip van de economie. Er bestaan intersectorale verbindingen met de rest van de economie, waardoor er inkomsten verdiend worden door een ander deel van de werkkenden. Suriname beschikt ook over potentiële grote olievoorraden on- en offshore, welke door diverse studies is aangetoond en de vondst van grote voorraden in Guyana, versterken het vermoeden, daar wij ook deel uitmaken van het Guyanaschild. Er is sprake van voldoende afzetmogelijkheden van de aardolieproducten in de regio en de sector creëert relatief goed betaalde banen, echter is er nog een tekort aan specialistisch kader. In de planperiode zal hier aandacht aan besteed worden door gefaseerd de curricula van vooral de lagere en middelbare technische opleidingen af te stemmen op de behoefte van de sector.

Figuur VI.2.2.1 Bijdrage Subsectoren aan Overheidsinkomsten Mijnbouwsector 2005-2015 in SRD mln

Bron: Ministerie van Financiën, bewerking SPS

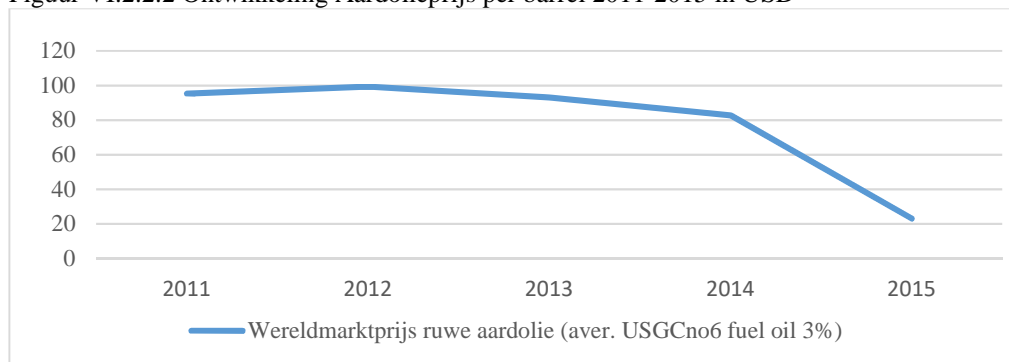
Ten aanzien van alternatieve energie zal er studie verricht worden en bij de vondst van gasvoorraden, de opties van de aanwending van gas en de distributie daarvan nader worden bestudeerd. De mogelijkheden met betrekking tot andere producten in de “downstream” van aardolie, zoals ureum, zullen bekeken worden.

Staatsolie heeft de afgelopen periode de exploratieactiviteiten op land en voor de kust van Suriname verhoogd. De bedoeling is het verhogen van de reserves op termijn om de raffinaderij te blijven voeden en om niet afhankelijk te worden van importen. De exploratieactiviteiten richten zich op:

- exploratie on-shore en near-shore door Staatsolie;
- exploratie offshore door multinationals.

Exploraties on- en near-shore hebben nog geen significante economisch winbare reserves opgeleverd. De exploratieactiviteiten zijn de laatste twee jaar en zeker in dit jaar sterk onder druk komen te staan, vanwege de zeer lage prijzen voor crude. Deze prijzen hebben ertoe geleid dat buitenlandse bedrijven, maar ook Staatsolie, hun kapitaalinvesteringen drastisch hebben moeten verlagen. De onderstaande grafiek geeft een indicatie van het verloop van de prijs voor aardolie.

Figuur VI.2.2.2 Ontwikkeling Aardolieprijs per barrel 2011-2015 in USD

Bron: Staatsolie Suriname

Het bedrijf heeft zwaar geïnvesteerd in haar downstream-activiteiten. Hierbij is de raffinaderij uitgebreid en is de verwerking van crude tot premium high gasoline en hoogwaardige diesel vergroot. De binnenlandse vraag naar diesel wordt volledig gedekt en die naar gasoline voor 50 procent. De internationale ontwikkelingen op de oliemarkt (het verminderen van de olieproductie door de Organisation of the Petroleum Exporting Countries (OPEC) en Rusland) indiceren dat in 2017 de prijzen zullen stijgen, wat een positieve bijdrage zal leveren aan de overheidsinkomsten. Het strategisch doel voor de aardoliesector is:

Middels investeringen in een nationaal exploratieprogramma de bewezen aardolie- en gasvoorraden te vergroten en op basis van een planmatige aanpak de up- en downstreamactiviteiten van de aardolie- en gasproductie te verhogen, vooral in de gerelateerde kennis- en constructiesector, waar het menselijk kapitaal is vergroot.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Investerings in de uitvoering van een intensief nationaal exploratieprogramma hebben de bewezen aardolie- en gasvoorraden aanzienlijk vergroot.
2. De productie van de gas- en aardoliesector is vergroot en de planmatige uitbreiding van de up- en downstream-activiteiten is succesvol.
3. De aan gas en aardolie gerelateerde kennis- en constructiesector is doelgericht gestimuleerd en ontwikkeld, in het bijzonder menselijk kapitaal.

De exploratie van de olievoorkomens op zowel het vaste land als in de oceaan wordt voortgezet. De indicaties zijn veelbelovend. Bij het vinden van eventuele aardolie- en gasvoorraden zal de infrastructuur voor de export en verwerking van ruwe olie tot hoogwaardige derivaten worden voortgezet. Het vinden en exploiteren van commercieel gas zal leiden tot het aanleggen van infrastructuur voor verwerking tot vloeibaar gas en export naar landen uit de regio.

VI.2.3. Bauxiet, Aluinaarde en Aluminium

In de bauxietsector in Suriname zijn twee multinationals actief geweest, te weten Alcoa Inc. (met haar dochterondernemingen Suralco LLC en NV Alcoa Minerals Suriname (AMS)) en BHP Billiton (met haar dochteronderneming NV BHP Billiton Maatschappij Suriname). BHP Billiton is in 2009 uit Suriname vertrokken, waarbij haar dochteronderneming is overgenomen door Alcoa Inc., verder opererend onder de naam NV AMS. Alcoa Inc. heeft haar productieactiviteiten in Suriname per eind november 2015 stopgezet. De redenen die de multinational hiervoor gaf waren: a) lage wereldmarktprijzen van aluinaarde; b) zeer hoge energiekosten van de Paranam raffinaderij; c) zeer hoge mijn dus bauxietkosten en d) de relatief hoge ontwikkelingskosten van nieuwe mijngebieden in Suriname.

Alcoa is vanaf 1916 actief in Suriname en heeft via haar dochter Suralco mijnbouwrechten verkregen tot en met 2032. De formele basis van deze rechten wordt gevormd door de Bauxietwet van 1919, de Delfstoffen-

verordening van 1952 en de Brokopondo Overeenkomst van 1958. Naast deze mijnbouwrechten heeft de Suralco een sleutelrol gekregen in de Surinaamse energiesector middels de Afobakka krachtcentrale die energie leverde voor de aluminiumsmelter, maar ook voor het dekken van de “overige energiebehoefte”.

Net als andere aan de bauxiet gerelateerde multinationals blijft de Alcoa geïnteresseerd in vooral de meer dan 300 miljoen ton aangetoonde bauxietreserves in het westen van Suriname, naast de behoefte van dit bedrijf om haar bezittingen in Suriname te verduurzamen. Hiertoe rekent zij niet alleen de (nog) niet gemijnde bauxietafzettingen van naar schatting circa 64,6 mln Mt (zie tabel VI.2.3.1), maar ook de rechten die zinnement te hebben op de elektriciteit opgewekt middels het water in het W. J. van Blommestein stuwmeer en de Afobakkadam.

Tabel VI.2.3.1 Bauxietafzettingen en Voorraden

Bauxietafzettingen	Voorraden (x 1000 Mt)
Nassau	30.370
Coermotibo deep seated	16.058
Para Noord	9.743
Kankantrie Noord	7.004
Wane 1,2,3,4	770
Moengo stafdorp	695
Sub Totaal	64.640
Bakhuis (mln MT)	324.7

Bron: BIS

De gestage afname van activiteiten van de Suralco in de extractieve industrie heeft de aard en de impact van deze maatschappij op de Surinaamse economie drastisch gewijzigd. Met de sluiting van de smelter in 1999 werd haar rol in de nationale totale energievoorziening groter. De voorwaarden waaronder de stroomleveringen na sluiting van de smelter plaatsvinden, zijn in toenemende mate controversieel geworden en formeel een onderwerp van studie. De stopzetting van de mijn-activiteiten en de sluiting van de aluinaarderaffinerij hebben de relatie met deze multinational onder druk geplaatst en de noodzaak voor een consensus over een nationale strategie voor deze sector in de schijnwerpers geplaatst.

In de visie op de toekomstige ontwikkeling van Suriname spelen het mijnen en raffineren van bauxiet en het smelten van aluminium, evenals de daaraan gerelateerde up- en downstreamactiviteiten een voorname rol. De spin-off effecten van deze sector zijn historisch aantoonbaar, vooral voor wat betreft de infrastructuur en de energiesector. In de ontwikkelingsstrategie van Suriname zullen de spin-off effecten geïntensiverend en uitgebreid moeten worden, zowel voor wat betreft down- als upstream van de sector.

In feite wordt voorzien dat de grootste ontwikkelingsdoelen alleen behaald kunnen worden in een geïntegreerde strategie waarin verschillende sectoren, maar vooral de “bauxietsector” een sleutelrol speelt. Zeer concreet betreft het plannen rond de grote infrastructurele werken gerelateerd aan Surinames regionale rol in handel, commerciële dienstverlening en transport, waaronder doorvoer van goederen, de energiesector en de bosbouw. Dit plaatst het enorme belang van de bauxietsector voor Surinames ontwikkelingsstrategie in perspectief en wel op de korte, de middellange en lange termijn. Het veel besproken beleidsdoel om zo snel mogelijk de bauxietproductie en raffinage van aluinaarde weer op te starten impliceert een fasering in de planning en het beleid voor deze sector. Immers, de voorbereidingen voor de besluitvorming rond de lange termijn plannen voor de bauxietsector zijn nauwelijks aangevangen en zullen enkele jaren in beslag nemen. Indien beslist wordt voor een snelle wederopstart, zoals eerder aangekondigd door de Regering, zal het voorbereidend werk hiervoor zo snel mogelijk moeten opstarten. Dit zal dan gezien moeten worden als de eerste fase in de planning voor de sector terwijl alle andere planningsactiviteiten beschouwd worden als behorend tot een tweede fase.

Er wordt sinds 1974 onderhandeld over het in productie brengen van bauxietvoorraden in West-Suriname zonder dat een doorbraak bereikt is. Suriname zal meer moeten presteren op het gebied van het formuleren en uitvoeren van een nationale strategie voor de bauxietsector dan wat tot nu toe is gerealiseerd. Het strategisch doel van deze subsector is:

De uitvoering van een intensief onderzoeks- en voorbereidingsprogramma is de grondslag voor een overeenkomst met één of meerdere investeerders, gesloten op basis van een competitief selectieproces, die in het belang van de nationale ontwikkeling de productie van bauxiet in Oost- en West-Suriname, de gerelateerde aluinaarde-, aluminium- en de downstream-activiteiten regelt, waarbij de energieopwekking voor raffinage van aluinaarde en het smelten van aluminium en ook de nodige infrastructuur onderdeel zijn van de ontwikkeling van lokale bevolkingscentra en overige productieactiviteiten.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Na een goede voorbereiding, onderzoek en een competitief selectieproces is er met (buitenlandse) investeerders een acceptabele overeenkomst gesloten, die in het belang van de nationale ontwikkeling de productie van bauxiet in Oost- en West-Suriname, de gerelateerde aluinaarde en aluminium en de downstream-activiteiten regelt en continuïteit van de sector veiligstelt.
2. De bauxietmijnen zijn operationeel, mede door de inzet van lokaal aanwezige, gecertificeerde bedrijven die de technologie, expertise en vakbekwaamheid voor bauxietontginning en transport hebben.
3. De infrastructuur voor transport van bauxiet naar de verwerkingsfaciliteiten en de energievoorziening zijn operationeel en geïntegreerd met behoeften en kostendekking van andere bedrijfstakken en de lokale en nationale bevolking.
4. Er is beslist over de kostenconcurrerende energievoorziening voor verwerking van bauxiet tot aluinaarde, aluminium en andere downstream-activiteiten en de nodige investeringen zijn gepleegd.
5. De op gang gekomen bauxiet-, aluinaarde-, aluminium- en verdere downstream-activiteiten verhogen de werkgelegenheid, exportopbrengsten en de overheidsinkomsten.
6. Het BIS (delfstoffeninstituut) is operationeel, draagt bij aan verruiming van de nationale kennisbasis en verricht onderzoek naar en monitort de bauxietindustrie in het belang van rationele en duurzame ontwikkeling en een rechtvaardig aandeel voor de Staat en de wetgeving is aangepast.
7. Een milieustudie naar de gevolgen van de bauxiet- en goudexploitatie is uitgevoerd. Voor wat betreft de bauxietexploitatie is nagegaan in hoeverre voorzieningen zijn getroffen in de Brokopondo overeenkomst om de milieuschade van de uitgemijnde gebieden te herstellen.
8. De Overheid heeft een studie doen uitvoeren naar een optimale configuratie van het mijnen, transporteren en verwerken van bauxietvoorraden in West-Suriname.
9. Lokale en internationale investeringen in de bauxietsector worden bevorderd door aanpassing van de Mijnbouwwet en de invoering van "standard mineral agreements" en "impact benefit agreements".

Bij de uitwerking van dit strategisch doel en de verwachte uitkomsten zal in de eerste plaats uitgegaan moeten worden van de wederzijdse relaties van deze sector met de rest van de economie. Zeker in de infrastructuur en de energie is het principe dat gevolgd moet worden dat voorzieningen voor infrastructuur en energie niet gepland worden voor alleen de minerale sector, maar dat altijd een "multipurpose benadering" zal gelden. Ten aanzien van de bauxietsector zelf wordt uitgegaan van de volgende uitgangspunten:

1. Alleen al de bauxietreserves in West-Suriname zijn goed voor 70 jaren bauxietproductie³¹.
2. Surinames positie en mogelijke rol in de internationale markt van bauxiet-, aluinaarde- en aluminiumproductie en -handel en de up- en downstreamactiviteiten. Hiertoe zal een baseline studie uitgevoerd moeten worden en monitoring van een selectie van issues en indicatoren zal regelmatig deze analyse moeten bijstellen.
3. Suriname zal, waar het de capaciteit bezit, zelf de productie en export van secties in deze value-chain ontwikkelen, waarbij het lokaal bedrijfsleven een sleutelrol zal spelen, met de nadruk op lokale particuliere bedrijven. Na meer dan honderd jaren ervaring in deze sector, zijn lokaal aanwezige expertise en vakbekwaamheid voor bauxietontginning opgebouwd. Zeker in het mijnen van bauxiet is er weinig of

³¹ De bauxietvoorraden van deze afzettingen zijn volgens de Joint Ore Reserves Committee Code (JORC) vastgesteld op 324,7 Mt, het resultaat van het exploratieprogramma dat Suralco en BMS in de periode 2003-2005 hebben uitgevoerd in het Bakhuisgebied. Deze studie is door betrokken partijen niet ter beschikking gesteld van Suriname en er is dus behoefte aan een degelijke voorstudie van Suriname, die als fundament kan dienen voor een solide onderhandelingspositie voor het toekennen van exploitatierechten op deze voorraden.

geen reden om in dit deel van de value-chain multinationals een sleutelpositie te geven. In de laatste decennia hadden de multinationals het mijnen in toenemende mate “ge-outsourced” aan lokale bedrijven. Suriname beschikt over gecertificeerde lokale bedrijven en in tegenstelling tot voorgaande perioden, is de technologie voor de aluinaarde- en aluminiumproductie te koop op de internationale markt.

4. Waar vanwege verschillende redenen het verstandig is om multinationale ondernemingen te betrekken in productie en management van de bauxietsector, zal dit gebeuren op basis van wederzijds voordeel en het aangaan van duurzame partnerschappen. Zonder een duidelijke nationale strategie op dit stuk, de nodige voorstudie, deskundigheid en een goede onderhandelingspositie, zal het niet mogelijk zijn deze ontwikkelingsdoelstelling te realiseren.
5. De (transport)infrastructuur³². Beslissingen hierover zullen genomen worden tegen de achtergrond van andere ontwikkelingsplannen van Suriname en opties waar de kosten voor infrastructuur gedragen worden door meerdere economische activiteiten en de daarbij betrokken investeerders.
6. Energie³³. Net als in het geval van de infrastructuur zullen beslissingen over de energie-opties voor de bauxietsector in een breder kader genomen worden.
7. Milieuvraagstukken. Technisch gezien is het mogelijk de red mud op te slaan te Paranam. Naast de bestaande opslagplaatsen waren er reeds nieuwe geprojecteerd, in geval er bauxiet gewonnen zou worden uit het Bakhuisgebied.

VI.3. Tweesporenstrategie in de landbouw: Groot- en Bevolkingslandbouw

De agrarische ontwikkeling zal in de komende planperiode volgens een tweesporenbeleid plaatsvinden. Zowel de bevolkings- als de midden- en grootlandbouw zal de nodige aandacht krijgen met als doel de veerkracht van de sector te vergroten. Ontwikkeling van de sector zal meer dan ooit in samenspraak met alle stakeholders en actoren plaatsvinden. Randvoorwaarden, waaronder ruimtelijke ordening, milieu, gezondheid, financiering, onderzoek, administratieve organisatie, management, onderwijs, training, voorlichting, opslag, verwerking en afzetgaranties, zullen worden meegenomen.

VI.3.1. Bevolkingslandbouw en Agro-industrie

De verdere ontwikkeling van de bevolkingslandbouw zal een centrale plaats innemen. Een belangrijk aspect bij dit type landbouw is dat vele producten, welke niet grootschalig verbouwd kunnen worden onder de lokale groeiomstandigheden, goed gedijen binnen de productieketen van de bevolkingslandbouw. De bevolkingslandbouw leent zich ook voor kassenteelt, hydroponics en biologische landbouw. Bijzonder voordeel is dat in moeilijke tijden de veerkracht binnen de productie heel groot is, waardoor de kansen op overleving in extreme omstandigheden beter zijn, aangezien de producenten de eigenaar zijn van het bedrijf, de grond en/of productiemiddelen. Een ander voordeel is dat vanwege de globalisatie de toegang tot agrarische technologie is vergroot, waardoor de kans op innovaties in de praktijk, met name in moeilijke perioden, heel groot is, hetgeen weer leidt tot vergroting van de weerbaarheid van de bedrijven.

Het beleid zal erop gericht zijn de verantwoordelijkheid van de verschillende onderdelen van de productiecyclus zoveel mogelijk te delegeren naar de belanghebbenden. In de praktijk komt het erop neer dat de individuele gezinsbedrijven, zelfstandige werkers, samenwerkende groepen of coöperaties, vrouwenorganisaties en georganiseerde jongeren, de verschillende diensten zelfstandig zullen beheersen. In deze gaat het om voorzieningen voor de productie, zoals kleine machines en werktuigen, zaaizaad-voorziening, inputs, aanvoer van deeltijdse arbeid in piekperioden als inzaai, inplanten en oogst, voorlichting, transport, opkoop, opslag en verwerking.

³² De afstand Bakhuis-Paranam over land bedraagt circa 300 km

³³ Historisch heeft Suriname steeds gedacht aan hydro-energie voor vooral het proces van smelten van aluminium, terwijl de energiebehoefte voor het raffinageproces van aluinaarde middels “hydro-carbons” gedekt werd. Dit laatste voor de opwekking van thermische energie voor de productie van stoom. De ontdekking van grote gas- of olievoorraden in Guyana heeft de verwachting van soortgelijke vondsten voor de Surinaamse kust, versterkt. Gas als energieoptie in de aluinaarde- en aluminiumproductie opent nieuwe gezichtspunten in de strategische benadering van deze sector, waarbij zeker in een overgangperiode, de optie van “liquefied gas” bestudeerd zal moeten worden.

De Overheid zal zorgdragen voor het beschikbaar stellen van de nodige productie-arealen en de daarbij behorende infrastructuur als ontsluitingswegen en kunstwerken. De afzet van verse producten afkomstig uit de bevolkingslandbouw zal worden gekoppeld aan de lokale consumptie en het toerisme. Voor opslag, verwerking en conservering van producten, afkomstig uit de bevolkingslandbouw, zullen de nodige voorzieningen worden getroffen. Industriecentra met kleine verwerkingseenheden zullen worden opgezet voor de opvang van overschotten. De verwerking zal plaatsvinden ten behoeve van de export naar de buurlanden en de regio. Door de inzet van gastarbeiders uit de regio kunnen de arbeidskosten verlaagd worden in relatie tot de arbeidsproductiviteit

VI.3.2. Grootlandbouw en Agro-industrie

De grootlandbouw in Suriname wordt hoofdzakelijk uitgeoefend in de subsectoren rijst en bacoven door zowel lokale als buitenlandse ondernemers. Er is een ruime beschikbaarheid van bodem en water tegen relatief lage kosten, inclusief reeds ontgonnen arealen. Binnen deze categorie is de mechanisatie ver doorgevoerd. Bij de grootlandbouw is sprake van een gedegen planning voor wat betreft landinrichting, productie, verwerking, marketing en export. Het voordeel bij de grootlandbouw is dat de aandeelhouders beschikken over netwerken die professioneel kunnen inspringen bij het ontstaan van problemen binnen alle fasen van de productie. Grootlandbouwbedrijven zijn veelal onderdeel van grote internationale ondernemingen, waardoor de toegang tot afzetmarkten minder problemen oplevert. Het klimaat is gunstig en er is geen sprake van ernstige ziekten en plagen.

Ondanks deze gunstige kenmerken wordt deze categorie geplaagd door relatief hoge arbeidskosten in verhouding tot arbeidsproductiviteit, hoge vrachtkosten en relatief dure inputvoorziening. Ook heeft de sector te kampen met zwakke R&D en overige ondersteunende diensten. De kredietvoorzieningen voor de sector zijn ongunstig, evenals de fiscale facilitering. Er is sprake van onderbenutting van de waard toevoeging aan de producten uit de sector. De gebrekkige fysieke infrastructuur (doorlaat, overloop en lekbeteugeling en begroeiende kanalen) leidt tot onderbenutting van het staand areaal.

De landelijk beschikbare ontsloten arealen vruchtbare grond bieden mogelijkheden ter ontwikkeling van agrarische bedrijven met financiering, technologie en management van zowel binnen- als buitenland. Het immigratiebeleid zal worden afgestemd op de omstandigheden en behoefte van de productiebedrijven. Een aantal producten biedt goede kansen voor importvervanging vanwege de aantrekkelijke en gewenste moderne productietechnologie en uitdagingen: groenten en kruiden (organisch en in kassenteelt), moderne pluimveehouderij, aquacultuur, sierteelt, et cetera, waarbij het kennisniveau en de specialisatie per product van groot belang zijn.

Er is bovendien preferentiële markttoegang mogelijk voor een deel van deze hoofdproducten, waarbij product- en marktontwikkeling hand in hand kunnen gaan door te produceren wat de markt wenst. De benutting van reeds ontsloten, ontgonnen en gedraineerde arealen, kennis en ervaring bieden tevens goede mogelijkheden voor gerichte keuzen van een beperkt aantal in hoofdzaak exportproducten, rijst en boomgewassen. Kansen voor directe buitenlandse investeringen zijn gunstig voor oliepalm, kokos, cacao en citrus, waarbij de keten van deze producten industriële verwerking omvat.

Het is van groot belang dat de ruimtelijke informatie beter benut wordt ten behoeve van beleidsontwikkeling en -uitvoering in de agrarische sector. Door een gecoördineerde interdepartementale samenwerking is het mogelijk een effectiever en efficiënter meerjarenbeleid te voeren en de effecten van beleid inzichtelijk te maken. Besluitvorming ten behoeve van agrarische doeleinden is daardoor beter gefundeerd en transparanter. In de komende planperiode zal in samenwerking met het Braziliaanse onderzoeksinstituut Embrapa de Agro Ecologische Zonering (AEZ) van het Surinaams grondgebied worden uitgevoerd.

Voor de verdere ontwikkeling van de agrarische sector en het bijhouden van het internationaal onderzoek gebeuren, is het van belang dat geïnvesteerd wordt in R&D. Behalve de Anton de Kom Universiteit van Suriname met haar onderzoeksinstituten Celos en Intec, zal een apart instituut voor de agrarische sector worden opgezet. Daarbij zullen landbouwers nauw betrokken worden.

VI.4. Bestaande Productieclusters Agrarische Sector en Agro-industrie

VI.4.1. Algemeen

Van de 16 mln ha Surinaams landoppervlak is voor gewassenteelt en grasland ongeveer 1,5 mln ha als ontsloten en te ontginnen landbouwgrond aangemerkt. Vanwege de geringe bevolkingsdichtheid is van die geschikte 1,5 mln ha slechts 114.000 ha ontgonnen areaal in de kustvlakte, voornamelijk voor padieteelt. De bestemming van de 114.000 ha aan ontgonnen arealen is als volgt:

- éénjarige gewassen: 83.000 ha, waarvan 65.000 ha voor padieteelt en 28.000 ha voor een belangrijk deel onderbenut of verlaten en overwegend bestemd voor de teelt van groenten, knol-, wortel- en peulgewassen;
- semi-meerjarig gewassen: bacoven, banaan, overig fruit: 5.000 ha;
- meerjarige gewassen circa 15.000 ha: kokos, fruit, grasland, sterk onderbenutte en verouderde areaalen, met ook nog verlaten oude plantages voor suikerriet, oliepalm en cacao.

De geografische spreiding en het niveau van rurale sociale infrastructuur zijn tevens van belang bij agrarische ontwikkelingsplanning voor duurzame groei. Ook van belang zijn klimaatverandering, de effecten van zeespiegelstijging en toename van neerslag en rukwinden. Om de invloeden van klimaatverandering adequaat te beheersen zullen extra investeringen gepleegd worden in cultuurtechnische werken, zoals zwampkerende dammen, overlaten, distributiewerken, irrigatie en drainagekanalen, pompen en sluizen. Bij de uitvoering van haar taakstelling gaat het Ministerie van Landbouw, Veeteelt en Visserij uit van de opdeling van haar beleidsgebied uit van drie subsectoren en veertien (14) productclusters. Het gaat om de volgende subsectoren en productclusters:

A. Gewassenteelt met 8 productclusters³⁴:

1. granen, in het bijzonder rijst, maïs;
2. groenten en peulgewassen;
3. knol- en wortelgewassen, in het bijzonder cassave;
4. bacoven en banaan;
5. overig fruit, in het bijzonder citrus;
6. eetbare oliën, in het bijzonder oliepalm en kokos;
7. stimulantia, in het bijzonder cacao, kruiden en
8. niet-voedselgewassen: bio-energie, sierteelt en vezelgewas.

B. Veehouderij met 3 clusters in hoofdzaak:

1. pluimvee: vlees en eieren;
2. rundvee: melk/slacht en kleine herkauwers;
3. varkensteelt

C. Visserij en Aquacultuur (onderontwikkeld) met 3 productclusters:

1. Bevolkingsvisserij
2. Zeevisserij
3. aquacultuur

De ontwikkelingsgroei van de agrarische en agro-industriële sector zal zich per cluster voornamelijk richten op een aantal hoofdproducten met gunstig potentieel voor importvervanging en exportgroei. Het strategisch doel voor de bestaande productieclusters op lange termijn is:

Onderzoek, toepassing van technologie en dienstverlening door efficiënte (kennis)instituten, competitieve micro-, kleine, middelgrote en grote bedrijven in de agrarische sector en de agro-industrie garanderen de voedselveiligheid en -zekerheid van het Surinaams volk, export naar regionale en internationale markten en werkgelegenheid in verschillende subsectoren.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

³⁴ De clusters 6-8 zijn niet ontwikkeld, ondanks potenties

1. Overheids- en particuliere investeringen en bestedingen vestigen duurzame commerciële bedrijven en dienstverlenende instituten ten behoeve van de agrarische sector en agro-industrie die uitblinken in onderzoek en toepassing van “state of the art” technologie en dienstverlening in het bijzonder in de zogenaamde agrarische prioriteitsproductie clusters (palmolie, kokos, cacao, groente en fruit, vezelgewassen, padie, pluim- en rundvee en zeevisserij).
2. De groeiende productie en export van competitieve micro-, kleine, middelgrote en grote bedrijven in de agrarische sector en de agro-industrie is duurzaam versterkt door goede infrastructuur en efficiënte dienstverlenende bedrijven en instituten die agrarisch ondernemerschap bevorderen, investeringen stimuleren en de toepassing van (moderne) technologie faciliteren.
3. De voedselveiligheid en -zekerheid van het Surinaams volk, als voornaamste ontwikkelingsdoel van de landbouwontwikkeling, is gerealiseerd.
4. Exporten naar regionale en internationale markten zijn toegenomen.
5. De verschillende vormen van werkgelegenheid in verschillende sub-sectoren van de agrarische sector en agro-industrie zijn behouden en/of toegenomen en de mechanismen en programma's zoals vastgelegd in het migratiebeleid zijn operationeel.

VI.4.2. Principes uitvoering van de Strategie

Het aandeel van de agrarische sector is het afgelopen decennium gemiddeld circa 6 procent van het BBP, terwijl het saldo van de agrarische handelsbalans negatief is, met in het jaar 2015 circa USD 325 mln aan importen van voedsel, agrarisch equipment en vlottende middelen, tegenover USD 128 mln aan exporten (rijst, bacoven, garnalen en vis). Het door de Overheid vrijwel volledig beëindigen van haar directe participatie in de commerciële landbouw (oliepalm, rijst, suikerriet) heeft helaas niet geleid tot privatisering van agrarische staatsbedrijven. Onder meer hierdoor is het onbenutte productievermogen (geschikte arealen, water en arbeid) toegenomen en het aandeel van de agrarische productie verminderd. Deze achteruitgang kan beslist worden omgebogen naar duurzame groei middels forse investeringen van de nationale en buitenlandse private sector en een aantal niet-investeringsmaatregelen. Daarbij is voor agrarische kleine of middelgrote ondernemingen ondersteuning door de Overheid nodig, met adequaat krediet, additionele wettelijke en organisatorische maatregelen en ondersteunende dienstverlening.

In de komende planperiode zal voor een snelle groei van de agrarische sector de nadruk gelegd moeten worden op onderzoek, technologische vernieuwing en betrekken van jonge werkers van kennis- en vaardigheidsniveaus in de landbouw. Het landbouwkundig onderzoek zal meer aansluiten bij internationaal fundamenteel onderzoek, waarbij per product nadere keuzen kunnen worden gemaakt voor wat betreft samenwerking met landen en buitenlandse instituten. Brazilië, VSA, India, Indonesië en Maleisië bieden hiertoe uitstekende kansen op basis van bilaterale samenwerking. Buitenlandse investeerders kunnen ook dienen als dragers van overdracht van technologie.

Plantgenetische hulpbronnen voor voedsel en landbouw vormen de biologische basis voor voedselzekerheid. Deze vormen het mechanisme dat verantwoordelijk is voor gewasvermeerdering, toename in agrarische productie, productiviteit en duurzaamheid in de landbouw. Deze hulpbronnen omvatten genetisch materiaal van land- en tuinbouwgewassen (inclusief fruit, groenten, siergewassen, medicinale planten en kruiden); voeder- en bosbouw en bosbijproducten; eetbare paddestoelen; micro-organismen en voor de landbouw nuttige of potentieel nuttige wilde flora. In de planperiode zal een Nationaal instituut Plantgenetische hulpbronnen worden ingesteld, voor behoud en duurzaam gebruik van plantgenetische hulpbronnen voor voeding en landbouw.

Er zal vooral in de primaire productie meer gebruik worden gemaakt van moderne technologieën op basis van mechanisatie en overige arbeidsbesparende en -aangename systemen door transformatie van technologie. Hiertoe zal ook worden gewerkt aan de uitbreiding van het agrarisch geschoold kader, de verhoging van de organisatiegraad en het inkomen van de agrarische beroepsbevolking op basis van het modern agri-businessconcept. Speciale aandacht zal worden besteed aan het verlenen van agrarische studiebeurzen in voornoemde landen en aan het creëren van arbeidsplaatsen voor jongeren en vrouwen. Met het oog hierop zal het agrarisch onderwijs, zowel op praktisch als wetenschappelijk gebied, ontwikkelingsgericht gestimuleerd worden.

Als uitvloeisel van gecoördineerd en praktijkgericht agrarisch onderzoek zullen alternatieve productiemethoden worden geïntroduceerd, waardoor geteelde producten voldoen aan aangepaste eisen van de tijd, terwijl het onderzoek naar niet-traditionele gewassen, waaronder soja en maïs, zal worden uitgebreid.

Toegepast onderzoek moet de basis leggen voor productie voor de buitenlandse markt. Regionale onderzoeksstations zullen worden opgezet in samenwerking met lokale producenten en internationale partners, waarbij de Overheid regulerend zal optreden. Technologische vernieuwing zal concreet gericht zijn op:

1. Verhoging van de productie per eenheid areaal, middels het verrichten van onderzoek naar variëteiten, geschikt voor onze agro-ecologische omstandigheden.
2. Verhoging van de productiviteit van arbeid, grond, water en kapitaalgoederen door middel van toegepast onderzoek.
3. Bevordering van milieuvriendelijke productiesystemen met de nadruk op conservering en duurzaamheid;
4. Voorziening in training, scholing, voorlichting en verzekering van de productie-infrastructuur.
5. Verlaging van de kostprijs door introductie van efficiënte systemen van bodem- en watergebruik en het beheersbaar maken van ziekten en plagen volgens internationaal aanvaarde regels, waardoor eventuele schade aan het milieu tot een minimum wordt beperkt.
6. Introductie van productiesystemen die niet seizoengebonden zijn. Met het toegepaste onderzoek zullen onderzoeksprogrammas worden opgezet in specifieke gevallen en productieomstandigheden van bodem, klimaat en ziekteverwekkers, maar ook waar het gaat om gewenste groeimogelijkheden.
7. Ontsluiting van gebieden, verbetering van haven- en luchthavenvoorzieningen, beveiliging en certificering bij zowel de primaire productie, opslag, verwerking en verpakking, distributie als bij de export.
8. Met een gericht migratiebeleid zal gewerkt worden aan de arbeidsvoorziening voor de landbouw.

VI.4.3. Gewassenteelt

VI.4.3.1 Rijst

De bijdrage van de rijstketen bedraagt circa 4 procent van het BBP. De directe en indirecte werkgelegenheid betreft circa 4500 personen. Deze subsector heeft toegang tot markten en de beschikbaarheid van menskracht met ervaringskennis is groot. Er is ook voldoende machinecapaciteit beschikbaar evenals een redelijk goede infrastructuur en irrigatievoorzieningen. De teelt is de basis van de rijstketen, als aandrijvende inkomensverwerfer, deviezenverdiener, werkgelegenheidsschepper, met hoge kapitaalsinvesteringen. De rijstproductie vertoont over de afgelopen vijf jaren (2011-2015) een fluctuerende trend. Zowel het beplant areaal, de totale padieproductie als de gemiddelde productie per ha namen in dezelfde periode toe. In 2015 is er een lichte daling merkbaar volgens onderstaand tabel.

Tabel VI.4.2.1.1 Kernindicatoren Rijstsector 2011 - 2015

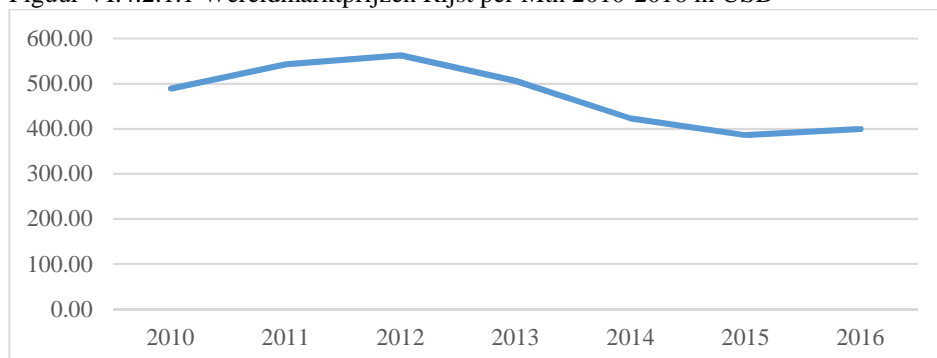
Omschrijving	2011	2012	2013	2014	2015
Totaal beplant areaal (ha)	56,930	51,379	58,274	62,211	59,741
Droge padieproductie (ton)	235,298	224,127	262,029	275,851	271,665
Witte rijstproductie (ton)	117,858	108,949	117,162	113,668	105,295
Exportvolume rijst (ton)	46,109	56,317	77,161	103,755	99,663
Exportwaarde rijst (SRD 1000)	99,664	103,155	132,114	179,814	147,097

Bron: LVV, bewerking SPS

Desondanks kampt de sector met een aantal gecompliceerde problemen, variërend van herhaaldelijke kredietproblematiek (schuldaccumulatie, hoge rentepercentages), tot onvoldoende fiscale voorzieningen in het bijzonder op kapitaalgoederen, inputs, brandstoffen en smeermiddelen. Er is ook sprake van onderbenutting van de productiecapaciteit en lage productiviteit. Ook het institutioneel instrumentarium voor onderzoek en ontwikkeling Centrum Landbouwkundig Onderzoek Suriname (CELOS), Anton de Kom Universiteit van Suriname, wordt onvoldoende ingezet voor onderzoek ten behoeve van de rijstsector. Wellicht mede door gebrek aan oriëntatie en voldoende financiële middelen, komt fundamenteel en toegepast onderzoek niet van

de grond. Het Anne van Dijk Rijst Onderzoekscentrum Nickerie (ADRON) dat belast is met veredelingsonderzoek, wordt reeds jaren geconfronteerd met een gebrek aan deskundig kader en financiële middelen.

Figuur VI.4.2.1.1 Wereldmarktprijzen Rijst per Mtn 2010-2016 in USD

Bron: WB, oktober 2016

De rijstprijzen zijn na de invoering van de Economic Partnership Agreement (EPA) in 2009 gedaald, enerzijds als gevolg van de afgenomen preferentie voor ACP-rijst en anderzijds door de concurrerende landen uit Azië (Vietnam en Cambodja). Voorts is het aandeel van Surinaamse rijst op de wereldmarkt gering. Er is onvoldoende participatie in de aanleg en het beheer van de infrastructuur door private organisaties. Waterschappen nemen nauwelijks verantwoordelijkheid voor onderhoud van de infrastructuur en waterbeheer. Voor de uitvoering van het interventieprogramma, kan een “Productschap Rijst” zich urgent beijveren om de volgende resultaten te behalen:

- uitvoering van het totale waterbeheer en infrastructuurprogramma;
- efficiënte aanwending van investeringsmiddelen en werkkapitaal.

Door gerichte interventies, met sterke investeringsgroei en institutionele ordening, kan de rijstsector herstel, groei en ontwikkeling doormaken in de komende jaren. Voorgestelde interventies daarbij zijn:

1. Fysieke maatregelen en infrastructurele voorzieningen (egalisatie, drainage, irrigatie, zaaizaad, organisatie waterbeheer).
2. Organisatorische maatregelen (waterschappen, productschappen, versterkte producenten-organisaties).
3. Kredietvoorziening voor investeringen en werkkapitaal. Kapitaalinput in de sector moet worden vergroot tegen voordelige condities om de kosten van veldproductie te verlagen.
4. Investeringsmaatregelen ten behoeve van veldproductie, verwerking, onderzoek en voorlichting, waarbij voorziening in werkkapitaal voor kleine en middelgrote telers (KMO-telers) ook van belang is.
5. Fiscale faciliteiten; ten dele vrijstelling van indirecte belastingen.
6. Betere zaaizaadvoorziening, kwaliteit en ras keuze, met verbetering kwaliteit zaaizaad.
7. Egalisatie van arealen stimuleren door beschikbaarstelling van krediet en uitvoeringsbegeleiding voor hogere productiviteit, lagere kosten. Dit door de verhoogde egalisatiegraad van de velden, hetgeen zowel de productie (15 procent verhoging) als de padiekwaliteit verhoogt en de kosten verlaagt.
8. Oprichting en operationalisering Productschap Rijst.

De vraag naar rijst in de Europese Unie, het Caribisch gebied en Zuid-Amerika is van belang voor de Surinaamse rijstproductie. Zo heeft het Caribisch gebied een importbehoefte van ongeveer 500.000 ton rijstproducten per jaar, welke voor een belangrijk deel van buiten de CARICOM wordt ingevuld. De afspraken binnen CARICOM worden onvoldoende nagekomen, terwijl exportkansen naar Zuid-Amerika onvoldoende worden benut. In de hiernavolgende tabel is een overzicht van zowel de importbehoefte als de belangrijkste afzetmarkten voor rijst in de CARICOM weergegeven. De padie-opkoop zal een wisselwerking moeten zijn tussen telers, opkopers en exporteurs, hetgeen kan leiden tot marktverruiming. Er zal een studie naar consumptievoorkeur verricht moeten worden teneinde de marktpositie van Surinaamse rijst te verbeteren.

Tabel VI.4.2.1.2: Vraag naar Rijstproducten binnen CARICOM in 2014

Land	Hoeveelheid vraag/im-portbehoefte (ton)	Aandeel in de af-zetmarkt (%)	Bevolkingsomvang (mln inwoners)	Consumptie (kg per capita)
Jamaica	80.000	8	2.6	31
Haïti	185.000	18	7.0	26
Trinidad	38.000	4	1.2	32
Cuba	700.000	68	11.0	64
Overig CARICOM	25.000	2	1.0	25
Totaal	1.028.000	100	22.8	178

Bron: Caribbean Rice Association

De interventies die gepleegd moeten worden teneinde groei, herstel en ontwikkeling van de sector te bewerkstelligen, betreffen de uitvoering van elementen uit het programma “Support to the Competitiveness of the Rice Sector of the Caribbean”. Investerings en kredieten moeten in ruimere mate naar de cliënten in de sector toevloeien.

Het institutioneel instrumentarium voor onderzoek zal worden verbeterd en ingezet worden voor onderzoek ten behoeve van de rijstsector. Het ADRON zal worden versterkt om mee te kunnen gaan met internationaal onderzoeksgebieden. De Anton de Kom Universiteit van Suriname, met haar onderzoeksinstituten CELOS en Intec, zal samen met de landbouwers worden betrokken bij de ontwikkeling van veerkracht binnen de sector. Concrete doelen zijn verhoging van de areaals- en de kapitaalproductiviteit, in het bijzonder door vergroting van het inkomen uit de verwerking van rijst, door het treffen van een aantal beleidsmaatregelen om de structurele problemen op te lossen en zodoende de concurrentiepositie op de internationale rijstmarkten te verbeteren. De maatregelen die nodig zijn voor het bereiken van deze beleidsdoelen zijn:

- Vervanging van het verouderde machinepark, te weten tractoren en combines.
- Garanties voor tijdige en volwaardige voorziening van vlottende inputs, zoals ureum.
- Uitvoering van diverse drainage- en irrigatieprojecten in Nickerie, Coronie en Saramacca.
- Opvoering van de zaaizaadproductie en kwaliteit.
- Uitbreiding van standaardisatieprogramma's voor kwaliteit.
- Productdiversificatie: ontwikkeling van aromatische rassen en downstream industrieën.
- Intensivering van de agrarische betrekkingen met bevriende landen (VSA, Brazilië, Maleisië, India, China en Indonesië).

Het totaal ontgonnen staand areaal voor padieteelt is thans circa 60.000 ha. Er wordt van uitgegaan dat een benuttingsgraad (rotatiefactor) van 1,5 kan worden behaald en de gemiddelde areaalopbrengst per ha per oogst in stappen van 200 kg kan toenemen van 5,0 naar 5,8 ton natte padie per ha per oogst.

Teneinde de gewenste productieverhoging te realiseren, wordt aanbevolen een aantal maatregelen te treffen middels incentieven aan de sector, zoals:

- Ontwikkeling en introductie van een incentievensysteem via een daartoe ingesteld speciaal fonds.
- Afschaffing dan wel reductie of differentiatie van de heffing op brandstof, aangezien de brandstof niet voor openbaar vervoer wordt aangewend.
- Volledige vrijstelling van de invoerrechtenvrije import van machines, werktuigen en onderdelen ten behoeve van de rijstsector.
- Uitvoering van een efficiëntie-programma in de mechanisatie, waaronder een egalisatieprogramma, begeleid vanuit een conceptie van gecommmercialiseerde of geïntensiveerde voorlichting.

Er bestaat een sterke correlatie tussen enerzijds a) de benutting van het beschikbare staand areaal (aantal oogsten per ha per jaar) en b) de areaalproductiviteit en anderzijds c) de internationale rijstprijzen d) lokale opproeprijzen en e) kosten van inputs, beschikbaarheid van krediet, geschikt zaaizaad, de prijzen van meststoffen en overige.

VI.4.3.2 Bacove

Bacove is thans het derde belangrijkste landbouwgewas na rijst en groenten. Voor dit gewas is er ruime beschikbaarheid en bereikbaarheid van arealen, en irrigatiewater. Binnen de sector is er hooggeschoold en middenkader, die de sector goed kennen en ruime ervaring bezitten. De sector heeft geen last van orkaanwinden zoals de overige landen in de regio. De bacovensector beschikt over redelijke kansen van overleven vanwege de toegang tot preferentiële markten en externe financiering tegen lage kosten. Begin 2014 zijn de toenmalige arealen en bedrijfsbezittingen van Surland te Jarikaba en Nickerie verkocht aan Food and Agricultural Industries (FAI NV). Surland kampte met problemen als slecht management, achterstallig onderhoud, lage productiviteit en hoog verzuim van personeel. Door de problemen is de productie sterk gedaald en heeft het bedrijf aanzienlijke verliezen geleden. Met de overname door FAI, waarbij de directie werd vervangen en diverse interne maatregelen werden doorgevoerd, schijnt het tij te keren. Het bedrijf is per eind 2016 nog niet uit de rode cijfers, maar de projecties geven aan dat met ondersteuning van de Overheid middels fiscale voorzieningen, het bedrijf in 2017 weer winstgevend gemaakt zal kunnen worden.

Tabel VI.4.2.2.1: Kernindicatoren Bacovensector 2011-2015

Omschrijving	2011	2012	2013	2014	2015
Beplant areaal (ha)	2,044	2,051	2,173	2,164	1,993
Productie (ton)	85,017	92,391	85,584	77,014	68,991
Exportvolume (ton)	68,138	62,213	76,585	75,261	66,178
Exportwaarde (SRD 1000)	110,986	89,110	110,740	109,446	83,273

Bron: Ministerie van Landbouw, Veeteelt en Visserij, bewerking SPS

De toekomstperspectieven voor de bacovensector zijn goed. De bacovenexport biedt goede kansen voor uitbreiding. De Overheid is in onderhandeling met FAI om het areaal met 1.000 ha uit te breiden. De geschatte investering bedraagt USD 14 mln. In het kader van diversificatie is FAI gestart met de productie van kookbanaan. Eind 2016 zal 20 ha in productie zijn. Kookbanaan biedt goede mogelijkheden voor verwerking en export, vanwege relatief minder stringente eisen die gesteld worden ten aanzien van het product. Mogelijkheden voor samenwerken met “outgrowers” middels “contract farming” worden door FAI bekeken. In de toekomst zal er gewerkt worden aan upstream-activiteiten van de sector. De Overheid is samen met andere private ondernemingen van plan een packinghouse neer te zetten. Het afkeurpercentage van het fruit zal omlaag worden gebracht en er zullen betere benuttingsmogelijkheden worden gecreëerd voor het afkeurfruit. Het tekort aan arbeidskrachten zal worden aangepakt middels een gericht migratiebeleid.

VI.4.4. Veeteelt

De veeteeltsector produceert vooralsnog uitsluitend voor de lokale markt en is voor haar inputvoorziening afhankelijk van inputs uit het buitenland dus deviezenafhankelijk. Suriname beschikt over voldoende grond en water die getransformeerd kunnen worden tot grasland voor veeteelt, en het Onderdirectoraat Veeteelt van het Ministerie van Landbouw Veeteelt en Visserij heeft een gedecentraliseerde structuur waarin de ressortkantoren en de aldaar gestationeerde technische dienstverleners het beleid toepassen en uitvoeren in nauwe samenwerking met de belanghebbenden. De voorwaarden voor groei in de sector zijn aanwezig want er zijn reeds agro-industriële bedrijven die de verwerking van de primaire productie ter hand nemen en er zijn mogelijkheden voor toenemende innovatie in de pluimveesector waaronder de ontwikkeling van een outgrowerssysteem en de exportproductie gericht op de regionale markt.

Een probleem voor de sector is de kleinschaligheid die resulteert in hogere eenheidskosten, en het fenomeen van ‘parttime veehouder’. Er zijn slechts vijf grote veehoudersbedrijven in het land en belangenorganisaties, maar praktisch geen structuren of organisaties zoals coöperaties, die “economies of scale” kunnen creëren. Een ander probleem voor deze subsector is de onderontwikkelde R&D. Er zijn onvoldoende technische specialisten op topniveau, gebrekkige infrastructuur, faciliteiten en instrumenten die allemaal organisatorisch ingebed zijn in de bureaucratische overheidsstructuur.

Het beleid voor de veeteeltsector zal zich in de periode 2017–2021 concentreren op het ombuigen van de dalende veeteeltproductie naar een situatie van duurzame groei. Het is van belang dat de voedselveiligheid gewaarborgd blijft. In dit verband zal in de komende beleidsperiode wetgeving betreffende controle op vlees

worden afgekondigd en operationeel worden gemaakt. In het belang van de nationale voedselveiligheid en voedselzekerheid zal de Veterinaire Dienst adequaat uitgerust worden met middelen om op basis van autoriteit en dialoog met belanghebbenden uiteindelijk toegang tot markten voor producten te realiseren. Deze dienst is een vereiste in het veld, evenals bij identificatie, registratie, de verwerking van vlees na het slachten en bij handelingen tot het ten verkoop aanbieden. In dit kader zal de ingebruikname van het geïntegreerde laboratorium, waaronder het veterinair laboratorium, in de komende beleidsperiode 2017-2021 worden gerealiseerd. Ook zal de opleiding van Animal Health Assistants (AHA's), zowel voor veld- als keuringswerkzaamheden en ten behoeve van de dierziektebewaking worden gecontinueerd. Een Nationaal Rampenplan bij uitbraak van dierziekten zal door een specialistische commissie worden opgesteld, waarbij er per dierziekte een draaiboek zal worden samengesteld. Ook zal ter verbetering van voedselveiligheid en dierwelzijn, wet- en regelgeving worden aangepast.

De veeteeltsector zal zich moeten transformeren van een kleine op zelfvoorziening gerichte bedrijfstak naar een aantal, mogelijk samenwerkende groepen van bedrijven die uiteindelijk concurrerend zijn op de regionale markt. Deze bedrijven zijn namelijk in staat om door toepassing van moderne productiesystemen, het potentieel van ons land optimaal te benutten. Dit proces zal zich in twee stappen voltrekken, namelijk de optimale bediening van de lokale markt en vervolgens penetratie op de Caribische markt. Veel aandacht zal worden besteed aan capaciteitsopbouw van de sector, onder andere middels voorlichting en trainingen, evenals aan de lokale productie van voercomponenten. Goede bronnen van eiwitten en energie in het voer zullen lokaal grootschalig gemechaniseerd en duurzaam verbouwd worden. Dit geldt in het bijzonder voor de teelt van pluimvee en varkens. Ook voor rund en kleine herkauwers wordt export interessant bij het beschikbaar zijn van lokale voercomponenten. De kostprijzen liggen traditioneel hoog en het aandeel van de voerkosten in de kostprijstructuur is aanzienlijk.

De ontwikkeling van aanleg van graslanden zal in diverse districten en regio's worden gestimuleerd ter ontwikkeling van een gezonde veestapel. De verdere verwerking van vlees en melk zal worden bevorderd middels adequate kredietverlening, voorlichting en training.

Training in management en begeleiding in "Good Agriculture Practices" (GAP) certificering van bedrijven moeten onder meer bijdragen aan een betere concurrentiepositie voor de productie van vlees, melk en eieren. Ten behoeve van vergroting van het marktaandeel van lokaal geproduceerde kip met minstens 60 procent, zal het beleid gericht zijn op het terugdringen van import van kip en kipdelen. Bij de Melkcentrale NV zal een steriele lijn worden opgezet voor verduurzaming van melk en melkproducten. Productie in meerdere subsectoren zal ter hand worden genomen middels rasverbetering en vermeerdering van het vee middels het opzetten van vermeerderingstations. Er zal worden geïnvesteerd in de verbetering van het genetisch materiaal bij de runderen. Behalve onderzoek naar de ontwikkeling van veevoeding met meer lokale componenten, zullen haalbaarheidsstudies worden uitgevoerd voor grootschalige slacht- en melkveeproductie. Het strategisch doel voor veeteelt is:

Competitieve micro-, kleine, middelgrote en grote bedrijven in de deelgebieden van de veeteeltsector en de gerelateerde industrie garanderen de voedselveiligheid en -zekerheid van het Surinaams volk, exporteren naar regionale en internationale markten en verschaffen werkgelegenheid in verschillende subsectoren gefaciliteerd door een intensief programma voor onderzoek, toepassing van technologie en dienstverlening middels efficiënte (kennis)instituten.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De (productie)capaciteit van micro-, kleine, middelgrote en grote bedrijven in de deelgebieden van de veeteeltsector en de gerelateerde industrie is toegenomen en exporten naar regionale en internationale markten zijn geïnitieerd.
2. Overheidsinvesteringen in de fysieke infrastructuur en de R&D-sector faciliteren en versterken de productie-, export- en verdien capaciteit van de veeteeltsector.
3. Arbeidsbemiddeling en vakscholing, training en de verhoogde verdien capaciteit in de veeteelt garanderen de afstemming van vraag naar en aanbod van werkers.

VI.4.5. Visserij

Suriname beschikt over rijke visgronden en er is een grote vraag naar vis en garnalen op de lokale, regionale en internationale markten. De groei van de wereldbevolking zal de vraag naar deze eiwitrijke bron alleen maar doen toenemen. Voor een duurzaam visserijbeheer zal het beleid zich richten op het ondernemen en treffen van maatregelen op de toepassing van aangepaste visvangsttechnologie en -methoden. Het beleid zal zich verder concentreren op verhoging van de productie door meer waarde toe te voegen aan visproducten, alsmede het efficiënter benutten van visafval middels verdere verwerking ten behoeve van menselijke consumptie en als veevoeder. De wetgevingsproducten van de sector zijn achterhaald en geactualiseerde wetsvoorstellen zullen spoedig aan het parlement worden aangeboden ter behandeling en goedkeuring. Er zullen geïnstitutionaliseerde onderzoeks- en statistische programma's ingezet worden om de statistieken te analyseren, die inzicht kunnen verschaffen voor het ontwikkelen van goed beleid voor de visserijsector.

Om de ondernemingswijze vis- en garnalenteelt opgang te brengen zijn de grote uitdagingen: a) het ontwikkelen van R&D voor deze industrie en het aantrekken van technische specialisten b) het ontwikkelen van lokale voerproductie en c) de keuze doen van vissoorten die het best gedijen in de Surinaamse situatie. Om de visserijbronnen duurzaam te exploiteren, zal het geactualiseerde Visserij Management Plan (VMP) worden geïmplementeerd. Het VMP is een belangrijk instrument ter ontwikkeling van diverse visserijtypen en om duurzame visserij te bewerkstelligen. De Kustwacht werkt nauw samen met de Marine. Met de aanneming van de conceptwet Kustwacht zal zij volledig operationeel zijn, waardoor de veiligheid op zee wordt verbeterd. Om "bycatch en discard" terug te dringen zullen maatregelen worden getroffen ter verbetering van vangsttechnieken, gebruik van BRD's (Bycatch Reduction Device) en ontmoediging van niet selectieve vismethoden. Er zal onderzoek worden gedaan naar mogelijkheden om aangelande "bycatch" beter te benutten.

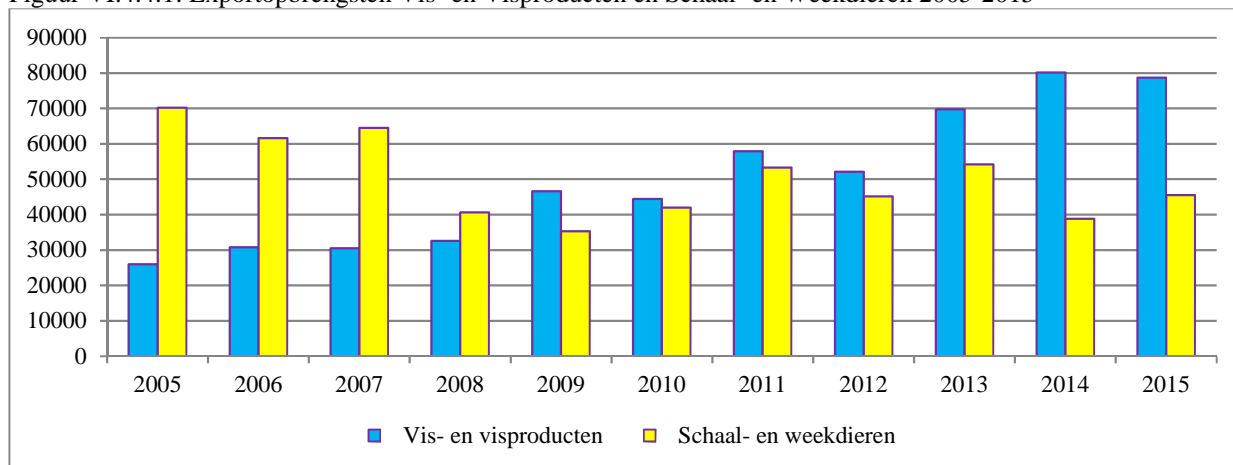
In deze planperiode zal het waarborgen van gezondheid en voedselveiligheid van visserijproducten worden gecontinueerd volgens internationaal geldende voedselveiligheidsstandaarden. Het Instituut voor Viskeuring is bevoegd en verantwoordelijk voor de uitvoering van maatregelen op het gebied van gezondheid en voedselveiligheid. Voor de verdere ontwikkeling van de Visserijsector zal klein- en middelgroot ondernemerschap worden gestimuleerd. Om duurzame werkgelegenheid te bevorderen zullen regelmatig scholing en training worden verzorgd voor vissers en andere belanghebbenden in de sector. Inspanningen zullen gericht zijn op een intensievere samenwerking met landen binnen het Caribisch gebied en de rest van de wereld.

Aquacultuur heeft de potentie uit te groeien tot een belangrijke deviezenverdiener. Om deze sector duurzaam te ontwikkelen zal de geactualiseerde conceptwet inzake aquacultuur binnenkort aan DNA worden gepresenteerd voor behandeling en goedkeuring. Met de nieuwe wet zal de sector worden geordend, waardoor voldaan wordt aan internationale standaarden betreffende dierziekten, milieu en dierwelzijn. De verdere ontwikkeling van de sector zal in deze planperiode haar beslag krijgen door stimulering van het kweken, de verwerking en de export van tilapia en pacu. Om duurzame ontwikkeling van de sector te bewerkstelligen zal een aquacultuuronderzoeks- en trainingsstation voor zoetwater- en brakwatervissen worden opgezet. Bijzondere aandacht zal worden besteed aan toegepast onderzoek van meer vissoorten en garnalen die gekweekt kunnen worden in Suriname. Hierdoor wordt diversificatie voor de lokale en de internationale markt gegarandeerd. Het aquacultuurpotentieel zal nader worden onderzocht en in kaart worden gebracht, zodat gebieden en regio's die geschikt zijn voor productie, gereserveerd kunnen worden. Om deze doelen te bereiken zijn een aantal randvoorwaarden noodzakelijk. Deze zijn:

- Gronduitgiftebeleid moet afgestemd zijn op bestemmingsgebieden.
- Beschikbaar zijn van goedkoop en kwalitatief geschikt voer voor de aquacultuur.
- Het in voldoende mate aanwezig zijn van kweekmateriaal.
- Het beschermen van de waterkwaliteitsvoorwaarden (voorkomen van vervuiling).

De export van visserijproducten zal verder verhoogd worden door de productie op een duurzame wijze te vergroten via investeringen van lokale en buitenlandse ondernemers. Onderstaande figuur toont een toename van de export in de periode 2013-2015 van vis- en visproducten.

Figuur VI.4.4.1: Exportopbrengsten Vis- en Visproducten en Schaal- en Weekdieren 2005-2015*

Bron: Visserijdienst van het Ministerie van Landbouw, Veeteelt en Visserij/Douane Automated System for Customs Data (ASSYCUDA)

* de exportcijfers over het jaar 2012 zijn van de maanden januari tot en met juli, november en december: door een technisch probleem bij de Douane zijn de cijfers van de overige maanden niet beschikbaar.

Het strategisch doel van de visserijsector is:

Concurrerende en duurzame visserijbedrijven, actief in de aquacultuur, zoetwater-, kust- of diepzeevisserij en visverwerkingsbedrijven, waarborgen de voedselveiligheid en -zekerheid van het Surinaams volk, exporteren naar regionale en internationale markten, verschaffen werkgelegenheid in verschillende subsectoren en voorkomen uitputting van visvoorraden gebruikmakend van onderzoek, toepassing van technologie en dienstverlening door efficiënte (kennis)instituten.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De productie van zeevisserijbedrijven, die voor de lokale en internationale markt gecertificeerd zijn, is verder toegenomen en het optreden van de volledig operationele Surinaamse Kustwacht tegen de illegale visserij heeft overbevissing van de Surinaamse visgronden teruggedrongen.
2. De haalbaarheidsstudie over de diepzeevisserij van garnalen is uitgevoerd, de beleidsdoelen zijn geformuleerd en de beleidsmaatregelen zijn uitgevoerd.
3. Voor de lokale en internationale markt gecertificeerde bedrijven telen en exporteren vis en garnalen, gebruik makend van lokaal geproduceerd voer en ondersteund door dynamische en competitieve R&D-bedrijven en -instituten.
4. Arbeidsbemiddeling, vakscholing en training garanderen de afstemming van vraag naar en aanbod van werkers in de aquacultuur, zoetwater-, kust- en diepzeevisserij en visverwerkingsbedrijven.

VI.5. Nieuwe Productieclusters in de Landbouw en Agro-Industrie

Behalve de bestaande en bekende productclusters is er ook de groep van nieuwe en nog onbekende productclusters voor export. Deze groep is overwegend ontstaan door initiatieven van buitenlandse investeerders. Tot deze nieuwe clusters behoren de producten:

- oliepalm met verwerkingsindustrie: loonbedrijf en outgrowers;
- cacao met verwerkingsindustrie;
- teelt van biomassa voor energie en vezelindustrie: olifantsgras, suikerriet, bamboe, jatropa;
- aquacultuur: vis, garnalen, siervissen;
- sukade en andere lokale vruchten met verwerkingsindustrie;
- nieuwe citrusvariëteiten;
- gemechaniseerde maïs- en pindateelt in de oude kustvlakte nabij de savannes;
- nieuwe variëteiten kookbanaan.

Alhoewel producten als oliepalm en cacao reeds eerder in Suriname werden geteeld, is er als gevolg van de eerder vermelde initiatieven van de buitenlandse investeerders, weer belangstelling ontstaan.

Oliepalm biedt goede vooruitzichten voor Suriname vanwege de volgende omstandigheden: i) natuurlijke beregening, ii) verwachte gunstige prijsontwikkeling en iii) gunstige productiviteit van arbeid en kapitaal, hetgeen tot uiting komt in productie van meer dan 5 ton per ha (4 ton ruwe palmolie en 1 ton palmkernen).

Het gewas heeft ook gunstige investeringscriteria zoals: i) investeringen per arbeidsplaats, ii) netto deviezenrendement per investering, iii) nationaal inkomen ten opzichte van soya en kokos en iv) bereidheid van buitenlanders om in de sector te investeren. In de komende planperiode zal de palmolie-industrie weer ter hand worden genomen in: Patamacca, Apoera (district Sipaliwini), Phedra en Victoria (district Brokopondo). Deze locaties zijn het meest geschikt voor de grootschalige productie.

De teelt van cacao en de gerelateerde verwerkingsindustrie is recent weer in de belangstelling gekomen, na het beschikbaar komen van het National Masterplan For Agricultural Development en gegeven het feit dat cacao al enige jaren op de wereldmarkt goede prijzen opbrengt. Het ligt in de planning om 2000 tot 3000 ha te beplanten op Phedra en Victoria. Bij dit project kunnen circa 1000 personen emplooi vinden. De export van halffabricaten die verwacht wordt na drie jaren, zal de deviezen verdien capaciteit verhogen.

De vooruitzichten voor de teelt van biomassa zijn positief en de volgende opties zijn:

1. Bamboeteelt en –verwerking: het gaat hierbij om duurzame agrarische ontwikkeling met als doel industrialisatie. Er zijn vergevorderde plannen van een lokaal bedrijf om bamboe te telen en te verwerken. De geteelde bamboe zal worden verwerkt tot bouwmaterialen, waaronder triplex, panelen en dakplaten. De bamboe zal worden geteeld in het Patamaccagebied (district Sipaliwini). Het ligt in de planning om enkele van de eindproducten te exporteren naar buitenlandse afzetmarkten.
2. Biomassaproject te Phedra: teneinde de geplande energiecentrales in Frans-Guyana te voeden met organisch materiaal, is te Phedra (district Brokopondo) een aanvang gemaakt met het aanmaken van biomassa. Dit geschiedt met Franse technologie en deskundigheid, waarbij gericht wordt gewerkt aan de productie van plantmateriaal om de energiecentrales te voeden. Het betreft in deze de Franse onderneming PFX Energy, die het project heeft opgezet in Public Private Partnership verband met de Overheid. Tezamen met een Surinaamse partner worden diverse grassoorten op Phedra geplant op een areaal van ongeveer 2000 ha met een productie van 100 ton gras per areaal. PFX Energy streeft naar de uitbreiding van de concessie om uiteindelijk 300.000 ton aan biomassa per jaar te kunnen produceren. Met een prijs van USD 60 per ton kan de jaarlijkse omzet dichtbij USD 20 mln liggen. De Staat krijgt haar aandeel conform de gemaakte afspraken in het partnerschap en de verplichte belastingafdrachten die de wet voorschrijft. Als de energiecentrales over enkele jaren operationeel zijn, zal er dan inmiddels voldoende biomassa in Suriname zijn geproduceerd om de export rendabel te maken.
3. Haalbaarheidsstudie van het Inter-Amerikaans Instituut voor Samenwerking op Agrarisch gebied (IICA) voor de teelt van grassen in de verlaten mijnen te Moengo bestemd voor de productie van biobrandstof.

De teelt van moderne Braziliaanse variëteiten Citrus en de verwerking tot onder meer sappen en jam bieden uitstekende kansen voor sterke groei, zowel voor de lokale markt als voor export. Beschikbaarstelling van krediet onder aantrekkelijke voorwaarden is evenwel noodzakelijk, evenals toegepast onderzoek en ondersteuning in de voorziening van plantmateriaal. Tot de citrussoorten behoort ook sukade.

De subsector groenten biedt goede perspectieven en is ook bijzonder nuttig vanwege: i) werkgelegenheids- en inkomenskansen voor vrouwen (inclusief kassenteelt), ii) geringe investeringen per arbeidsplaats en iii) gunstig nationaal inkomen per investeringseenheid. Beschikbaarstelling van kleine kredieten, samenwerking met verpakkingsbedrijven en controle van bestrijdingsmiddelen zullen in deze planperiode gestimuleerd worden. Voor verdere diversificatie van de subsector groenten, ook in het licht van een realistische importvervangende en exportbevordering, zal de ontwikkeling worden gestimuleerd van professioneel ingerichte productiesystemen en/of -bedrijven voor de teelt van knol- en wortelgewassen.

Sierteelt en overige niet-voedselgewassen, vooral de zogeheten exotische bloemen en planten, bieden mogelijkheden, hetgeen wel een bijzondere aanpak vereist vanuit het Ministerie van Landbouw, Veeteelt en Visserij en toekomstige onderzoeksinstituten. In vergelijking met groenten biedt sierteelt goede perspectieven als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan: i) betere kredietverlening, ii) fiscale faciliteiten, zoals winst- en omzetbelasting, iii) lagere luchtvrachttarieven en iv) onderzoek op bedrijven.

De kokoscultuur biedt goede mogelijkheden zowel voor de productie van kokosolie en vezelproducten als van kokoswater en -melk. Kokos heeft bovendien nog andere voordelen ten opzichte van oliepalm. Het is namelijk een component bij de samenstelling van vele eindproducten en de prijs is stabiel. In het verleden was meer dan 600 ha aan kokos geplant met een productie van circa 4.000 ton aan noten en circa 53.000 liters kokosolie. Het ligt in de planning om 5.000 ha te beplanten in verschillende districten (Coronie, Sarawacca en Wanica), waarvan 1.500 ha ten behoeve van outgrowers en 3.500 ha voor de Overheid.

VI.6. Productiecluster Bosbouw en Verwante Industrie

Suriname is één van de groenste landen ter wereld, waar ruim 90 procent van de landoppervlakte bedekt is met bos en een historische ontbossingsgraad lager dan 0,1 procent. De Overheid heeft als doel deze status te behouden (Intended National Determined Contribution 2015). Gestreefd wordt naar het verhogen van de bijdrage van de bossen aan de economie en het welzijn van deze en toekomstige generaties, waarbij het behoud van de biodiversiteit in acht wordt genomen (interim Strategisch Actieplan voor de bos- en houtsector 2009-2013, Nationaal Bosbeleid 2003). Dit zal worden verwezenlijkt door het verhogen van de inkomsten uit de houtproductie, maar ook door het stimuleren van de markten voor bosbijproducten en het te gelde maken van ecosysteemdiensten. In de toekomst zullen deze doelen verder vorm krijgen, zodat een bijdrage wordt geleverd aan de diversificatie van de nationale economie. De geïnstalleerde inputverwerkingscapaciteit van de houtverwerkingsindustrie bedraagt 850.000 m³ per jaar en er wordt ongeveer 40 procent van de capaciteit benut. De omzet gerealiseerd door het verhandelen van hout en houtproducten op de lokale markt wordt geschat op SRD 266 mln. Het verhandelen van hout en houtproducten op de internationale markt brengt circa USD 32 mln op. De directe inkomsten voor de Staat bedragen circa SRD 31 mln en circa 5500 personen vinden een bestaan in de sector. De bijdrage van de bosbouwsector aan het BBP is 1,7 procent. Het beleid zal gericht zijn op:

- 1) Verhoging van de nationale houtproductie middels:
 - a) Intensievere benutting van de reeds uitgegeven 2,8 mln ha productiebos, ondersteund door fiscale voorzieningen, infrastructurele voorzieningen, personele capaciteitsversterking en investeringskrediet voor nationale private ondernemers.
 - b) Vergroting van de efficiëntie (rendementsverhoging) in houtwinning, transport, verwerking en afzet, middels toepassen van instrumenten als Reduced Impact Logging (RIL), bos; certificering en code of practice (praktijkrichtlijnen voor duurzame houtoogst in Suriname).
 - c) Introductie van nieuwe bosbenuttingsmethoden zoals verkoop hout op stam.
 - d) Toegankelijk maken van alle bos gerelateerde informatie via een National Forest Monitoring System (NFMS).
 - e) Bevorderen van wetenschappelijk onderzoek ter verhoging van de bosbenutting.
 - f) Bevorderen van de benutting van niet commerciële houtsoorten (minder bekende houtsoorten), waarbij de opzet en operationalisering van een houtlaboratorium van eminent belang is.
 - g) Bevorderen van de duurzame productie van kleine houtwaren.
 - h) Stimulering van het gebruik van houtenergie.
 - i) Gefaseerde opheffing van de export van rondhout: nationaal toegevoegde waarde.
 - j) Vergroting van de nationale beheersbaarheid van de houtsector door wetgeving en bevordering van nationale private investeringen.
 - k) Landelijk zal een houtteeltprogramma worden uitgevoerd in het kader van landdegradatie in zowel de uitgemijnde bauxiet- als goudmijnen.
- 2) Verhoging van de bijdrage van de productie van bosbijproducten aan de nationale economie. Behalve voor het traditioneel voorzien in de eigen behoefte van woongemeenschappen in het binnenland, worden

bosbijproducten in beperkte mate ook commercieel verhandeld. Momenteel is weinig betrouwbare informatie beschikbaar betreffende de hoeveelheid en waarde van deze verhandelde producten. Plaatselijk vormt de verkoop van bosbijproducten een belangrijke bron van inkomsten. De potentie van deze inkomstenbron zal nader in kaart worden gebracht. Ook kunnen de inkomsten van de binnenlandbewoners en de Overheid en het welzijn van de burgers worden geoptimaliseerd door onder meer het vergroten van het commerciële aanbod van duurzaam geogste bosbijproducten. De experimenten met onder andere krapa (*Carapa sobre forídeo* (sp.)), maripa (*Atallea* sp.), sawari-noto en ingi-noto hebben positieve resultaten opgeleverd. Ook zijn er pilot- en operationele projecten in uitvoering met bamboe, angeloze bijen en medicinale planten. Ten behoeve van de diversificatie van de nationale economie behoeven deze initiatieven verdere ondersteuning. Verhoging van de inkomsten van ecoysteemdiensten (onder andere REDD+)³⁵.

- 3) Behalve hout- en bosbijproducten levert het bos een aantal ecosysteemdiensten. De mangrovebossen die de kustlijn beschermen, vormen een concreet voorbeeld. Deze ecosysteemdiensten hebben een intrinsieke waarde, maar kunnen ook te gelde gemaakt worden, zoals via het mechanisme voor REDD+. Sinds de Klimaatconferentie te Parijs in 2015, is een kader samengesteld voor landen om financieel gecompenseerd te worden voor het behalen van resultaten met het uitvoeren van REDD+ activiteiten. Wanneer landen klaar zijn voor REDD+, kunnen ze in aanmerking komen voor fondsen uit het Green Climate Fund. Suriname streeft ernaar om in 2018 klaar te zijn voor REDD+. Daarvoor is een fonds van USD 3,8 mln ter beschikking gesteld waarna het behalen van de geplande resultaten, nog eens USD 5 mln kan worden toegevoegd. Om klaar te zijn voor REDD+ moet aan vier voorwaarden voldaan zijn:
- a) Finalisering van de Nationale REDD+-strategie medio 2017.
 - b) Opzet van een Safeguard Information System: gepland voor 2017.
 - c) Coördinatie van het National Forest Monitoring System (NFMS) door de Stichting voor Bosbeheer en Bostoezicht (SBB). Dit systeem zal voorzien in data voor het berekenen van de hoeveelheid koolstof en relevante bos gerelateerde informatie via een "online geo-loket".
 - d) Instelling van een Forest Reference (Emission) Level: geeft het zogenaamde uitstootplafond aan. Op basis van de hoeveelheid koolstof waarmee een land onder dit plafond blijft, wordt de financiële compensatie berekend.

Met succesvolle uitvoering van het REDD+ readiness-programma kan Suriname binnen de periode 2017-2021 in aanmerking komen voor financiering vanuit het REDD+ mechanisme. Ook leidt het REDD+ programma tot capaciteitsopbouw voor wat betreft het verzamelen, verwerken en analyseren van bosgerelateerde gegevens. Deze gegevens komen ter beschikking van niet alleen de bosbouwsector, maar ook van andere sectoren. Tevens is de informatie nu te gebruiken voor het formuleren, uitvoeren en monitoren van nationaal beleid, programmas en projecten die van belang zijn voor Suriname. Het strategisch doel voor de bosbouwsector is als volgt geformuleerd:

De compensatie voor de instandhouding van Surinames ongerept tropisch bos wat noodzakelijk is voor een beter wereldmilieu, draagt bij aan de nationale groei en ontwikkeling evenals de inkomens van dorpsgemeenschappen, competitieve kleine, middelgrote en grote bedrijven die middels bosbouw en houtverwerking de nationale productie en export vergroten en diversifiëren.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De compensatie voor de instandhouding van Surinames ongerept tropisch bos is onderdeel van het internationaal klimaatveranderingsactieprogramma, waaronder REDD+ en draagt bij aan de nationale groei en ontwikkeling middels een programmatische aanpak van het behoud en waar nodig herstel van het Surinaams regenwoud.
2. De verhoogde (productie)capaciteit van dorpsgemeenschappen, competitieve kleine, middelgrote en grote bedrijven verhoogt de duurzame productie van rondhout, vermindert het aandeel van export

³⁵REDD + (of REDD-plus) verwijst naar "Reducing Emissions from Deforestation and forest degradation in Developing countries, and the role of conservation, sustainable management of forests, and enhancement of forest carbon stocks in developing countries".

van rondhout door toegenomen diversifiëring van de houtverwerking en een betere aanwending van rest hout en afval en “Non timber forest Products”.

VI.7. Productiecluster Exportindustrie: Voeding, Dranken en Chemische producten

De economie van Suriname is voornamelijk gebaseerd op een beperkt aantal producten en diensten voor wat betreft de deviezeninkomsten. Er zijn een aantal bedrijven in verschillende bedrijfstakken die in de afgelopen 10 jaar, met weinig Overheidssteun, in toenemende mate succesvol zijn geweest in het afzetten van hun producten op de CARICOM-markt. Met extra steun kunnen ook anderen kleine en middelgrote industriebedrijven groeien uit de lokale markt en in de toekomst de exportmarkt bestrijken.

De crisissituatie anno 2016 stimuleert de creativiteit van de ondernemers en door publieke-private partnerschappen kan de industrialisatie bevorderd worden ten behoeve van de export. Er kan meer toegevoegde waarde worden gecreëerd als men zoveel mogelijk binnenlandse inputs gebruikt zoals, noten uit het bos voor productie van hoogwaardige oliën voor de cosmetica-industrie. Suriname heeft preferentiële toegang tot exportmarkten zoals de CARICOM, Europese Unie (EU), Organisation of Islamic Cooperation (OIC) en UNASUR.

Productiegroei, Versterking Ondernemerschap en Exportbevordering

De ondernemingen in deze productiecluster zullen in de komende beleidsperiode op maat gesneden ondersteuning krijgen om hun exporten te verhogen en de kwaliteit van hun producten te verbeteren, zodat zij een groter marktaandeel kunnen verwerven op de huidige markten. Ondersteuning zal worden geboden om de productie- en exportcapaciteit te verbeteren en te kunnen voldoen aan toenemende buitenlandse vraag. Ook zullen faciliteiten worden opgezet ter bevordering van de groei en het aanpassingsvermogen van de bedrijven, zodat zij duurzaam kunnen evolueren. De producent moet in staat gesteld worden om tegen zo laag mogelijke kosten te produceren, waarbij de omgevingsfactoren van belang zijn, maar ook de bedrijfsprocessen gericht moeten zijn op productie-efficiëntie. De wijze waarop de afnemer reageert op het product moet continu worden gevolgd, om het product te transformeren naar de behoefte van de verschillende marktsegmenten. Het product moet de concurrentie op de internationale markt kunnen doorstaan.

De ondersteuning richt zich zowel op het product als de producent. De bedrijven die opereren in deze branches zijn van uiteenlopend formaat. Zowel micro-ondernemingen als, naar Surinaamse begrippen, middelgrote bedrijven, opereren in deze branche. De ondersteuningsbehoefte van een micro-onderneming is anders dan van een middelgroot bedrijf, dat al een zekere groei heeft doorgemaakt. De facilitering zal afgestemd zijn op de behoefte van de producent op elk niveau van ontwikkeling. Om het ondersteuningsproces vlekkeloos te doen verlopen, worden afstemmingsmechanismen tussen ministeries onderling opgezet, ter voorkoming van stagnatie en misvattingen betreffende de facilitering van de bedrijven (interdepartementale werkgroepen). Ook tussen ministeries en ondersteuningsinstituten zal afstemming plaatsvinden ter voorkoming van frictie bij de facilitering van de bedrijven.

De ministeries zijn verantwoordelijk voor het beleid en de instituten zijn verantwoordelijk voor de uitvoering. Bedrijven die informeel opereren, ontvangen positieve (onder andere fiscale) stimulansen om opgenomen te worden in het formele circuit. Aangezien al sprake is van export in deze branche, is de potentie aanwezig voor uitbreiding van het marktaandeel in de bestaande markten en het veroveren van nieuwe markten. Het beleid gaat ook bewust op zoek naar afzetmarkten en exportfinanciering wordt gezien als een belangrijke schakel in het succesvol exporteren. Het technisch en beroepsonderwijs zullen worden afgestemd op de behoefte van de industriesector.

De bestaande handelsverdragen worden tussentijds geëvalueerd om na te gaan of het maximale resultaat behaald wordt. Samenwerkingsverbanden tussen zowel binnenlandse als buitenlandse bedrijven ten behoeve van overdracht van technologie en productie-integratie worden ondersteund.

Regelmatig communiceren met de producenten over het verloop van de productie en export en contacten leggen met de buitenposten voor eventuele assistentie, op het gebied van marketing en het aanmoedigen van joint ventureverbanden is een beleidsprioriteit (publiek privaatschap). Tevens zullen instituten worden opgezet en versterkt voor het garanderen van de kwaliteit van het product, productstandaardisatie en productinnovatie. De bescherming van de intellectuele eigendommen zal in de planperiode zijn beslag krijgen. Het strategisch beleidsdoel is:

Bedrijven die voeding, dranken en chemische producten produceren hebben hun productie- en exportcapaciteit versterkt en hun aanwezigheid op de regionale CARICOM- en andere geïdentificeerde markten vergroot en leveren een grotere en duurzame bijdrage aan de nationale economie.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Bedrijven die voeding, dranken en chemische producten produceren hebben hun productiecapaciteit versterkt, ondersteund door gecertificeerde ondersteunende en dienstverlenende bedrijven en instituten.
2. Lagere vrachtkosten, wettelijke regeling van importheffingen op grondstoffenvoorziening voor exportproductie en verbetering van de financiering voor industriële productie en export dragen bij tot de verhoogde aanwezigheid van bedrijven in de voeding, dranken en chemische productie op de CARICOM en andere geïdentificeerde markten.
3. Bedrijven in de voeding, dranken en chemische productie scheppen waardeketens in de lokale economie die een grotere en duurzame bijdrage aan de nationale ontwikkeling leveren.

VI.8. Productiecluster Toerisme en de “Creative Industries”

Modern toerisme is nauw verbonden met de ontwikkeling van een aantal sectoren in een economie en omvat een groeiend aantal nieuwe bestemmingen (zie onderstaand figuur). Deze dynamiek is een belangrijke motor voor de sociaaleconomische vooruitgang van deze sector. Tegenwoordig is de omzet van het toerisme wereldwijd bijna even groot als die van de olie-export, voedingsmiddelen- of auto-industrie. Toerisme is uitgegroeid tot één van de belangrijkste spelers in de internationale handel en behoort tot de belangrijkste inkomstenbronnen van veel ontwikkelingslanden³⁶.

Suriname als multi-linguale, -culturele en -religieuze samenleving met haar tropisch regenwoud, rijk aan mooie flora en fauna heeft de mogelijkheid de toerismesector op een hoger plan te brengen inclusief de creatieve industrie. Er is voldoende creatief talent aanwezig onder ander geïnspireerd door de natuur en onze rijke cultuur. Suriname is een van de landen in de regio die nog authentieke culturen bezit zoals de marron en inheemse cultuur. Het Centraal Suriname Natuur Reservaat (CSNR) en de historische binnenstad van Paramaribo zijn opgenomen op de werelderfgoedlijst.

Figuur VI.8.1: Economische Betekenis van Toerisme in de Wereld anno 2015

Bron: United Nations World Tourism Organization

³⁶ Manual on Tourism and Poverty Alleviation, Practical Steps for Destinations. UNWTO and SNV 2010

Enkele van de belangrijke toerisme-attracties zijn het CSNR, het Bigi-Pan gebied, Peperpot Natuurpark en Galibi Natuurreservaat. Middels het gebruik van internet en sociale media door bedrijven en instituten kan de ontwikkeling van het toerisme en de creatieve industrie aangestuurd en versneld worden. Zo kan de promotie van bestaande en nieuwe culturele evenementen het aantal toeristen doen toenemen in de maanden van laagseizoen. Gerichte promotie in minimaal twee nog te identificeren landen kan het aantal toeristen naar Suriname vergroten evenals de inkomsten voor het land. Om de positieve effecten te behalen, die de ontwikkeling van deze sector kan bewerkstelligen, dient een nationale strategie geformuleerd te worden in deze planperiode. Het strategisch beleidsdoel voor deze periode is:

De uitvoering van het strategisch ontwikkelingsplan voor het Toerisme en de Creatieve Industrieën, met als kernpunten het vestigen van directe vliegverbindingen tussen Suriname en één of twee geïdentificeerde landen (concentratielanden) en de uitbreiding van (bestaande culturele) evenementen en hun promotie als toeristische attractie, draagt bij tot de groei van het aantal toeristische bezoekers en hun bestedingen en draagt bij tot de duurzame ontwikkeling van Suriname.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De Toerisme Wet is afgekondigd en de Toerisme Autoriteit coördineert de uitvoering van het strategisch ontwikkelingsplan voor het Toerisme en de Creatieve Industrie, wat de beleidsprioriteiten bevat die door de belanghebbenden geïdentificeerd zijn.
2. Als onderdeel van een publiek-privaat partnerschap met de bedrijven in de toerimesector sluit Suriname met één of twee geïdentificeerde landen (toerismeconcentratielanden) directe vliegverbindingen ter ondersteuning van de ontwikkeling van het toerisme.
3. Het publiek-privaat partnerschap van de betrokken ministeries en bedrijven in de toerimesector investeert in nog nader vast te stellen (bestaande culturele) evenementen die tot toeristische attractie worden uitgebreid en gepromoot.

Binnen het beleid van het Ministerie van Transport Communicatie en Toerisme zijn de volgende maatregelen en acties in voorbereiding:

1. De marketing en promotieactiviteiten.
2. Het samenstellen van een Toerisme Masterplan waaronder ook begrepen het beleid rond productontwikkeling
3. De formalisering van de Toerisme Wet en de instelling van een Suriname Toerisme Autoriteit.
4. Het diversifiëren en verhogen van de rechtstreekse regionale en internationale vliegverbindingen.
5. De herziening van het visumbeleid ter ondersteuning van de ontwikkeling van het toerisme.
6. Vergroten van de mogelijkheden voor opleidingen ten behoeve van de toerimesector.
7. Versterking van de capaciteit voor het produceren en verspreiden van toerismestatistieken

Het begrip “Creative Industries” is een verzamelnaam voor de beroepen en bedrijfstypen gericht op de exploitatie van kunstzinnigheid en intellectueel eigendom. Sectoren als beeldende kunst, ambachten, muziek, reclame, vormgeving en softwareontwikkeling behoren tot de Creatieve Industrie. Deze branche is naar hoofdactiviteit onderverdeeld in de volgende subsectoren: heritage, kunst, ontwerp, film, video en fotografie, muziek, softwareontwikkeling, media, theater, medicinale planten en recepten, en culinaire activiteiten. Deze subsectoren hebben vaak genoeg een link met het toerisme.

Creative Industries in Suriname zijn geïdentificeerd als activiteiten die vooral in relatie met het toerisme een sterke groeipotentie hebben. Ze kunnen een significante bijdrage leveren aan werkgelegenheid, export en welvaartsontwikkeling. In Suriname zijn handwerken of handicraft de voornaamste activiteiten die behoren tot de creatieve industries. Het snel opgang brengen van andere creatieve activiteiten vereist maatregelen en actiepunten die onderdeel zullen zijn van het Toerisme Masterplan terwijl de wetgeving op intellectuele eigendommen als een apart actiepunt gezien wordt.

Hoofdstuk VII: Regionale en Ruimtelijke Planning

VII.1. Integratie van Regionale en Sectorstrategieën

Regionale planning is de planning waarbij getracht wordt richting te geven aan de bevolkings-, de sociale en economische ontwikkeling van onderscheiden gebieden uitgaande van aan de ene kant de fysieke kenmerken en potentie van die gebieden ten opzichte van elkaar, maar ook de formulering van plannen in elk onderscheiden gebied. Het gaat dus aan de ene kant om de bewuste beïnvloeding van hoe groei en ontwikkeling benut en gespreid zijn over de onderscheiden regio's, maar ook de ontwikkelingsplanning van elke regio op zich. Regionale planning moet grote regionale ongelijkheid voorkomen en verminderen, maar tegelijkertijd de optimale benutting van de nationale ontwikkelingspotentie verzekeren. Dit geeft regionale planning haar duaal karakter: **nationale organen plannen** landgebruik, productie, investeringen en bevolkingsontwikkeling, terwijl **regionale structuren/organen**, rekening houdend hiermee, de ontwikkeling van hun regio plannen. Dit onvermijdelijk dualisme is een grote uitdaging die in praktische zin overwonnen moet worden om succesvol te kunnen plannen en uit te voeren. Elk land zal dit op eigen manier moeten oplossen, waarbij aangekend wordt dat succes in hoge mate zal afhangen van:

1. De politieke wil en een conceptie over hoe politieke (beslissings-)macht te (ver)delen tussen de Centrale Overheid en Lokaal Bestuur.
2. Het institutioneel kader voor nationale en regionale planning en bestuur. Aan de ene kant zal een goed doordacht wettelijke kader, waarop het mandaat en de bevoegdheden van instituten gebaseerd zijn, het fundament moeten leggen voor een efficiënt mechanisme. Aan de andere kant spelen de cultuur en tradities in de bureaucratie van de centrale en lokale overheden een niet te onderschatten rol.
3. Het niveau en de manier waarop getracht wordt regionale en sectorale planning met elkaar te integreren. Hierbij is de leidraad dat decentralisatie van planning vereist, dat tegelijkertijd het vermogen van de centrale of nationale instituten om werkbare nationale strategieën te ontwikkelen en de te coördineren, versterkt wordt.

Suriname staat voor grote uitdagingen voor wat betreft de regionale planning die traditioneel stiefmoederlijk wordt behandeld. De bevolking is geconcentreerd in de districten Paramaribo en Wanica (67 procent) en de rest van de kustvlakte (23 procent). Deze regionale spreiding van de bevolking presenteert aan nationale en regionale planners twee grote uitdagingen:

1. **De concentratie van de bevolking in een handjevol urbane centra in de kuststrook** en het uiterst dunbevolkte "binnenland" waar grotendeels in stamverband levende groepen zeer verspreid leven in kleine gemeenschappen. Hieraan zijn twee aspecten verbonden:
 - a) De arbeidsvoorziening: steeds meer vinden de voornaamste productieactiviteiten plaats in het zogenaamde binnenlandgebied waar er geen geplande, urbane bevolkingsconcentraties zijn, die adequaat aan de arbeidsvraag kunnen voldoen. Hetzelfde geldt evenzeer voor geplande economische activiteiten voor het binnenland.
 - b) De geïsoleerde gemeenschappen in het binnenland die ten opzichte van de kuststreek een ontwikkelingsachterstand hebben. Hoewel deze achterstanden over lange periode opgebouwd zijn als gevolg van een complex van factoren, is dit een uitdaging die niet genegeerd kan worden. Vooruitgang en volledige integratie in het sociaaleconomisch ontwikkelingsproces, maar vooral hoe snel dat verwacht wordt, vereist een optimale balans tussen de nationale, sectorale en regionale planning en ook een ontwikkelingsvisie waarin geïntegreerd zijn oplossingen voor vraagstukken zoals: kleinschalige gemeenschappen van in stamverband levende Surinamers, hun "grondenrechten", het behoud van taal, kennis en cultuur, productiewijzen en politiek bestuurlijke formaties.
2. De verwachte zeespiegelstijging en de behoefte om de grote, urbane bevolkingscentra dieper landinwaarts te vestigen.

Beide uitdagingen benadrukken dat de regionale planning ook in het binnenland van Suriname niet simpelweg inhoudt, de optimale benutting van de aanwezige natuurlijke hulpbronnen. Met in gedachten het histo-

risch gegroeide centralisme in bestuur en planning in Suriname is het realiseren van werkelijke decentralisatie van bestuur, slechts een andere manier van het formuleren van de behoefte aan regionale planning. Echter, werkelijke decentralisatie van bestuur naar lokale organen is nog steeds “a work in progress”. De strategie voor het structureren en versterken van de regionale planning wordt dan ook gebouwd rond a) de capaciteit om op nationaal niveau de brede lijnen van de regionale ontwikkeling van mensen en hulpbronnen aan te geven en b) de capaciteit van de regionale organen om hun ontwikkeling te plannen en hun ruimte fysiek in te richten. Hierbij wordt ervan uitgegaan dat, dwars door het politiek spectrum en de belangengroepen voor deze strategie, er ruime steun is voor deze benadering.

Brede maatschappelijke consensus is nodig om een aangepaste institutionele structuur voor de regionale planning te ontwikkelen. In de afgelopen decennia zijn erbij of krachtens wet, steeds meer instituten in het leven geroepen die op het gebied van de regionale planning, een rol zouden moeten spelen. Echter, dit is gebeurd zonder de betreffende mandaten op elkaar af te stemmen en precies af te bakenen en de noodzakelijke samenwerkingsverbanden en procedures (scherp) te definiëren. Bijgevolg zijn er momenteel onder meer de volgende instituten actief in de Regionale Planning: het Planbureau, de Districtsbesturen en Regionale en Ressorraden, de Ministeries van Openbare Werken (de Planologische Dienst), Ruimtelijke Ordening Grond- en Bosbeheer en Regionale Ontwikkeling en het NIMOS.

Ondanks de uitdagingen die het huidige wettelijk kader presenteert, is het voordeel dat, indien als geheel geïnterpreteerd en toegepast, het voorlopig ruimte biedt om alvast de eerste stappen voorwaarts te maken.

In deze planperiode zal essentiële wet- en regelgeving die ontbreekt, aangenomen worden. Dit zal onduidelijkheden in de huidige regelingen wegnemen en een betere afstemming tussen instanties/instituten mogelijk maken³⁷. Dergelijke wetgeving zal gecombineerd met aanwezige wil, deskundigheid en ervaring resulteren in betere integratie van de nationale, sectorale en regionale planningsprocessen.

De verankering van de Regionale Volksvertegenwoordiging en de Wet op Regionale Organen weerspiegelen het ideaal van participatie van de burgers in het bestuur. Het in de praktijk brengen hiervan is nog steeds niet geheel gelukt. In deze planperiode zullen de regionale organen verder uitgebouwd en versterkt worden en dit zal hand in hand gaan met de opbouw van een gedecentraliseerd planapparaat met als ruggengraat de regionale planning. De Wet op Regionale Organen vereist van de regionale organen (de Districtsbesturen), net als op nationaal niveau, een jaarplan en een middellange termijn Ontwikkelings Plan. Om te voldoen aan deze wettelijke vereiste en de niveaus van nationale en regionale planning efficiënt te integreren zal:

- de planmethode, de technieken en de informatiebasis (datasets) voor de productie van het nationaal Jaarplan en het Middellange Termijn Ontwikkelings Plan en de overeenkomstige, regionale plannen, gestandaardiseerd en beschreven worden;
- de plan- en uitvoeringscapaciteit van de regionale organen versterkt worden;
- het formele en informele netwerk voor de planontwikkeling en uitvoering opgezet worden met nadruk op de gespecialiseerde instituten, waaronder: het Planbureau, De Planologische Dienst, de Districtsbesturen, de Planunits van de lijnministeries en de Regionale Organen en
- de ICT-infrastructuur nodig voor de facilitering van dit systeem van nationale en regionale planning ontworpen en geoperationaliseerd worden.

Uitgaande van het bovenstaande is voor de Regionale Planning het volgende doel geformuleerd:

Nationale consensus over een lange termijn strategisch plan voor de inrichting van het lokaal bestuur, versterkt het mechanisme, waarmee de Regionale Organen, het Planbureau, produceren voor de lokale economieën. De Planologische Dienst en andere betrokken instituten, die bij wet vereiste en met de nationale planning geïntegreerde regionale en ruimtelijke plannen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

³⁷ De regionale organen zijn bestaande politieke structuren, maar er is behoefte aan andere wet- en regelgeving voordat zij werkelijk invulling kunnen geven aan hun (grond) wettelijk mandaat.

1. Aanname van een strategisch plan voor de inrichting en verdere formalisering van het mandaat van lokaal bestuur is gebaseerd op een nationale consensus over hoe lokaal bestuur praktisch moet functioneren in de Surinaamse situatie vooral in relatie met het centraal bestuur.
2. Er is een duurzaam mechanisme waarmee de Regionale Organen, het Planbureau, de Planologische dienst en andere betrokken instituten de bij wet vereiste en met de nationale planning geïntegreerde regionale en ruimtelijke plannen produceren voor het nationale, districts- en ressortniveau, evenals voor onderscheiden bijzondere beheersgebieden, uitgaande van de "ontwikkeling van lokale economieën".
3. Wetgeving inzake regionale en ruimtelijke planning is aangepast en geoperationaliseerd.

VII.2. Planning van Groeipolen (Urbane Centra)

Het historisch gegroeid nederzetting patroon in Suriname is een uitdaging voor een snelle en evenwichtig gespreide regionale ontwikkeling. De ontwikkelingen in de afgelopen twee decennia laten zien dat de economische activiteiten op zich onvoldoende in staat zijn de gewenste urbane concentraties, vooral verder landinwaarts, te drijven³⁸. Het plannen van lokale economieën en de rol van de Overheid in de voorziening van essentiële sociale en fysieke infrastructuur, waaronder ook begrepen dienstverlening en transportfaciliteiten, is een voorwaarde voor een gezonde en succesvolle vorming van urbane centra.

In deze planperiode zullen op basis van een participatief model en gebruikmakend van de moderne plantechnieken de strategische plannen voor vier urbane centra in Suriname en de daaruit voortvloeiende vijfjaren actieplannen opgesteld worden.

Voor de precieze locatie van deze urbane concentraties zal onderzoek en consultatie moeten plaatsvinden, maar op basis van de beschikbare informatie kan nu reeds gezegd worden dat het bevolkingsconcentraties betreft in de volgende regio's:

- het Brokopondo gebied, waarbij zwaar geleund wordt op de economische activiteiten in de minerale sector;
- het Marowijne gebied, waarbij zwaar geleund wordt op de economische activiteiten in de minerale en transportsector;
- het Paramaribo gebied, waarbij zwaar geleund wordt op een breed scala van economische activiteiten waaronder: industrie, dienstverlening, handel, transport en opslag en energieopwekking en
- het Nickerie gebied, waarbij zwaar geleund wordt op de economische activiteiten in de landbouw, industrie, handel, transport en opslag.

VII.3. Identificatie, Ondersteuning, Promoten en Faciliteren van Plannen voor Lokale Economieën

Lokale Economische Ontwikkeling (LEO) als strategische benadering van het ontwikkelingsproces is in de grond van de zaak een "bottom up approach" van de ontwikkelingsuitdaging, die middels verhoogde participatie en publieke en private partnerschappen meer en betere werkgelegenheid en duurzame economische groei nastreeft. Inmiddels vindt deze benadering brede toepassing, ook in ontwikkelingslanden, waardoor het behalen in feite ook een "methode" geworden is voor regionale ontwikkeling, werkgelegenheidsbeleid en armoedebestrijding³⁹.

LEO moet de burgers, de lokale Overheid, de bedrijven, maatschappelijke en ander NGO's van een specifieke regio bij elkaar brengen in partnerschappen om samen de mensen, hulpbronnen en kansen optimaal te

³⁸ In de vorige eeuw hebben de bauxietproductie in geïsoleerde gebieden, maar ook de rijstproductie de vorming van bevolkingsconcentraties gedreven, zoals in respectievelijk Moengo/Wonoredjo, Paramaribo en omgeving en Wageningen.

³⁹ De conceptie van het promoten en faciliteren van het plannen van de ontwikkeling van specifieke, geselecteerde regio's, is enkele decennia geleden begonnen in Europa en de VSA. Verwijs naar programma's van de ILO, WB en IDB.

benutten om meer duurzame ontwikkeling te plannen. Een dergelijk plan voor een lokale economie kan gebruikmaken van een mix van verschillende programma's, die het best passen bij de kansen van het gebied variërend van regionale, industriële, werkgelegenheids- of gemeenschapsontwikkelingsstrategieën. Het voornaamste criterium is dat het plan gebaseerd moet zijn op a) de feitelijke situatie, b) de ontwikkelingskansen van dat specifiek gebied en een grote mate van consensus onder de mensen, bedrijven en hun organisaties in dat gebied. Natuurlijk wordt als onderdeel van de lokale ontwikkeling ook de ontwikkelingscapaciteit van de specifieke regio meegenomen. Bij de expliciete adoptie van LEO als benadering en methode bij de regionale planning, hebben de volgende overwegingen een belangrijke rol gespeeld:

1. Als strategie sluit deze benadering nauw aan bij in de Grondwet en in de wet op Regionale Organen vastgelegde principes van participatie en decentralisatie. Deze hebben vorm gekregen in de regionale vertegenwoordigende en bestuurlijke organen.
2. Als planmethode/techniek kan het gezien worden als een verdere uitwerking van de in de wet op Regionale Organen vereiste planproducten en –procedures.
3. De verwachte doelen en uitkomsten evenals de methoden voor LEO vergroten de kans op de optimale benutting van alle ontwikkelingskansen van een specifieke regio en kunnen onder meer het enclavekarakter van de mijnbouw verminderen.
4. Het sluiten van partnerschappen, een essentieel aspect van LEO, biedt nieuwe opties voor de opzet en het onderhoud van sociale en fysieke infrastructuur, waarvan zowel investerings- als onderhoudskosten gedeeld kunnen worden.
5. Versterken van de ontwikkelingscapaciteit van kleinschalige, geïsoleerde gemeenschappen in het binnenland, vooral de lokale bestuursorganen, de (kleine) bedrijven en het netwerken van organisaties voor ontwikkeling.

De kernuitdaging voor een ontwikkelingsstrategie die in belangrijke mate gebruik maakt van de methode van LEO is middels empirische methoden identificeren van regio's. Omdat door deze methoden en criteria lokale economieën geïdentificeerd zullen worden, kan het zijn dat deze wel of niet samenvallen met de grenzen van de bij wet vastgestelde politiek-bestuurlijke regio's: districten en ressorten.

De lessen geleerd uit de pogingen om in Suriname regionale plannen (ontwikkelings-, structuur- en streekplannen) samen te stellen, aan te nemen en uit te voeren, is dat het betrekken van politieke en belangengroepen bij alle fasen van dit proces, een noodzakelijke voorwaarde is voor de zin van het plannen. Vooral op dit stuk biedt de integratie van het politiek streven naar vergroting van participatie en verdieping van de decentralisatie met LEO-kansen om grote stappen voorwaarts te maken. Echter, de aanpassing van de wetgeving zoals hierboven in paragraaf VII.1 is uiteengezet, zal doorslaggevend zijn voor succes.

VII.4. Zonering: Ontwikkelings-, Structuur- en Bestemmingsplannen

Als gevolg van ICT en de grotere beschikbaarheid van demografische, sociale, economische data, evenals data over de fysieke kenmerken van kleine geografische eenheden, zijn technieken die gebruikt worden voor zonering, steeds populairder geworden. Het is nu een stuk gemakkelijker om gebieden af te bakenen op basis van empirische data en te komen tot het reguleren van landgebruik voor vastgestelde doelen, hulpbronnen die in het gebied aanwezig zijn. Bij het samenstellen van streek- en bestemmingsplannen, waarbij zonering een belangrijk instrument is, zal op basis van duurzame ontwikkelingsplannen en consensusvorming, uiteindelijk een besluit genomen moeten worden over de doelen van het landgebruik.

In deze planperiode zal bij of krachtens wet bepaald worden welke indicatoren noodzakelijk zijn voor de vaststelling van ontwikkelings-, (urbane) streek-, en bestemmingsplannen, evenals plannen voor beschermde gebieden (zie hierover ook de Planwet van 1973 en de Stedenbouwkundige Wet van 1972). Tevens zal vastgesteld worden welke instituten belast zijn met de verzameling en officiële vaststelling (publicatie) van deze indicatoren, waaronder het Planbureau, de Planologische Dienst, het Algemeen Bureau voor de Statistiek, Dienst Bodemkartering, de Waterloopkundige Dienst en de Meteorologische Dienst.

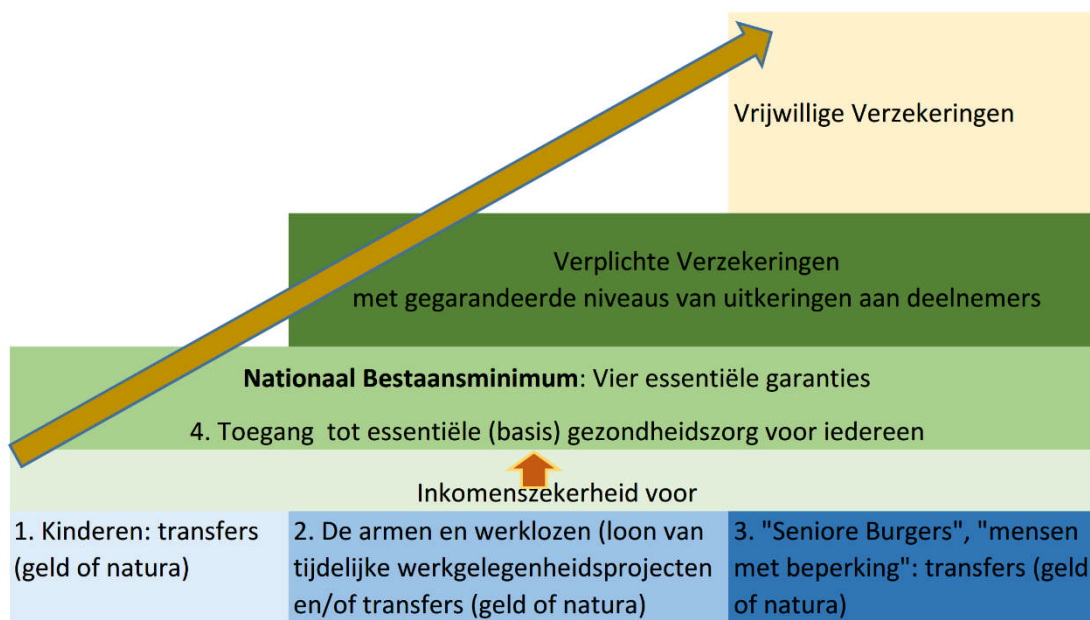
Hoofdstuk VIII: Sociale Vooruitgang

VIII.1. Een Integrale Strategie voor de Sociale Sector

Sociale vooruitgang kan genoemd worden als de meest essentiële doelstelling van het ontwikkelingsbeleid, vooral als dit opgevat wordt als vooruitgang van de bestaansniveaus, niet zozeer van individuen maar van de voornaamste maatschappelijke groepen en de ontwikkeling van de instituties die daarbij een sleutelrol spelen.

De uitdaging om planning en beleid voor economische en sociale vooruitgang te integreren en te combineren met het behoud van het milieu, is een voor de hand liggend en geaccepteerd doel. Echter, het realiseren van deze, nu globale doelstelling heeft verscheidene uitdagingen. Zonder deze uitdagingen te onderschatten is een even grote uitdaging, verzuiling in het sociaal beleid te vermijden en sociale ontwikkeling holistisch te plannen, om de geïntegreerde pakketten van dienstenverlening die verschillende doelgroepen en cliënten eisen, werkelijk te leveren. De eerste voorwaarde hiervoor is dat op verschillende niveaus, maar initieel op het hoogste nationale niveau, de politieke wil en de strategische conceptie ontwikkeld en vastgelegd worden.

Schema VIII.1.1 De sociale zekerheidstrap

De Sociale Zekerheidstrap (bewerkt, ILO Extending Social Security for all: a guide through challenges and options)

Aanzetten voor een integraal sociaal beleid zijn reeds ontwikkeld op het niveau van de internationale strategie- en beleidsvorming en voorbeelden hiervan zijn de aanname van de Sustainable Development Goals, het Social Protection Floor Initiative (UN/ILO) en het Health in All Policies initiatief (WHO) (zie schema 1). Surinames systeem van sociale basisverzekeringen in combinatie met vrijwel gratis onderwijs tot en met de Universiteit, kan zonder veel complicaties, waar nodig verrijkt worden met internationale ervaringen met de integratie van de verschillende sociale beleidsgebieden.

De definitie van "Social Protection Floor⁴⁰", hier vertaald als een Nationaal Bestaansminimum, komt al vrij goed overeen met de conceptie die gevolgd werd bij de opzet van Surinames Sociaal Zekerheidsstelsel in 2014 (zie ook paragraaf VIII.1.2).

⁴⁰ "A national Social Protection Floor (SPF) is a basic set of rights and transfers, enabling and empowering all members of a society to access a minimum of goods and services, and that should be defended by any society, at any time." (Social Protection Floor Initiative: Manual and Strategic Framework For Joint UN Country Operations, pagina 1)

Het belang van een geïntegreerd sociaal beleid is van groot belang voor de kleinschalige, multi-etnische en multiculturele Surinaamse samenleving, die bovendien meertalig en ongelijk gespreid is over ons grondgebied. Het ontwikkelingsdoel voor het integraal sociaal beleid wordt als volgt geformuleerd:

De sociale weerbaarheid en eigenwaarde van individuen en groepen in Suriname zijn verhoogd en versterken hun participatie in de Surinaamse en wereldgemeenschap en verbeteren de kwaliteit van het leven zowel objectief als subjectief.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Verhoogde integratie van de verschillende systemen van sociale dienstverlening en verzekeringen garandeert een minimaal bestaansniveau aan alle burgers, versterkt hun sociale weerbaarheid en verhoogt hun economische, evenals hun maatschappelijke participatie. Memo: verzekeringen conditionele (cash) transfers, (verplichte) sociale verzekeringen, actieve arbeidsmarktbeleids-, onderwijs- en culturele programma's.
2. Rationalisatie van het subsidiebeleid middels twee hervormingstrajecten: a) verschuiving van de basis van het subsidiëren van organisaties naar het subsidiëren van cliënten; b) het versterken van de NGO-sector onder meer door training en het stimuleren van schaalvergroting door samenwerking en formalisering en aanpassing van subsidievoorwaarden
3. Het onderwijs en wetenschapsbeoefening zijn geïntegreerd en dragen beter bij aan de vorming van competente, gecertificeerde en internationaal competitieve burgers en de in het onderwijs verworven sociale en technische vaardigheden, kennis, innovatie en creativiteit dragen beter bij aan hun persoonlijke en nationale vooruitgang. Het onderwijssysteem is beter geïntegreerd in de Surinaamse cultuur, sociale situatie en arbeidsmarkt en draagt daardoor efficiënter bij aan persoonlijke vooruitgang.
4. Arbeidsmarktrends aangedreven door de economische groei, worden bijgestuurd door voorwaardenscheppende arbeidsmarkthervormingen en actieve arbeidsmarktprogramma's die de groei en diversificatiedoelen van het macro-economisch beleid ondersteunen en meer en betere banen creëren.
5. Gezondere leef- en eetgewoonten, een beter woon-, werk- en leefmilieu en een curatief gezondheidszorgsysteem dat betaalbaarder, toegankelijker en kwalitatief verbeterd is, verhogen de gezondheid van de Surinaamse bevolking.
6. Toegenomen persoonlijke veiligheid, orde en rust verhogen de kwaliteit van het woon-, werk- en leefmilieu van de Surinaamse bevolking.
7. De verschillende culturele groepen in onze samenleving beleven en ontwikkelen hun eigen culturele normen, waarden en uitingsvormen in onderling respect en dragen actief bij aan onze hechtere multiculturele samenleving en de steeds verder integrerende wereldgemeenschap.
8. Toename van de huisvestingsopties stelt de Surinaamse huishoudens beter in staat om aan hun huisvestingsbehoeften te voldoen, uitgaande van hun fysieke, sociale en culturele overwegingen, hun financiële draagkracht en de mogelijkheden van de Staat om ondersteuning te verlenen.
9. De optimale participatie in sport en spel en in onderwijs, werk en leefgemeenschappen verhoogt de fysieke en mentale gezondheid van de Surinaamse bevolking en participatie in en prestaties van sport dragen bij tot sociale integratie en natievorming.

VIII.1.1. Armoedebestrijding

De discussie over het armoedebestrijdingsbeleid is tot nu toe onproductief, zonder een geaccepteerd en empirisch geschoeid onderzoek naar het voorkomen van armoede en de intensiteit daarvan⁴¹. Gegeven de ervaring

⁴¹ Sinds 2000 zijn er geen officiële armoedestatistieken geproduceerd of gepubliceerd. Het ABS stelde in 2000 vast dat het armoedepercentage in Suriname 67 procent bedroeg. Er zijn ander hogere maar ook lagere schattingen.

met dergelijk onderzoek op nationaal, regionaal en internationaal niveau is de opzet en het onderhoud van een mechanisme om armoede in Suriname te meten hoofdzakelijk een vraagstuk van politieke wil en consensusvorming. In deze planperiode zal het institutioneel kader voor formulering, uitvoering, monitoring en evaluatie van een nationale armoedebestrijdingsstrategie opgezet worden. Beleidsmatig is nodig consensus over de **definitie van armoede, een armoedegrens** en vervolgens voor beleidsformulering, de vaststelling van een **minimum bestaansniveau** dat de Overheid, het bedrijfsleven en andere maatschappelijke organisaties willen garanderen aan elke burger. De formulering en brede maatschappelijke consensus over deze nationale armoedebestrijdingsstrategie moeten gebaseerd zijn op empirisch onderzoek⁴² en analyse die inzicht geven in:

- Het voorkomen en de ernst (intensiteit) van armoede.
- Kenmerken van de armen.
- Aanknopingspunten voor duurzame armoedebestrijding die niet alleen uitgaat van transfers maar zich ook ten doel stelt de kwetsbaarheid en weerbaarheid van armen respectievelijk te verlagen en te verhogen.

De tegenvallende groei van de wereldeconomie en de fors teruggevallen deviezenopbrengsten uit de minerale productie, deels als gevolg van de globale “commodity crisis”, hebben een direct gevolg gehad voor de levensstandaard van de Surinaamse bevolking. Immers, de minerale exporten leveren ruim 90 procent van de deviezeninkomsten (op de lopende rekening) en bepalen zo de capaciteit van de nationale economie om de consumptie van de gezinnen, de Overheid en de intermediaire consumptie van de bedrijven, te financieren. Het wisselkoersregiem en dus ook de wisselkoers voor vreemde valuta, spelen hier slechts een regulerende rol. Als gevolg van de wisselkoersontwikkeling, dus de werking van het prijsmechanisme, zijn de reële inkomens van de vaste inkomensstrekkers (loon- en salaristrekken, gepensioneerden en sociale steuntrekken) fors gedaald.

Tabel VIII.1.1.1 CPI, Inflatiecijfer, Nominaal Minimumuurloon en Koopkracht Minimumuurloon in 2015 en 2016

	CPI*	Inflatie*	Minimumuurloon in SRD	
			Nominaal	Koopkracht*
2015	150.8		4.30	4.06
1e helft 2016	208.2	38.1	5.22	3.60
2016	239.6	58.9	5.22	2.74

Bron: CPI 2015, CPI 1e helft 2016, ABS. Overige data zijn berekeningen/schattingen van SPS

* Maandgemiddelde over de periode

Aangezien de consumptie in Suriname een zeer hoge importcomponent heeft, is het vooral de afgenomen capaciteit om te importeren, die een onmiddellijke impact heeft op de bestaansniveaus. Maar ook herstel van de bestaansniveaus door vergroting van de koopkracht, blijft een uitdaging als dit via verhoging van de importen, wederom wisselkoersinstabiliteit zou veroorzaken. Dit effect zou minder fors zijn als consumptie en dus de koopkracht zich zouden kunnen richten op lokaal geproduceerde goederen met een hoge lokale inputcomponent. Helaas is deze productie moeilijk op gang te brengen en afhankelijk van het particulier initiatief en pas als de deviezen crisis zich aandient, laait de discussie over diversificatie van de economie weer op. In deze benadering zijn het herstel en de diversificatie van de economie, maar vooral de deviezen- verdien capaciteit, een cruciale voorwaarde voor een significante terugdringing van door de crisis ontstane armoede. Echter, zoals in het SHP is aangegeven is het noodzakelijk om intussen, een verslechtering van de inkomensverdeling te voorkomen en voor de minst draagkrachtigen, een sociaal vangnet operationeel te maken. Een dergelijk vangnet moet voorkomen dat de crisis onherstelbare sociale schade toebrengt aan de meest kwetsbare personen en groepen waaronder, kinderen, jongeren, bejaarden, werklozen en andere personen in nood. Daarnaast is het armoedebestrijdingsbeleid onderdeel van het sociaal beleid als geheel en de uitdaging is om vloeiende overgangen in het beleid in te bouwen om zo te voorkomen dat personen in armoede in de “armoedeval” komen. Het ontwikkelingsdoel van het armoedebestrijdingsbeleid verschilt niet van het op pagina 109

⁴²Hierover zijn reeds vergevorderde afspraken met nationale en regionale instituten omtrent technische en financiële aspecten van een uitgebreid armoedeonderzoek dat het ook mogelijk moet maken middels de multidimensionale benadering van armoede de ontwikkelingen te monitoren en programma's efficiënter uit te voeren.

geformuleerde, waarin het ontwikkelingsdoel en de -uitkomsten van de strategie voor het Sociaal Beschermingssysteem zijn beschreven.

Teneinde de urgente armoedebestrijdingsprogrammas en maatregelen, die onder meer in het SHP zijn opgenomen, op verantwoorde wijze voor te bereiden, uit te voeren en te evalueren zal de Regering na advies van de Nationale Commissie Vaststelling Armoedegrens (NCVA) en de Sociaal Economische Raad (SER), de armoedegrens en een bestaansminimum vaststellen. Dit werk legt tevens de grondslag voor het lange termijnbeleid dat gestoeld zal zijn op de nationale armoedebestrijdingsstrategie en de voorgenomen hervormingen van de sociale dienstverlening van het Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting.

VIII.1.2. Sociaal Beschermingssysteem

Een Sociaal Beschermingssysteem betreft een geheel van samenhangende publieke maatregelen als bescherming tegen economische en sociale nood, onder meer voortgekomen uit de afwezigheid of aanmerkelijke vermindering van inkomen uit werk als gevolg van onder meer ziekte, bevalling, beroepsongeval, werkloosheid, invaliditeit, ouderdom of overlijden van de kostwinner. Tot de sociale bescherming behoren ook het verzekeren van gezondheidszorg en voorzieningen voor huishoudens met kinderen.

Een grote zwakte van het huidig sociaalbeschermingssysteem is dat doelen en organisatie van de componenten niet als een samenhangend geheel gepland en geoperationaliseerd zijn. De programmas zijn te veel of alleen gebaseerd op overdrachten in geld of natura. Ook is er geen integratie met complementaire programmas van andere afdelingen of ministeries. Het gevolg is een veelheid van programmas die door verschillende aanbieders geleverd worden aan cliënten. Dit leidt weer tot duplicering van de dienstverlening.

Een structureel probleem is ook de rechtstreekse financiering van de sociale verzekeringen uit de lopende overheidsbegroting. In tijden van financiële krapte ontstaat er meteen ook crisis in het zorgsysteem. Het probleem wordt verergerd door onvoldoende planning van de actuariële duurzaamheid van programmas. Hervorming van het beleid verdient daarom prioriteit. Onder meer zal het Conditional Cash Transfer (CCT) programma worden uitgevoerd.

In samenwerking met de VN-organisaties, maar vooral de International Labour Organisation (ILO), zal Suriname haar lange termijnbeleid voor de uitbouw van het Sociaal Bestaansminimum formuleren en uitvoeren met bijzondere aandacht voor de duurzaamheid van het systeem. Het strategisch doel van het sociaal beschermingssysteem is als volgt geformuleerd:

Uitvoering van de nationale strategie voor het sociaal beschermingssysteem, dat uitgaat van een bestaansminimum voor iedereen, geeft alle burgers toegang tot werk en essentiële goederen en diensten, zoals voeding, (drink)water, sanitaire voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, gezinsbegeleiding en gemeenschapswerk en sociale overdrachten in geld of natura middels een geïntegreerd sociaalbeschermingssysteem met op criteria gebaseerde programmas, waarvan de budgettaire en actuariële duurzaamheid berekend en gewaarborgd is.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De Sociale Onderraad van de RvM leidt de aanname, uitvoering en monitoring van de strategie voor hervorming van de sociale bescherming tot een geïntegreerd sociaalbeschermingssysteem dat elke burger het bestaansminimum garandeert en een belangrijk instrument is voor armoedebestrijding.
2. Bestaande en nieuwe sociale programmas en efficiënte, gespecialiseerde uitvoerende instituten/organisaties verzekeren rechthebbenden toegang tot essentiële diensten, zijn complementair en budgettair en actuariel duurzaam en transparant.
3. Efficiënte, gespecialiseerde overheids- en particuliere instituten/organisaties voeren armoedebestrijdingsprogrammas uit, ontwikkeld voor doelgroepen uitgaande van de oorzaak van hun armoede en/of andere relevante persoons- of groepskenmerken.

4. Programmas voor sociale overdrachten in geld of natura zijn conditioneel en geïntegreerd met de ontwikkeling van zelfredzaamheid, kennis en vaardigheden, werkgelegenheid, zelfwaardering, gemeenschapsparticipatie en empowerment.

In 2014 zijn de drie wetten afgekondigd, die de grondslag vormen voor het Surinaams Sociaal Zekerheidsstelsel. Het betreft:

1. de Wet Nationale Basiszorgverzekering;
2. de Wet Algemeen Pensioen en
3. de Wet Minimum Uurloon.

De Wet Nationale Basiszorgverzekering (BAZO) verplicht sinds 9 oktober 2014 iedere ingezetene een basisverzekering voor ziektekosten af te sluiten. Per augustus 2016 rapporteerde het Uitvoeringsorgaan Basiszorg dat er totaal circa 400.000 personen verzekerd waren op grond van deze regeling. Deze personen zijn middels een BAZO-verzekering gegarandeerd van een basisgezondheidszorgpakket: medicijnen, huisartsenbehandeling en geselecteerde specialistische en paramedische behandelingen.

Een bijzonder zorgpunt is de groep van personen die zelf de verplichte verzekering niet kunnen betalen en in aanmerking komen voor de desbetreffende overheidssubsidie. De wet biedt de mogelijkheid om personen onder bepaalde omstandigheden een tegemoetkoming vanwege het ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting te verstrekken in de betaling van de premie. Deze tegemoetkoming en een daaraan gerelateerde subsidieregeling waren onder meer bedoeld om de problematiek van de zogenaamde On- en Minvermogensregeling op te lossen. Cruciaal zijn hierbij natuurlijk de normen en procedures om in aanmerking te komen voor deze subsidie en de controle op en mogelijkheden voor terugvordering bij misbruik. Uitgaande van de huidige criteria voor het in aanmerking komen voor geheel of gedeeltelijke vrijstelling van betaling van de premie, dus subsidiëring door de Overheid, kunnen de volgende categorieën onderscheiden worden:

1. Personen in gespecificeerde leeftijdscategorieën. Deze krijgen na indiening van een verzoek een 100 procent subsidie van de verschuldigde premie, deze regeling is operationeel vanaf 1 juli 2013 voor:
 - a) Kinderen van 0 tot en met 16 jaar;
 - b) Personen van 60 jaar en ouder.Per augustus 2016 werden er circa 138.000 personen in deze leeftijdsgroepen gesubsidieerd oftewel circa 70 procent van deze leeftijdscategorieën. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken betaalt deze subsidie aan de zorgverzekeraar.
2. Personen die voldoen aan de inkomens- en/of andere criteria, gesteld door het Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting. Betrokkenen moeten een verzoek tot subsidie indienen bij dit Ministerie. In 2015 is het Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting begonnen met de transformatie van de On- en Minvermogensregeling (gezondheidskaart) naar de nieuwe Basiszorgverzekeringsregeling. Het betrof totaal 65.000 personen die per juni 2015 kaarthouders waren. Per augustus 2016 waren er totaal circa 230.000 personen voor wie de Overheid de BAZO-verzekering financierde. Het is onduidelijk hoe op langere termijn deze subsidie gefinancierd zal worden en aangezien het aantal rechthebbenden blijft groeien, kan dit een bedreiging gaan vormen voor de continuïteit van het systeem.

De Wet Algemeen Pensioen 2014 verplicht werkgevers en werknemers, maar ook zelfwerkzame personen een pensioenverzekering af te sluiten. Dit contribuerend systeem biedt aan participanten zicht op een ouderdomspensioenuitkering na de leeftijd van 60 jaar. Het totaal aantal participanten is gegroeid van ruim 1.000 in januari 2015 naar 20.000 in de tweede helft van 2015. Het streven is het aantal voor de korte termijn op te voeren naar minimaal 30.000. Deze wet beoogt het dekkingspercentage van de werkzame bevolking voor ouderdomspensioenen te verhogen door personen die nog niet door een bestaande regeling beschermd waren, een pensioenregeling aan te bieden. De Ambtenarenpensioen-regeling beschermde in 2016 circa 19 procent van de werkzame bevolking terwijl circa 10 procent van de werkzame bevolking gedekt werd door een particuliere pensioenregeling of oudedagsvoorziening (zie tabel VIII.1.3.1).

De Wet Minimum Uurloon werd in september 2014 afgekondigd als derde component van het sociaal zekerheidsstelsel. Per 1 januari 2015 is de wet in werking getreden (zie schema 2). Hoewel het, zoals te verwachten was, deze wet geen perfect product is en betrokken partijen de behoefte hebben aan voortdurende dialoog, verschaft deze wettelijke regeling een vertrekpunt om het SZS te verbeteren en te versterken.

Het doel van deze wet is om werknemers en hun gezinnen een bepaald bestaansminimum te garanderen.

“Invoering Minimum Uurloon

Artikel 2

1. *Met de inwerkingtreding van de wet Minimum Uurloon is een verplicht minimum uurloon vastgesteld en ingevoerd voor alle natuurlijke en rechtspersonen, die tegen betaling een dienst aanbieden, verlenen of arbeid verrichten.*
2. *Deze wet tast een voor de inwerkingtreding overeengekomen uurloon niet aan.*
3. *Het recht op tenminste het minimumuurloon ontstaat, indien een natuurlijke of rechtspersoon al dan niet op basis van een schriftelijke overeenkomst arbeid verricht, doet verrichten of een dienst verleent of doet verlenen.*
4. *Het minimumuurloon is niet van toepassing op:*
 - a. *Personen die in dienst zijn van in Suriname gevestigde volkenrechtelijke organisaties;*
 - b. *Diplomatiek en consulair personeel in dienst van in Suriname gevestigde buitenlandse mogendheden.*
5. *Bij Staatsbesluit kan het bepaalde onder lid 4 worden aangevuld.*
6. *Het is verboden al dan niet door tussenkomst van derden, te arbeiden, arbeid aan te bieden, arbeid te laten verrichten of diensten te laten aanbieden, te laten verlenen of te verlenen, tegen een uurloon dat lager is dan het bij of krachtens deze wet vastgestelde.*
7. *Elke handeling waarbij inbreuk wordt gemaakt op de rechten en de plichten die voortvloeien uit het bepaalde bij of krachtens deze wet, is nietig.”*

Schema VIII.1.2.1 Minimumuurloon per Sector

1. Bij inwerkingtreding van deze wet is het minimumuurloon vastgesteld op:	
per 01 januari 2015	4.29
per 01 januari 2016	5.22
per 01 januari 2017	6.14
2. Bij inwerkingtreding van deze wet is het minimumuurloon voor de volgende sectoren of beroepsgroepen als volgt:	
a) 2015 voor winkelbedrijven met uitzondering van buurtwinkels met minder dan 4 werknemers 120 procent	5.15
2016	6.26
2017	7.37
b) 2015 voor Horecabedrijven met meer dan 12 werknemers en personeel van bewakingsbedrijven 140 procent	6.01
2016	7.31
2017	8.60
3. Het minimumuurloon per sector of beroepsgroep mag nooit minder zijn dan het in lid 1 genoemde minimumuurloon. Artikel 3 Wet van 9 september 2014, houdende regels betreffende de invoering van het minimumuurloon (Wet Minimum Uurloon)	

Bron: Wet Minimumuurloon, bewerking SPS

VIII.1.3. Sociale Zekerheid en Werkgelegenheid

Het creëren en beschermen van goede of behoorlijke banen is een kerndoel van beleid en planning voor sociale vooruitgang, waaronder een sociaal zekerheidssysteem. Immers, banen die een redelijk inkomen en basis sociale voorzieningen garanderen, stellen de werkers en hun gezinnen in staat, grotendeels op eigen kracht,

het vastgesteld nationaal bestaansminimum te halen. In deze benadering is het van het grootste belang, werkgelegenheids-, gezondheidszorg- en sociaal beschermingsbeleid, evenals armoedebestrijding, te integreren in het Surinaams Sociaal Verzekeringssysteem dat opgestart is met de aanneming van de desbetreffende wetgeving in 2014. Hierbij moet, zoals in bovenstaande paragrafen werd aangegeven, een goede afweging gemaakt worden van:

1. De efficiëntie van de arbeidsmarkt en de kosten voor financiering van sociale bescherming. Dit onder meer in relatie tot de uitdaging van het werkgelegenheidsbeleid zoals het creëren en behouden van arbeidsplaatsen en vraagstukken rond informalisering en formalisering van arbeid.
2. De hoogte van sociale premies, het vervangings- en dekkingspercentages en de financieringssystemen. Dit onder meer in relatie tot de strategie om de duurzaamheid van het sociaal beschermingssysteem te garanderen en een gezonde relatie te scheppen tussen de bescherming die bijdrageplichtig is en dat deel van het systeem, waarvoor belanghebbenden geen bijdrage hoeven te leveren.
3. Armoedebestrijding en andere gebieden en maatregelen van het sociaal beleid. Het is van het grootste belang armoedebestrijding te integreren in het algemeen sociaal beleid. In de eerste plaats om de armoedeval te voorkomen maar ook om eenzijdige armoedebestrijdingsprogramma's te vermijden en multidimensionale armoedebestrijdingsprogramma's te ontwikkelen en uit te voeren.

De hier bedoelde afweging zal door onderzoek en beleidsontwikkeling en na tripartiet overleg moeten resulteren in de aanneming van een strategie voor duurzame sociale zekerheid en werkgelegenheid.

Werkgelegenheidsbeleid en -planning in de planperiode 2017-2021 worden in belangrijke mate bepaald door verwachte arbeidsmarktontwikkelingen en de strategische benadering van de "Surinaamse arbeidsmarkt". Ten aanzien van het laatste moet opgemerkt worden dat de "Surinaamse arbeidsmarkt" bestaat uit drie arbeidsmarkten, die weliswaar verbonden zijn met elkaar, maar toch onderscheiden moeten worden als aparte componenten, die vanwege hun verschillende aard en omvang andere uitdagingen kennen en daarom ook aangepast beleid en plannen vereisen. Het gaat om:

1. De arbeidsmarkt in de kuststreek, die op basis van een ruwe schatting ongeveer 75 procent van de economisch actieve bevolking omvat, is een volwaardige arbeidsmarkt die deel is van de (globale) markteconomie. Het wordt gedomineerd door loonarbeid, functioneert op basis van moderne industriële verhoudingen, de arbeidswetgeving wordt relatief goed nageleefd en er is relatief betrouwbare arbeidsmarkt-informatie (statistiek). Er zijn vakbonden en werkgeversorganisaties operationeel die in zowel tripartiete als bipartiete instituties bijdragen aan het arbeidsmarktgebeuren.
2. De arbeidsmarkt in de verafgelegen gebieden in het binnenland, waar de Staat slechts marginaal aanwezig is, is een duale arbeidsmarkt die uiteenvalt in:
 - a) een deelmarkt, gedomineerd door kleine en middelgrote informele goud- en houtbedrijven waarvoor er vrijwel geen arbeidsmarkt-informatie beschikbaar is;
 - b) de andere deelmarkt die gedomineerd wordt door multinationale ondernemingen in hoofdzakelijk de goudsector, waarvoor relatief betrouwbare arbeidsmarkt-informatie beschikbaar maar niet vrij toegankelijk is.
3. De in stamverband levende bevolking in het binnenland, die afhankelijk is van jacht, visvangst en zelfvoorzienende landbouw. Deze geografisch verspreide, kleinschalige gemeenschappen hebben geen arbeidsmarkt aangezien ze geen of geen volwaardige geld- of markteconomieën hebben. Ongeacht het wel of niet bestaan van een moderne arbeidsmarkt is werkgelegenheid natuurlijk van levensbelang voor de mensen in deze gemeenschappen en de verantwoordelijkheid van de Overheid is niet anders dan die in de urbane en rurale gebieden in de kuststreek.

Uit het bovenstaande komt reeds tot uiting dat de beschikbaarheid van betrouwbare arbeidsmarkt-informatie, een voorname uitdaging is voor analyse en formulering van beleid en plannen evenals voor monitoring en evaluatie van de uitvoering. Een gedetailleerde arbeidsmarktanalyse, gebaseerd op de hierboven gepresenteerde is een voorname activiteit die op maat gesneden beleid en de monitoring daarvan mogelijk moeten maken. Tot dan kan het werkgelegenheidsbeleid niet anders dan gebaseerd worden op de onderstaande inzichten en projecties van de werkgelegenheid in Suriname zoals gepresenteerd in tabel VIII.1.3.1.

De werkgelegenheidsprojecties voor 2015 en 2016 maar ook de drie uitgewerkte groeiprojecties voorspellen een zorgwekkende situatie voor wat betreft de banencreatie. Dit is deels vanwege de zwakke economische groei in 2014, maar vooral de inkrimping van het BBP in 2015, 2016 en 2017. Dit heeft ongetwijfeld geresulteerd in banenverlies in deze periode. In combinatie met de geschatte gemiddelde jaarlijkse groei van de Arbeids Actieve Leeftijds Groep met 2,0 procent per jaar is de verwachting dat werkloosheid een serieus vraagstuk zal zijn in deze planperiode.

Actief arbeidsmarktbeleid en actieprogrammas zullen de werkgelegenheidseffecten van de crisis op de bevolking direct moeten verzachten en een extra stimulus geven aan de economie. Dit arbeidsmarktbeleid zal door de betreffende lijnministeries, het Regionaal Bestuur en het Planbureau voor de hierboven aangegeven deelarbeidsmarkten op maat ontwikkeld worden. Dit in aanvulling op de strategische benadering, die hoofdzakelijk herstel van economische groei, diversifiëring van de economie en snelle en duurzame werkgelegenheids groei zal bewerkstelligen. Het strategisch doel voor het arbeidsmarkt- en werkgelegenheidsbeleid, als onderdeel van een werkgelegenheidsvriendelijk macro-economisch beleid is:

Het stimuleren van toename van BBP- en banengroei, meer en betere banen (Decent Jobs) die bijdragen aan de inkomens- en sociale zekerheid en weerbaarheid van vooral de arme gezinnen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Het monetair en fiscaal beleid, stimuleert de investeringen, beperkt een te zware contractie van de economie en werkgelegenheid evenals een verdere verslechtering van de inkomensverdeling.
2. Een actief arbeidsmarktbeleid en de daarin aangegeven investeringen verhogen de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt door technisch en beroepsonderwijs en versterkt klein ondernemerschap en overheidsinvesteringen in infrastructuur verhogen de banencreatie.
3. Investerings in arbeidsintensieve infrastructurele projecten stimuleren het klein ondernemerschap, de economische, sociale en gemeenschapsontwikkeling en creëren tijdelijke banen die de inkomens van specifieke doelgroepen verhogen.
4. Het minimumloon van de werknemers en het aan de arbeidsmarkt verbonden Sociaal Zekerheidsstelsel komen tegemoet aan de behoeften van de werknemers zonder de continuïteit van de bedrijfsorganisatie en/of dit verzekeringsstelsel in gevaar gebracht wordt en met de toetsing hiervan zijn bij wet instituten belast.
5. Innovatieve ondersteuningsprogrammas van NGO's en de Overheid verhogen de productie- en verdien capaciteit van de werkers die actief zijn "buiten of in de marge van de arbeidsmarkt" en zo zichzelf en hun gezinnen in leven houden in het binnenland of in de rurale gebieden van de kuststrook.
6. Een migratiebeleid maximaliseert de voordelen en minimaliseert de nadelen van arbeidsmigratie binnen de kleine Surinaamse samenleving en arbeidsmarkt.

Tabel VIII.1.3.1 Schattingen van de Gehele Bevolking (GB), de Arbeids Actieve Leeftijdsgroep (AAL)

LEEFTIJDskLASSE	Totale Bevolking en Arbeidsmarktcategoryen								
	2012 ⁽¹⁾			2017 ⁽²⁾			2022 ⁽³⁾		
	Totaal	Man	Vrouw	Totaal	Man	Vrouw	Totaal	Man	Vrouw
Totale Bevolking	541.638	270.629	271.009	595.034	297.469	297.565	650.070	324.990	325.080
AAL	389.475	191.659	197.816	439.462	217.652	221.810	483.525	239.822	243.703
Jongeren	88.869	44.427	44.442	95.929	48.840	47.089	98.927	50.675	48.252
AAL in procent van de Bevolking	71,9	70,8	73,0	73,9	73,2	74,5	74,4	73,8	75,0
Jongeren als procent van de Bevolking	16,4	16,4	16,4	16,1	16,4	15,8	15,2	15,6	14,8
Baseline	Werkgelegenheidsschattingen: Baseline								
LFPR (2010-2015)	54,1	65,6	42,7						
Arbeidspotentieel*	210.572	125.713	84.418	237.598	142.763	94.657	261.421	213.168	104.000
Gemidd. Elasticiteit (2009-2014) werk- Werkzamen***	0,6			0,6			0,8		
Werklozen	188.229	118.745	69.484	187.457			197.595		
Werkloosheidscijfer	22.343	6.968	14.934	50.141			63.826		
	10,6			21,1			24,4		
Gewenste Groeiprojectie	Werkgelegenheidsschattingen: Gewenste Groeiprojectie								
LFPR (2010-2015)	54,1	65,6	42,7						
Arbeidspotentieel*	210.572	125.713	84.418	237.598	142.763	94.657	261.421	213.168	104.000
Gemidd. Elasticiteit werkzamen/BBP**	0,6			0,6			0,8		
Werkzamen***	188.229	118.745	69.484	187.457			214.560		
Werklozen	22.343	6.968	14.934	50.141			46.861		
Werkloosheidscijfer	10,6			21,1			17,9		
Pessimistische Groeiprojectie	Werkgelegenheidsschattingen: Pessimistische Groeiprojectie								
LFPR (2010-2015)	54,1	65,6	42,7						
Arbeidspotentieel*	210.572	125.713	84.418	237.598	142.763	94.657	261.421	213.168	104.000
Gemidd. Elasticiteit werkzamen/BBP**	0,6			0,6			0,6		
Werkzamen***	188.229	118.745	69.484	187.457			189.270		
Werklozen	22.343	6.968	14.934	49.156			72.151		
Werkloosheidscijfer	10,6			21,1			27,6		

Bron: inputdata van het ABS, Volkstelling 2012, Huishoud Onderzoek en Nationale Rekeningen, bewerking SPS

* Het arbeidspotentieel (labour force) is geschat uitgaande van de Volkstellingcijfers 2012 en de data van het ABS Huishoud onderzoek (2012 tot en met 2014)

** Uitgaande van de impact van succesvolle ontwikkelingsprogramma's neemt de werkgelegenheidsintensiteit van de BBP-groei toe: in de periode 2019-2021 gaat de elasticiteit van de werkgelegenheid over BBP van 0,6 naar 0,8 vanaf 2019

*** Het aantal werkzamen is geschat uitgaande van de elasticiteit van de werkgelegenheid over het BBP

VIII.1.4. Huisvesting

Oplossing van het huisvestingsvraagstuk is een essentiële voorwaarde voor sociale vooruitgang: duurzame en betaalbare huisvesting voor gezinnen in accommoderende woongemeenschappen draagt op vele manieren bij tot hun economische, sociale en culturele ontwikkeling. Er is algemene consensus dat de huisvestingssituatie in Suriname vraagt om drastische en doortastende maatregelen die onderdeel zijn van een strategisch plan. Immers, er zijn vele uitdagingen die reeds decennialang serieuze vooruitgang op dit vlak stagneren. De bestaande wetgeving en planning, het Huisvestingsplan 2012-2017, geeft een basis waarop verder voortgebouwd kan worden en het legt ook de uitgangspunten van de institutionele structuur vast. Bij het huisvestingsbeleid is eigenlijk de vraag hoe aan de woonbehoefte van het volk te voldoen. De woonbehoefte van gezinnen, heeft meer aspecten dan alleen “een dak boven je hoofd” en zal in consensus gedefinieerd worden gezien de uiteenlopende belangengroepen die betrokken zijn bij vraag naar en aanbod van woningen en de inrichting van woongemeenschappen.

Het succes van praktische en uitvoerbare programmas en projecten is afhankelijk van inzicht in de doelgroepen, hun specifieke “wooneisen” en financieringsopties uitgaande van betaalcapaciteit en moeten gebaseerd zijn op empirisch onderzoek en analyse. Deze onderzoeken zullen vroeg in deze planperiode uitgevoerd worden. Echter, succesvolle planning op dit vlak is ook afhankelijk van ontbrekende, maar noodzakelijke ruimtelijke en bestemmingsplannen die onder meer de infrastructuur voor wonen, werk, energievoorziening en transport bepalen. Het consolideren van de regionale planning is dan ook een voorname voorwaarde voor succes van huisvestingsprogrammas en projecten.

Het strategisch doel voor de sector huisvesting is dat:

Geïdentificeerde doelgroepen in overeenstemming met hun betaalcapaciteit hun woonbehoefte middels huur- of koopwoningen waar nodig ondersteund door participatie in speciale overheids- of gemeenschapsprogrammas realiseren, die gefaciliteerd of uitgevoerd worden als onderdeel van de nationale huisvestingsstrategie.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Er is nationale consensus over de op empirische informatie gebaseerde huisvestingstrategie die uitgaat van de ruimtelijke plannen, geïdentificeerde doelgroepen, hun betaalcapaciteit en woningbehoefte en uitgewerkt is tot operationele huisvestingsplan.
2. De financieringsstrategie voor de woningbouw benut Surinaamse bronnen alsook fondsen beschikbaar gesteld door de internationale ontwikkelingspartners en biedt personen die wel en die niet opteren voor een woning van het sociale (volks)woningbouwprogramma financieringsopties om aan hun woonbehoefte te voldoen.
3. Een toename van de geschoolde bouwvakkers, hooggeschoold kader en gecertificeerde bouwbedrijven, verzekert de toename van het bouwvolume mede als gevolg van verlaagde woningbouwkosten door toepassing van alternatieve bouwmaterialen, technieken en aangepaste bouwnormen.
4. Betere wet- en regelgeving en de controle daarop evenals het gestegen bouwvolume stimuleren het aanbod van betaalbare huurwoningen en normaliseren de markt voor huurwoningen.

VIII.2. Onderwijs

In de huidige Surinaamse, maar ook wereldgemeenschap, zijn participatie en succes steeds meer afhankelijk van vaardigheden, kennis en technologie en onderwijs is daarmee een essentiële voorwaarde geworden voor economische en sociale vooruitgang. Maar ook de impact van ICT op de uitwisseling van cultuur heeft een diepgaand effect op culturen, en het behoud en de ontwikkeling van de “eigen cultuur”. Ook in dit proces speelt het onderwijs een sleutelrol.

Taal en cultuur spelen een grote rol in leerprocessen, vooral van kinderen. Daarom is het een bijzonder grote uitdaging om een efficiënt onderwijsstelsel op maat te ontwerpen voor de multi-etnische, multiculturele en veeltalige Surinaamse samenleving. Het gaat hierbij vooral om sleutelaspecten in het onderwijs zoals de opleiding en selectie van onderwijsgeevenden, de onderwijsmethoden en curricula, waaronder de instructietaal, leer-middelen/boeken, en de kwaliteitsbeheersingssystemen. In dit geheel spelen “cross-cutting” issues die ook de

efficiëntie van het onderwijs bepalen een rol, zoals testmethoden, onderwijsstructuur en volledige integratie van ICT. Hoewel er veel werk verzet is, ook op het gebied van onderwijsstrategie en planning, moeten enkele “grote besluiten” over fundamentele vraagstukken in het onderwijs nog genomen worden en bestaat er brede consensus over meer efficiëntie van het onderwijssysteem. Meer en betere statistieken en onderzoek zijn nodig om eerdergenoemde besluiten beter te onderbouwen. Dan pas zal Suriname haar eigen onderwijssysteem kunnen ontwikkelen dat een hoger rendement heeft onder meer omdat het beter aansluit bij aanwezige culturen, talen maar ook de eisen van de samenleving, de arbeidsmarkt en “life-long-learning”.

De onderwijsorganisatie kampt decennialang met uitdagingen die de efficiëntie van het systeem beperken, waaronder:

- Onvoldoende uitvoeringscapaciteit (kwalitatief en kwantitatief).
- Inefficiënte en ineffectieve onderwijsadministratie.
- Sterke centralisatie van onderwijsafdelingen.
- Geringe communicatie tussen macro-, meso- en microniveau.
- Hoog verzuim onder leerkrachten.
- Onaantrekkelijke salariëring.
- Onvoldoende fysieke infrastructuur.
- Discontinuïteit van beleid.

Ondanks deze uitdagingen en de enorme schokken die het onderwijs op verschillende momenten in de afgelopen decennia heeft moeten verduren als gevolg van de diepe sociaaleconomische crisis, is de schade aan de kwaliteit van het onderwijs redelijk gebleven. Echter, het behoud van kwaliteit is, zoals van oudsher, gebaseerd op “selectie”: zij die mee kunnen zijn succesvol en de rest valt uit of wordt gekanaliseerd naar een “lagere stream” meestal in het technisch of beroepsonderwijs. Dit schept bijzondere problemen in het technisch en beroepsonderwijs, los van andere vraagstukken, zoals het laag aanzien van deze cruciale richting in het onderwijs. Sleuteluitdagingen die verwerkt moeten worden in de nieuwe onderwijsstrategie zijn onder meer:

1. Integratie van ICT in het onderwijs op alle onderwijsniveaus, in alle regio's. Hierbij gaat het om de volgende sleutelvraagstukken: distance education (waaronder ook voor leerkrachten), extra hulp aan leerlingen/studenten.
2. De kwaliteit van het onderwijs in het binnenland door het vinden van oplossingen voor vraagstukken, zoals het tekort aan volledig bevoegde leerkrachten, de taalbarrière, de afstand van huis naar school, onvoldoende fysieke infrastructuur, gebrek aan goed en veilig drinkwater en continuïteit van de elektriciteitsvoorziening.
3. Het voorkomen en oplossen van structurele leerachterstanden die grote groepen van leerlingen oplopen.
4. De integratie van competentiegericht onderwijs als methode vooral in het technisch en beroepsonderwijs.
5. Versterking en verbetering van de kwaliteit van het Hoger en Wetenschappelijk Onderwijs, waaronder de oplossing van de vraagstukken rond certificering.

Het strategisch doel voor het onderwijs is:

Het ontwikkelen van een onderwijssysteem dat de multi-etnische, multiculturele en veeltalige Surinaamse samenleving weerspiegelt en waarvan aangepaste programma's, het onderwijs toegankelijker maken en jonge en oudere burgers in staat stelt zich hun hele-leven-lang-te-scholen waardoor zij op nationaal, regionaal en internationaal niveau beter kunnen participeren, vooral in de arbeidsmarkt, wetenschap en technologie.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Het hervormd onderwijssysteem stimuleert en stelt onderwijsparticipanten, afkomstig uit de verschillende Surinaamse etnische, culturele en taalgroepen, in staat betere leerresultaten te behalen.
2. Aangepaste programmas in het onderwijs, de integratie van ICT, de ontwikkelde curricula en testen, motiveren de onderwijsparticipanten, minimaliseren de kans dat leerlingen achterstanden oplopen en evalueren de leerprestaties.
3. Een efficiëntere onderwijsorganisatie, betere horizontale en verticale doorstroming, ICT voor afstandsonderwijs en andere maatregelen maken het onderwijs toegankelijker en stellen burgers in staat, zich hun hele-leven-lang-te-scholen.
4. Curricula sluiten beter aan op toelatingseisen van vervolgonderwijs en de behoefte van de arbeidsmarkt en betere, geaccrediteerde opleidingen verhogen de kansen om nationaal, regionaal en internationaal te participeren in de arbeidsmarkt, wetenschap en cultuur.
5. Een gedecentraliseerd, digitaal “real-time” Nationaal Onderwijs Informatiesysteem verhoogt de efficiëntie van onderwijsorganisatie (en management), de participatie en leerprestaties en verschaft de statistische informatie nodig voor op empirische informatie gebaseerd beleid.
6. Een efficiënt en doelgericht kwaliteitscontrolesysteem garandeert de kwaliteit van het onderwijs en bewaakt de certificering van programmas en opleidingen.

VIII.3. Volksgezondheid

Gezondheid⁴³ kan gedefinieerd worden als een toestand van lichamelijk, geestelijk en sociaal volkomen welbevinden en niet slechts de afwezigheid van ziekte of beperking. Een gezond volk is het centraal doel van de gezondheidszorg die doorgaans beleidsmatig ingedeeld wordt in de primaire, secundaire en tertiaire zorg. In de internationale benadering van primaire gezondheidszorg wordt uitgegaan van de volgende definitie⁴⁴ die vaststelt wat onder primaire gezondheidszorg begrepen moet worden:

“... essentiële gezondheidszorg gebaseerd op praktische, wetenschappelijk verantwoorde en sociaal geaccepteerde methoden en technologie die algemeen toegankelijk gemaakt worden voor individuen en gezinnen in de gemeenschappen middels hun volledige participatie en tegen kosten die de gemeenschap en het land kunnen betalen op elke niveau van hun ontwikkeling in de geest van zelfredzaamheid en zelfbeschikking. ... Het is het eerste niveau van contact van individuen, het gezin en de gemeenschap met het nationaal gezondheidszorgsysteem dat gezondheidszorg zo dichtbij als mogelijk brengt bij waar mensen leven en wonen en vormt het eerste element van een voortdurend gezondheidszorgproces”

Hierbij wordt aangetekend dat het primaire gezondheidszorgsysteem een integraal onderdeel vormt van:

a) het totale gezondheidszorgsysteem, waarvan het een centrale functie en focus is en b) de sociale en economische ontwikkeling van de gemeenschap als geheel. Preventieve gezondheidszorg is een voornaam aspect van de primaire gezondheidszorg, met de volgende aandachtspunten:

1. De identificatie van de voornaamste gezondheidsproblemen in de gemeenschap en het verschaffen van gerelateerde diensten, zoals voorlichting, preventie, genezing en rehabilitatie.
2. Het opbouwen van kennis bij individuen, gezinnen en gemeenschappen over:
 - a) de heersende gezondheidsproblemen en preventie- en beheersingsmethoden;
 - b) het verhogen van het voedselaanbod en goede voeding, de voorziening van veilig drinkwater, essentiële sanitaire faciliteiten, moeder- en kindzorg waaronder gezinsplanning, immunisatie tegen de voornaamste infectieziekten en de preventie van en beheersing van endemische ziekten;
 - c) de meest geschikte behandeling van de voornaamste ziekten en verwondingen evenals de voorziening van de essentiële geneesmiddelen.

⁴³ WHO Terminology Information System (online glossary) <http://www.who.int/health-systems-performance/docs/glossary.htm>.

⁴⁴ De WHO en UNICEF conferentie in Alma-Ata in Siberië (1978) introduceerde de term Primaire Gezondheidszorg (Primary Health Care) die uitgang van deze definitie en enige richting geeft in de discussie over de inhoud van dit begrip

3. De integratie van gezondheidszorgvraagstukken en oplossingen in het beleid voor alle andere sociale en productiesectoren en aspecten van nationale en gemeenschapontwikkeling als onderdeel van een gecoördineerde aanpak.

De secundaire en tertiaire gezondheidszorg in Suriname, vaker de curatieve gezondheidszorg genoemd, richt zich voornamelijk op de genezing van de zieke mens en kenmerkt zich door de sleutelrol van hoog gespecialiseerde kennis, (geïmporteerde) westerse geneesmiddelen, geavanceerde medische apparatuur en technologie evenals massieve infrastructuur. De kosten van de curatieve zorg zijn dan ook enorm hoog en de voortgaande ontwikkeling van de technologie en (medische) wetenschap dreigt deze tendens te verergeren. De fondsen die beschikbaar komen van het verzekeringsstelsel voor de gezondheidszorg worden vrijwel geheel besteed aan de secundaire en tertiaire oftewel de curatieve zorg. Echter, de internationale en nationale consensus is dat de aandacht en investeringen steeds meer naar de primaire of preventieve zorg moeten gaan.

Het bovenstaande en de zware terugval van de staatsinkomsten hebben een enorme weerslag gehad op het vermogen om de hoge kosten voor secundaire en tertiaire gezondheidszorg te financieren. Strategische aanpassingen zijn onder meer de verhoogde nadruk op de preventieve zorg maar ook het gebruik van niet-westerse geneeswijzen en -middelen als onderdeel van de moeilijke, maar gewenste integratie van de westerse en niet-westerse medische en gezondheidszorg. Mede op grond van het bovenstaande is het strategisch ontwikkelingsdoel voor de gezondheidszorg als volgt verwoord:

Een gezondere leefstijl en woon-, werk- en leefmilieu van de Surinaamse bevolking, de incidentie van ziekten minimaliseren en het verbetert curatief gezondheidszorgstelsel is betaalbaarder en toegankelijker.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De bewustwordingscampagnes, wetgeving en regulering bevorderen een gezondere leefstijl en woon-, werk- en leefmilieu van de bevolking.
2. Innovatieve kostenanalyse en -beheersing van de dienstverleners, groeiend medisch toerisme en eigen verantwoordelijkheid voor het drukken van de kosten van medische zorg, verhogen de bereikbaarheid en toegankelijkheid van kwaliteitsgezondheidszorg voor de gehele bevolking.

In lijn met deze ontwikkelingsdoelstellingen is het gezondheidszorgbeleid⁴⁵ voor de periode 2017-2021 ingedeeld in twee beleidsgebieden, drie pijlers en vier actiegebieden. Dit wordt hieronder schematisch weergegeven.

Schema VIII.3.1 Hoofdpijnen Gezondheidszorgbeleid 2017-2021

Beleidsgebieden

1. Preventie en reductie van ziekten en sterfte.
2. Bereikbaarheid en toegankelijkheid kwaliteitszorg voor de gehele bevolking.

Pijlers van gezondheid

1. Kwalitatief goede gezondheidszorg is bereikbaar voor een ieder.
2. De sociale determinanten van gezondheid zijn verbeterd.
3. Gezondheidszorg is geïntegreerd in operationele gemeenschapontwikkelingsprogramma's.

Actiegebieden

1. Efficiëntie en duurzaamheid van financieringssystemen.
2. Aanpassing wetgeving, verbetering van de institutionele structuur en organisatie.
3. Meer, kwalitatief acceptabele betere en betaalbare genees- en hulpmiddelen
4. Ziektebestrijding en -preventie

Bron: Ministerie van Volksgezondheid Ontwerpbegroting dienstjaar 2017

⁴⁵ Ministerie van Volksgezondheid, Ontwerpbegroting dienstjaar 2017.

Naast de voortzetting van de immunisatieprogramma's, preventief onderzoek en aandacht voor milieuvraagstukken zal het ziektepreventiebeleid bijzondere aandacht geven aan het continueren van voorlichtingscampagnes en andere maatregelen die een gezonde leefstijl bevorderen en risicogedrag ontmoedigen.

Het gaat om het bevorderen van een gezondheidscultuur waarbij de nadruk ligt op gedragsverandering ten aanzien van drie kritieke risicofactoren: a) onvoldoende lichaamsbeweging b) ongezonde voeding en c) roken en overmatig alcoholgebruik.

Deze drie risicofactoren zijn in Suriname geïdentificeerd als de onderliggende oorzaken voor vele ziekten en dus ook de kosten die de gemeenschap hierdoor heeft aan curatieve zorg en verloren productiviteit. Het zijn de sociale determinanten van gezondheid en een geïntegreerde benadering moet het risico en daarmee gepaard gaande ziekten terugdringen. Het 'Health in All Policies' programma (HiAP) zal de nadruk leggen op acties die gedragsverandering teweeg moeten brengen, waardoor ook de indicatoren voor de sociale determinanten van gezondheid teruggebracht kunnen worden naar geplande niveaus. Hierdoor wordt terugdringen van de ziektelast⁴⁶ en dus duurzame kostenbesparing in de gezondheidszorg mogelijk.

Schema VIII.3.2 De 15 zwaarstwegende ziekten van de ziektelast

1. HIV/AIDS	8. Diabetes
2. Beroerte	9. IJzerebrek anemie
3. Vroeggeboorte complicaties	10. Rugpijn
4. Ischemisch Hartlijden	11. Hersenafwijkingen als gevolg van zuurstoftekort bij de geboorte
5. Zelfverminking	12. Geboortefwijkingen
6. Depressieve aandoeningen	13. Longontsteking
7. Verkeersongevallen	14. Chronische nierziekte
	15. Medische fouten

Bron: Ministerie van Volksgezondheid, Ontwerpbegroting dienstjaar 2017

VIII.4. Sport

Als onderdeel van een integrale strategie voor de sociale sector worden sport en beweging gezien als belangrijke aspecten van de menselijke interactie en een voorwaarde voor een gezond volk. Ten aanzien van het eerste is het uitgangspunt dat sport individuen en groepen kansen biedt om uitdagingen te overwinnen op economisch, sociaal, cultureel en zelfs politiek vlak. Indien de condities positief zijn, kan het een bindmiddel zijn dat ook therapeutisch werkt in uiteenlopende situaties die als sociaal of psychologisch als problematisch aangemerkt worden. Sport en beweging spelen een rol bij de socialisatie, bevorderen sociale vaardigheden en positieve attitudes en dragen bij tot geluk, plezier in het leven en rust en ontspanning. Deze effecten van sport maken het een belangrijk deel van het onderwijsbeleid, het gemeenschapsopbouwwerk en het jeugd- en genderbeleid.

Voor wat betreft het tweede, de fysieke gezondheid, kan het belang van sport en bewegen niet onderschat worden. Het scheppen van een "sportcultuur" beoogt een zo groot mogelijk deel van de bevolking in sport te betrekken, vooral door actief te participeren in enige vorm van beweging. Bovendien is beweging ook van groot belang bij het voorkomen van overgewicht en sommige chronische ziekten en de behandeling daarvan. De doelstellingen en activiteiten van het sportbeleid overlappen dus die van programma's voor preventieve gezondheidszorg.

Bij de topsport, waaronder de professionele sportbeoefening, wordt de nadruk gelegd op competitie en slechts een klein deel van de bevolking participeert actief hierin. Echter, topsport heeft een niet te onderschatten rol en functie: kan een bindmiddel zijn voor de natie, verschaft ontspanning aan grote groepen en levert rolmodellen op die van onschatbare waarde kunnen zijn voor motivering en ontwikkeling.

Gezien in dit brede kader van een integrale strategie voor de sociale sector zullen beleids- en actieprogramma's ten aanzien van sport en beweging gebaseerd zijn op de volgende principes:

⁴⁶ Ministerie van Volksgezondheid, Internationale Samenwerking voor de Volksgezondheid en Duurzame Ontwikkeling van Suriname, Gezondheid en Welzijn in elk Beleid-Suriname Nota (16 augustus 2016)

1. Een leven lang sporten.
2. Integratie van sport in de andere sociale beleidsprogrammas en instituties, waaronder in het onderwijs, de volksgezondheid, het jeugdwerk, gendergelijkheid, criminaliteitsbestrijding en het gemeenschapsopbouwwerk.
3. Optimaal gebruik van betaalbare, efficiënte en multifunctionele sportfaciliteiten.
4. Goede netwerken tussen sportorganisaties en betrokken sociale en/of overheidsinstituties.
5. Een brede actieve en passieve participatie in sport die in gezonde interactie is met de topsport.
6. Publieke en private partnerschappen om top- en professionele sport te faciliteren en toegang te krijgen tot internationale markten.

Uitgaande van het vorenstaande wordt voor de planperiode 2017-2021 het volgende strategisch doel geformuleerd voor de sportontwikkeling:

Gestimuleerd door meer en betere sportfaciliteiten, -organisatie, -begeleiding en ontplooiingskansen, participeren burgers van alle leeftijden meer in sport in hun streven naar een beter lichamelijk, geestelijk en sociaal welzijn en inclusiviteit evenals het verbeteren van hun prestaties als topsporter in regionale en internationale competitie.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituties:

1. In stad en district zijn er meer en betere sportfaciliteiten, -organisatie en -begeleiding voor de beoefening van verschillende niveaus en takken van sport die intensiever en efficiënter gebruikt en onderhouden worden.
2. Intensivering van sport in het onderwijs en speciale programmas voor burgers van alle leeftijden verhogen de participatie van doelgroepen in sport en verhogen de ontplooiingskansen van getalenteerde participanten om door te stromen naar de top- en/of beroepssport.
3. Surinaamse top- en/of beroepssporters verhogen hun prestaties in nationale, regionale en internationale competitie ondersteund door betere sportfaciliteiten, -organisatie en -begeleiding en netwerken die hun kansen op integratie in de wereldtop vergroten.
4. Financierders in de sport combineren gemeenschaps-, overheids- en particuliere bronnen op innovatieve wijze en creëren financieringsmechanismen om gemeenschappelijke programmas en projecten met overlappende gezondheidszorg-, onderwijs-, jeugd-, criminaliteitsbestrijdings- en commerciële doelen te realiseren.

Bovenstaand ontwikkelingsdoel en uitkomsten die verwacht worden zijn verder uitgewerkt in het Nationaal Beleid voor Sport en Recreatie (NBSR) van het Ministerie van Sport en Jeugdzaken en de daarvan afgeleide actieprogrammas. Het gaat om drie deelgebieden voor deze actieprogrammas:

1. **De niet-competitieve sport**, waarvoor in lijn met uitkomst 2 voor burgers van alle leeftijden, in samenwerking met andere ministeries, actieprogrammas ontwikkeld zullen worden, met als doel verhoogde actieve en passieve participatie in sport en beweging. Het NBSR heeft hiertoe drie actiegebieden geïdentificeerd:
 - a) recreatie, gemeenschapsontwikkeling en gezondheid;
 - b) sport in dienst van onderwijs en (sociale) vorming;
 - c) promotiecampagnes voor participatie in sport en beweging en sport als sociale activiteit; onderdeel van deze promotiecampagnes is de sociaal-culturele erkenning van sportprestaties op verschillende niveaus door het betrekken van ouders en lokale, school- en andere gemeenschappen bij het sportgebeuren en de promotie van topsporters als rolmodellen.
2. **De competitieve sport**, waarvoor een gunstig klimaat gecreëerd wordt, waarin sociale, culturele en economische aspecten zodanig aandacht krijgen dat Surinaamse topsporters de kans krijgen en gestimuleerd worden om uit te blinken op school, en in lokale gemeenschappen, evenals op nationaal en internationaal niveau. Het NBSR heeft hiertoe de zes volgende actiegebieden geïdentificeerd:

- a) het scheppen en onderhouden van integratiemechanismen tussen de systemen voor actieve en passieve participatie voor grote delen van het volk en de wereld van de topsport;
 - b) talentidentificatie en -ontwikkeling;
 - c) ondersteunende programma's specifiek voor topsporters en hun begeleiders;
 - d) intensivering van lokale en nationale competities;
 - e) participatie in internationale competities op basis van een strategisch plan;
 - f) ontwikkeling van een waarderingssysteem.
3. **De fysieke en sociale infrastructuur voor de sportbeoefening.** Bij beide aspecten van de sportinfrastructuur is kleinschaligheid van de Surinaamse samenleving een voorname uitdaging:
- a) De opzet en instandhouding van uitstekende sportinfrastructuur zijn duur en in hoge mate afhankelijk van het ontwerp, de institutionele setting en de intensiteit van het gebruik. Vooral het laatste wordt bepaald door de mate waarin deze infrastructuur voor meerdere doelen en doelgroepen gebruikt kan worden, de betaalcapaciteit van de gebruikers en de kwaliteit van het management. Bij het ontwerp en de planning van sportinfrastructuur zal met deze essentiële randvoorwaarden rekening gehouden worden. Voor wat betreft de bestaande infrastructuur zal het beheer van de faciliteiten uitgaande van deze benadering aangepast worden door innovatieve beheers- en samenwerkingsvormen die intensiever gebruik en betere financieringsmechanismen combineren.
 - b) De sociale infrastructuur voor de sport, dus de sportverenigingen en -federaties, Overheids- en andere instanties, wordt naast de uitdaging van kleinschaligheid geconfronteerd met andere vraagstukken. Het beleid zal bevorderen dat de verenigingen de voordelen van samenwerking en grootschaligheid inzien en versplintering vermijden, vanwege de simpele reden dat het kostenverhogend werkt. Het beleid zal hierbij middels training, begeleiding en subsidievoorwaarden bijdragen aan het verhogen van transparantie, efficiëntie, professionaliteit en inspraak en daarmee tot duurzaamheid en schaalvergroting van sportverenigingen en –organisaties leiden. Ook zal het particulier initiatief in de sport, waaronder professionele (betaalde) sport (nationaal en internationaal), bevorderd en gefaciliteerd worden.

VIII.5. Cultuur

Cultuur is volgens de definitie van UNESCO het complex van geestelijke, materiële, intellectuele en emotionele eigenschappen, dat kenmerkend is voor een samenleving of sociale groep. Cultuur is niet alleen kunst en letteren, maar ook leefwijzen, fundamentele rechten van de mens, waardesystemen, tradities en overtuigingen, een katalysator voor sociale, menselijke en economische ontwikkeling. Cultuur is wat en wie we zijn en hoe we omgaan met de natuur, het milieu of de omgeving, dus bepalend voor onze identiteit. Het ontwikkelen en dus ook het behoud van de lokale culturen en de dynamiek van de externe normen- en waardenstelsels die slechts gedeeltelijk en vervormd overgebracht worden door de internationale elektronische media vragen om een innovatief cultuurbeleid. De vruchten van een dergelijk cultuurbeleid moeten zowel op het niveau van de sociale persoonlijkheden die gevormd worden, merkbaar zijn, maar ook voelbaar zijn op macroniveau. Cultuurbeleid moet geïntegreerd worden in armoedebestrijding en gemeenschapsontwikkelingsprogramma's en voorwaarden scheppen voor een op de mensgerichte, inclusieve en rechtvaardige ontwikkeling en natievorming.

Uitgaande van deze betekenis van cultuur in het ontwikkelingsproces is het duidelijk dat integratie met andere beleidsgebieden een voorwaarde is voor succes. De uitdaging is de methoden en instrumenten van het cultuurbeleid zodanig te ontwikkelen dat het behoud en ontwikkeling van lokale culturen, onderdeel is van de geplande sociale vooruitgang. Verder zal de uitwerking van het beleid moeten resulteren in actie- programma's die goed onderbouwd, transparant en rationeel zijn met duidelijke en haalbare doelen, waardoor de nodige politieke steun en financiële middelen voor de uitvoering vrijkomen.

Een randvoorwaarde voor een succesvol cultuurbeleid is het aanpassen van verouderde en de aanname van ontbrekende of nieuwe wet- en regelgeving. Het betreft gebieden zoals intellectueel eigendom, het internet, de elektronische media, beheer en bescherming van cultureel erfgoed waaronder gebouwen. Dit moet het mogelijk maken, het materieel en immaterieel cultureel erfgoed te waarderen, behouden en te beschermen. Hierbij

wordt onder meer gedacht aan: de media, kunst (zoals theaters; musea; festivals; artiesten in beeldende kunst waaronder mode, vormgeving, nieuwe media en traditionele kunst bijvoorbeeld grafische kunst, schilderen, tekenen, muziek, theater- en podiumkunst) en cultuureducatie, inclusief cultuurwetenschappen. Dit zal bijdragen aan het waarderen, accepteren en respecteren van de diverse culturen van ons land, waarmee tevens de basis voor natievorming wordt gelegd.

Een andere randvoorwaarde is onderzoek naar en promotie van diverse cultuuruitingen, wat fundament is voor het verhogen van de productie van materiële en immateriële culturele producten, professionalisering en commercialisering. Tenslotte is er als derde randvoorwaarde voor een succesvol cultuurbeleid, de integratie met andere beleidsgebieden, zoals:

1. Onderwijs.
2. Volksgezondheid.
3. Sport.
4. Gemeenschapsontwikkeling en armoedebestrijding.
5. Toerisme: met name de multi-etniciteit, natuur, het erfgoed en evenementen, de medicinale kruidenindustrie en het eco-health toerisme.

Uitgaande van de hierboven geschetste visie is voor de sector cultuur het volgende ontwikkelingsdoel geformuleerd.

Gestimuleerd door meer en betere mediaproducties, scholings- en trainingsactiviteiten evenals begeleiding en ontplooiingskansen, beleven burgers hun cultuur intensiever, waarderen ze culturen uit eigen land meer en zijn professionele cultuurbeoefenaars beter in staat hun producten op lokale, regionale en internationale markten te presenteren en te verkopen.

De uitkomsten van het beleid worden in resultaten- en actieprogrammas van verantwoordelijke ministeries en instituten uitgewerkt en zijn de volgende:

1. Een breed gedragen cultuurbeleid en planning vergroot de toegang van burgers tot productie, scholings- en trainingsmogelijkheden evenals begeleiding voor culturele activiteiten en ontplooiingskansen op het gebied van kunst en beleving van vooral de eigen cultuur.
2. Culturele producties verspreid middels elektronische media weerspiegelen ook de sociale, culturele en politieke omgeving en dragen actief bij tot de ontwikkeling en het behoud van Surinaamse culturen en de vorming van de volgende generaties.
3. Aangepaste wet- en regelgeving, facilitering en begeleiding stellen cultuurdragers, waaronder professionele cultuurbeoefenaars beter in staat hun producten op lokale, regionale en internationale markten te presenteren en te verkopen.
4. Publiek-Private partnerschap van de Overheid en organisaties van cultuurdragers versterken, verbreden en verdiepen “het Surinaamse cultureel product” voor commerciële en niet-commerciële doeleinden.

VIII.6. Veiligheid van Burgers

Criminaliteit is een multidimensionaal vraagstuk evenzo de bestrijding daarvan terwijl de zogenaamde grensoverschrijdende criminaliteit een nieuwe dimensie hieraan toevoegt. Vaak wordt de nadruk gelegd op sociaal-economische oorzaken waaronder armoede en werkloosheid. Maar ook andere factoren spelen een rol waaronder culturele en politieke vraagstukken die in bepaalde situaties een niet te onderschatten rol spelen.

Suriname heeft een van de laagste criminaliteitscijfers in de Caribische regio en dit weerspiegelt een merkbaar verschil in niveaus van criminaliteit zoals ervaren door burgers. In tabel VIII.6.1 zijn de beschikbare criminaliteitsstatistieken van Suriname evenals vergelijkbare statistieken voor CARICOM-landen gepresenteerd. Gezien de “uitschieters” in de datareeksen moet deze met grote voorzichtigheid geïnterpreteerd worden totdat

duidelijkheid verkregen is over de volledigheid en betrouwbaarheid maar ook in hoeverre “definitievraagstukken” een rol spelen bij deze data.

Zeker in vergelijking met extreme criminaliteitssituatie in bepaalde kleine samenlevingen van het Caribisch gebied en Midden-Amerika. In die landen is criminaliteit een voorname, misschien de voornaamste, ontwikkelingsuitdaging geworden. Het bedreigt de economisch groei, het onderwijs en de culturele ontwikkeling. In sommige gevallen heeft de dominante rol van criminele benden in de samenleving, in combinatie met een explosie van geweld, de rol van de Staat in vele buurten en gemeenschappen, praktisch geminimaliseerd en een vluchtelingenstroom opgang gebracht. Burgers zijn voor wat er nog over is aan veiligheid, overgeleverd aan de parallel machtsstructuur van criminele organisaties.

Tabel VIII.6.1: Aantal aangiften bij de politie naar misdaadcategorie 2011-2015

Omschrijving	2011	2012	2013	2014	2015
Diefstal middels geweldpleging	1214	1172	1203	1127	1206
Diefstal (eenvoudige)	3713	4009	4653	3997	3612
Doodslag	10	5	16	11	12
Moord	18	18	12	13	19

Bron: Korps Politie Suriname, Dienst Criminele Informatie Voorziening

Tabel VIII.6.2: Aantal moord- en doodslaggevallen per 100.000 inwoners en absoluut in geselecteerde landen 2012 en 2014

Land	Jaar	Per 100.000 inwoners	Absoluut
Honduras	2014	84,6	5.936
El Salvador	2014	64,2	3.921
Jamaica	2012	36,1	1.033
The Bahamas	2012	29,8	111,0
Trinidad en Tobago	2012	25,9	351,0
Saint Lucia	2012	21,6	39,0
Dominicaanse Republiek	2014	17,4	181,0
Guyana	2012	17,0	135,0
Haïti	2012	10,2	1.033
Suriname	2014	4,3	24,0

Bron: The United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC); Eastern Caribbean 2015 crime and safety Report; Korps Politie Suriname

Tabel VIII.6.3 Aantal diefstalgevallen met geweldpleging per 100.000 inwoners en absoluut in geselecteerde landen 2014

Land	Diefstallen met geweldpleging in 2014	
	Per 100.000 inwoners	Absoluut
The Bahamas	252	
Saint Lucia	307	
Antigua	238	
Suriname	201,6	1127

Bron: The United Nations Office on Drugs and Crime (UNODC); Eastern Caribbean 2015 crime and safety Report; Korps Politie Suriname

Suriname kan verschillende lessen leren uit de ervaring van landen met een groot criminaliteitsprobleem. De voornaamste les is dat de ontwikkeling van criminaliteit niet onderschat mag worden en op basis van geselecteerde indicatoren in een vroeg stadium aangepakt moet worden, voordat het een endemisch, schijnbaar onoplosbaar probleem geworden is. Dat vereist continue monitoring en analyse van de criminaliteitssituatie, waardoor de ontwikkelingen mede begrepen kunnen worden als sociale, culturele en zelfs politieke uitdagingen. Dus niet alleen vanuit een politieel gezichtspunt. Hierdoor kan het beleid een multidimensionale benadering

volgen met integrale actieprogramma's, die op verschillende gebieden tegelijkertijd impact hebben. Dit inzicht houdt ook rekening met de brede consensus dat in de afgelopen decennia criminaliteitspreventieprogramma's weinig of beperkt succes gehad hebben.

Vaak wordt dan gewezen op:

1. Suboptimale prestaties van met criminaliteitsbestrijding belaste korpsen en instituties:
 - a) inefficiëntie;
 - b) integratie en ICT (ontbrekende/inadequate hardware en software);
 - c) onvoldoende coördinatie.
2. Onvoldoende capaciteit om de nodige statistische datasystemen op te bouwen, multidimensionale analyse te plegen en beleid daarop te baseren.
3. Overbevolkte en inadequate cellenhuizen en inadequate mechanismen voor herintegratie van (jeugdige) delinquenten.
4. Verouderde wetgeving rond opsporing en vervolging.
5. Een inadequaat systeem voor het formuleren en uitvoeren van een vreemdelingenbeleid dat verergerd wordt door de moeilijk bewaakbare grenzen van Suriname.

Behalve criminaliteit zijn er nog andere aspecten van de veiligheid van burgers zoals de brandveiligheid, de verkeersveiligheid en de operatie van gevaarlijke installaties die rampen kunnen veroorzaken. Ook op deze gebieden zijn de uitdagingen zoals in de hierboven genoemde punten niet echt anders. Derhalve is de behoefte aan beleid en actieprogramma's, die op verschillende gebieden impact zullen hebben groot.

Uitgaande van de hierboven geschetste visie is voor veiligheid van de burgers het volgende ontwikkelingsdoel geformuleerd.

Preventieve maatregelen gebaseerd op een multidimensionale benadering, analyse en beleid, meer en betere dienstverlening van de instituten belast met het garanderen van veiligheid, beschermen de burgers effectiever en geven de samenleving een gevoel van toegenomen veiligheid.

De uitkomsten van het beleid worden in resultaten- en actieprogramma's van verantwoordelijke ministeries en instituten uitgewerkt, en zijn de volgende:

1. Criminaliteitspreventie is succesvoller, de behuizing van arrestanten en veroordeelden is verbeterd en er zijn lagere percentages recidive van specifieke doelgroepen, vooral van jeugdigen.
2. Meer en betere dienstverlening van de instituten garanderen de veiligheid en beschermen de burgers effectiever en verhogen burgerparticipatie.
3. Meer en beter statistieken, onderzoek en analyse ondersteunen een multidimensionale analyse en aanpak van de criminaliteit.
4. ICT is optimaal geïntegreerd in de planning, uitvoering en evaluatie van instituten en hun programma's gericht op bescherming van de burgers verhogen van hun veiligheid.
5. Wet en regelgeving betrekking hebbend op de garandering van de veiligheid van burgers door de betreffende instituten zijn aangepast aan de heersende omstandigheden en verwachtingen.
6. In samenwerking met de internationale gemeenschap is weerbaarheid van Suriname in zake de grensoverschrijdende criminaliteit, terrorisme en niet-reguliere immigratie vergroot.

Dit ontwikkelingsdoel en de uitkomsten die het beleid beoogt, zullen verder uitgewerkt worden in beleids- en actieprogramma's waarbij integratie met andere beleidsgebieden en ministeries een voornamelijk overweging is. In deze beleids- en actieprogramma's die voor de planperiode 2017-2021 ontwikkeld moeten worden, zullen oplossingen gevonden worden voor onder meer de volgende uitdagingen:

1. De criminaliteitsbestrijding met de nadruk op:
 - a) de zware criminaliteit onder meer in het binnenland;

- b) de georganiseerde criminaliteit, in het bijzonder het ontmantelen van criminele organisaties, het terugdringen van de grensoverschrijdende en drugscriminaliteit;
 - c) het terugdringen van het aantal niet gereguleerde vreemdelingen, de bestrijding van mensenhandel en mensensmokkel;
 - d) de bestrijding van zeepiraterij;
 - e) de jeugdcriminaliteit.
2. Het verhogen van de kwaliteit van de politiezorg.
 - a) het openbaar cameratoezicht;
 - b) het verbeteren van de samenwerking en coördinatie tussen de verschillende korpsen.
 3. ICT-voorzieningen (hardware en software) van instanties betrokken bij criminaliteitsbestrijding.
 4. Verbetering van de delinquentenzorg.
 5. Verbetering van de (jeugd)delinquentenzorg en ontwikkeling van innovatieve herintegratieprogramma's.
 6. Verbeteren van de brandveiligheid.

Hoofdstuk IX: Milieustrategie

IX.1. Milieu en Ontwikkeling: “Think global, act local”

In ruime zin kan het milieu opgevat worden als de omgeving (van de mens) die voor het begrijpen en bestuderen opgedeeld wordt in drie componenten: de atmosfeer, de bodem en het water. Deze componenten bepalen elk individueel, maar ook in hun wisselwerking het bestaan van leven op aarde, dus planten, dieren en mensen. Het is duidelijk dat in deze opvatting de mens en zijn economisch, sociaal en cultureel gedrag onderdeel zijn van het milieu. Immers, de mens die zijn omgeving, de aarde, continu probeert aan te passen aan zijn wensen en behoeften, is momenteel de voornaamste drijver van klimaatverandering. Deze benadering is weerspiegeld in de idee van “duurzame ontwikkeling” en volledig geïntegreerd in de Duurzame Ontwikkelings Doelen (DOD) van de VN. Het plaatsen van de mens boven of buiten het milieu is in praktisch, theoretisch en ethisch opzicht de basis (geweest) voor grootschalige en duurzame schade aan het milieu op aarde, die zich manifesteert in klimaatverandering en de zogeheten “zesde massale extinctie” die nu de aarde en het leven op aarde bedreigen. Een andere economie, sociaal bewustzijn en culturele verandering zijn noodzakelijk om het tij te keren. Het uitgangspunt dat de mens boven of buiten het milieu staat is daarom ook verlaten als uitgangspunt voor nationale en globale vooruitgang.

Suriname is rijk aan natuurlijke hulpbronnen en biodiversiteit en in de politieke, sociale en culturele systemen in ons land zijn er sterke aanknopingspunten voor de integratie van een milieu-agenda in de ontwikkelingsstrategie die zich in hoge mate conformeert aan de internationale milieustrategie en het actieplan. Daartegenover staat de behoefte aan voortgaande, duurzame ontwikkeling van Suriname, wat ongetwijfeld het milieu zal beïnvloeden. Hierbij spelen zowel nationale als internationale krachten, beleids- en actieprogramma's, die voor wat betreft hun milieu-inhoud soms conflicterend zijn. Bovendien is er nog het vraagstuk van de harmonisering van de Surinaamse en de internationale doelen en actieprogramma's. Onderstaand schema vat deze uitdaging samen.

Schema IX.1.1 Nationale en Internationale Doelen en Actieprogramma's

Nationaal	Internationaal
1: Bosbedekking	
Suriname is voor het grootste deel nog bedekt met tropisch regenwoud. Als land heeft het vrij veel ruimte om dit bos voor verschillende doelen aan te wenden, zelfs indien uitgegaan wordt van internationale indicatoren en doelen	De bosbedekking in de wereld loopt jaarlijks terug met 13 miljoen hectare. Uitgaande van de CO ₂ -niveaus in de atmosfeer en het behoud van de biodiversiteit op aarde, is Suriname één van de gebieden waar men met prioriteit vrijwel direct ontbossing wil minimaliseren
2: Natuurreservaten	
Suriname heeft 13 procent van zijn oppervlakte verklaard tot natuurreservaat ⁴⁷ . Vooral het Centraal Suriname Natuur Reservaat dat in 1996 bij Staatsbesluit werd vastgesteld, is relatief zeer groot. Suriname heeft dit reservaat tot nu toe niet naar tevredenheid kunnen beheren, beschermen en economisch duurzaam kunnen exploiteren	Ideaal zou zijn Suriname en de Guyana's tot een groot reservaat te maken
3: Biodiversiteit	
Bij de bescherming van de biodiversiteit in Suriname is de mijnbouwsector momenteel de voornaamste uitdaging. Ook de op handen zijnde grootlandbouw-activiteiten kunnen op termijn een significante uitdaging gaan vormen. Suriname zoekt naar opties om de uitbouw en diversifiëring van de economie gestaag voort te laten gaan zonder de biodiversiteit significant te versmallen.	Ideaal zou zijn Suriname en de Guyana's tot een groot reservaat te maken

⁴⁷ “Forest covers about 93 % or 15 million ha of the total land area of which about 2 million ha or 13%, has the status of Protected Areas (4 Multiple-use Management Area, 1 nature park and 11 Nature Reserves).” Bron: SBB/ACTO project Monitoring the Forest cover of the Amazon region.

4: Water	
Volgens Conservation International Suriname heeft het land 228.000 kubieke meter per capita hernieuwbare zoetwatervoorraden per jaar verdeeld over zoetwaterzwampen, zeven grote bron- en regenrivieren met een gemiddelde jaarlijkse neerslag van 2200 mm.	Zowel de Zuid- Amerikaanse landen als de eilanden in de Caribische regio kampen reeds decennialang met enorme tekorten aan oppervlaktewater hetgeen in de toekomst vanuit Suriname kan worden voorzien.
5: Aardgas en –olie	
De kans dat Suriname grote gas- en off-shore olievoorraden heeft, is zeer groot. Suriname heeft er belang bij om deze reserves zo snel mogelijk in productie te brengen.	De globale strategieën om de CO2-uitstoot drastisch terug te brengen, hebben onder meer als doel om de winning en het gebruik van fossiele brandstoffen te beperken
6: Andere delfstoffen	
Suriname is ook rijk aan andere delfstoffen en de winning daarvan kan verder bijdragen aan de ontwikkeling van het land	De duurzame ontwikkelingsstrategieën staan terecht zeer kritisch tegenover de mijnbouw, gezien de effecten daarvan op het milieu en de biodiversiteit. De milieuregels voor de mijnbouw zijn daarom steeds strenger geworden

Bron: SPS

Dit overzicht moet een strategische benadering mogelijk maken waarin de globale milieu-agenda en Surinames ontwikkelingsprioriteiten geïntegreerd worden in een partnerschap, waarbij de slogan “think global, act local” in de praktijk gebracht wordt.

IX.2. Uitgangspunten Milieustrategie

Suriname heeft reeds sinds het midden van de jaren zeventig in de vorige eeuw aangegeven dat het duurzame ontwikkeling nastreeft. De uitdaging om de principes van duurzame groei te operationaliseren is niet alleen voor Suriname, maar voor alle landen nog steeds een onvervuld ideaal. Gegeven de ontwikkelingsproblematiek en de ontwikkelingsfase van het land wordt voor Suriname het volgende ontwikkelingsdoel binnen de nationale milieustrategie geformuleerd:

Aangepaste wetgeving en verhoogd milieubewustzijn van de burgers, beleidsvoorbereiders en beslissers in de private en publieke sector verzekeren het verantwoord gebruik van de natuur en de hulpbronnen die het verschaft en bevorderen gepland herstel van het milieu.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Milieuwetgeving en de daaraan gerelateerde nationale milieustrategie en bewustwordings- en navolgingsprogramma's beïnvloeden en verhogen milieubewustzijn van de burgers, beleidsvoorbereiders en beslissers in de private en publieke sector, waarin speciale aandacht gegeven wordt aan de vraagstukken van zeespiegelstijging, het beheersen van en of voorkomen van rampen en de natuurreservaten.
2. In het verwerven van hun middelen van bestaan en producten voor de markt gebruiken burgers en bedrijven de hulpbronnen die de natuur verschaft op verantwoorde wijze en de Overheid ziet daarop toe, waar nodig met steun van de internationale ontwikkelingspartners.
3. Op basis van de Milieuwetgeving, de daaraan gerelateerde nationale milieustrategie, het Ontwikkelings Plan 2017-2021 en de districtsplannen, investeren en werken burgers en bedrijven conform hun nationale en internationale verplichtingen aan het herstel van het milieu dat door hun economische of andere activiteiten beschadigd was.
4. Suriname heeft zijn duurzame ontwikkelingsstrategie geïntegreerd in de regionale en internationale milieustrategieën en actieprogramma's en heeft de capaciteit ontwikkeld om vol te participeren in de financierings- en monitoringsprogramma's.
5. Op basis van de Milieuwetgeving en de nationale milieustrategie participeert Suriname in regionale en internationale programma's voor het managen van de CO2-niveaus in de atmosfeer en het minimaliseren van de schade aan Surinames infrastructuur en economie.

IX.3. Zeespiegelstijging

Zeespiegelstijging is voor de mens één van de voornaamste gevolgen van klimaatverandering. Hoewel meer gedetailleerde en nauwkeurige schattingen van het effect van de stijging van de zeespiegel nodig zijn, wordt Suriname gezien als één van de tien meest door zeespiegelstijging bedreigde landen, als gelet wordt op het percentage van de bevolking dat in een met onderlopen bedreigd gebied woont. Geschat wordt dat bijkans 73 procent van de bevolking⁴⁸ zeer kwetsbaar en direct getroffen zal worden bij stijging van de zeespiegel met 1 meter “accelerated sea-level rise” (ASLR) (zie ook onderstaande figuren). Naarmate de geschatte zeespiegelstijging hoger uitvalt, neemt ook de impact meer dan evenredig toe. Voor verhoging van Surinames weerbaarheid voor de effecten van vooral zeespiegelstijging, zijn er verschillende opties die verder ontwikkeld moeten worden tot uitvoerbare programma's en projecten. Het doel bij de strategische benadering van dit fenomeen is als volgt:

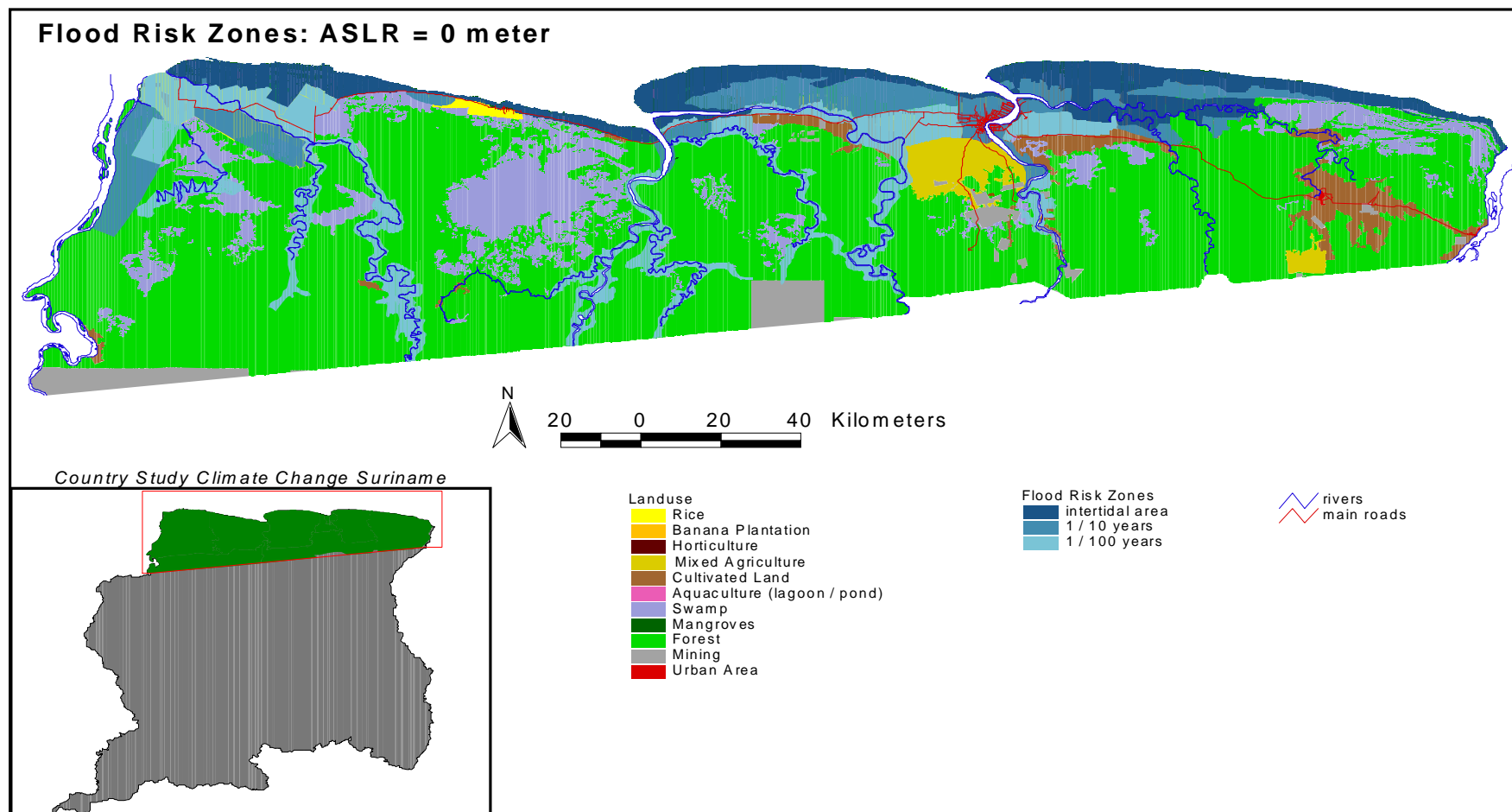
De oevers en kust zijn duurzaam hersteld en/of beschermd tegen de gevolgen van zeespiegelstijging en oevers van meanderende rivieren zijn beschermd.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogramma's van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Belanghebbenden voeren gezamenlijk en met in achtneming van aangepaste wet- en regelgeving een lange termijnstrategie uit die de gevolgen van zeespiegelstijging, schadelijk menselijk handelen of meanderende rivieren minimaliseert.
2. Vooral in de meest bedreigde gebieden in de kustvlakte is de natuurlijke oever- en kustbescherming hersteld en is verdere oever- en kustdegradatie beperkt door onder andere voorzieningen tegen zeespiegelstijging en schadelijk menselijk handelen die vastgelegd worden in de structuur-, streek- en bestemmingsplannen.
3. De urbane planning heeft de gewenste nederzettingspatronen uitgewerkt en geïntegreerd in de lange termijn ontwikkeling zoals vastgelegd in het consensusdocument Suriname Vision 2035 en de Middellange Termijn Ontwikkelingsplannen.
4. Surinames strategie en actieprogramma's maken optimaal gebruik van de technische assistentie en hulpfondsen voor het mitigeren van de gevolgen van klimaatverandering, onder meer door nauwe samenwerking met de regionale en internationale organisaties die op dit stuk mandaat hebben.

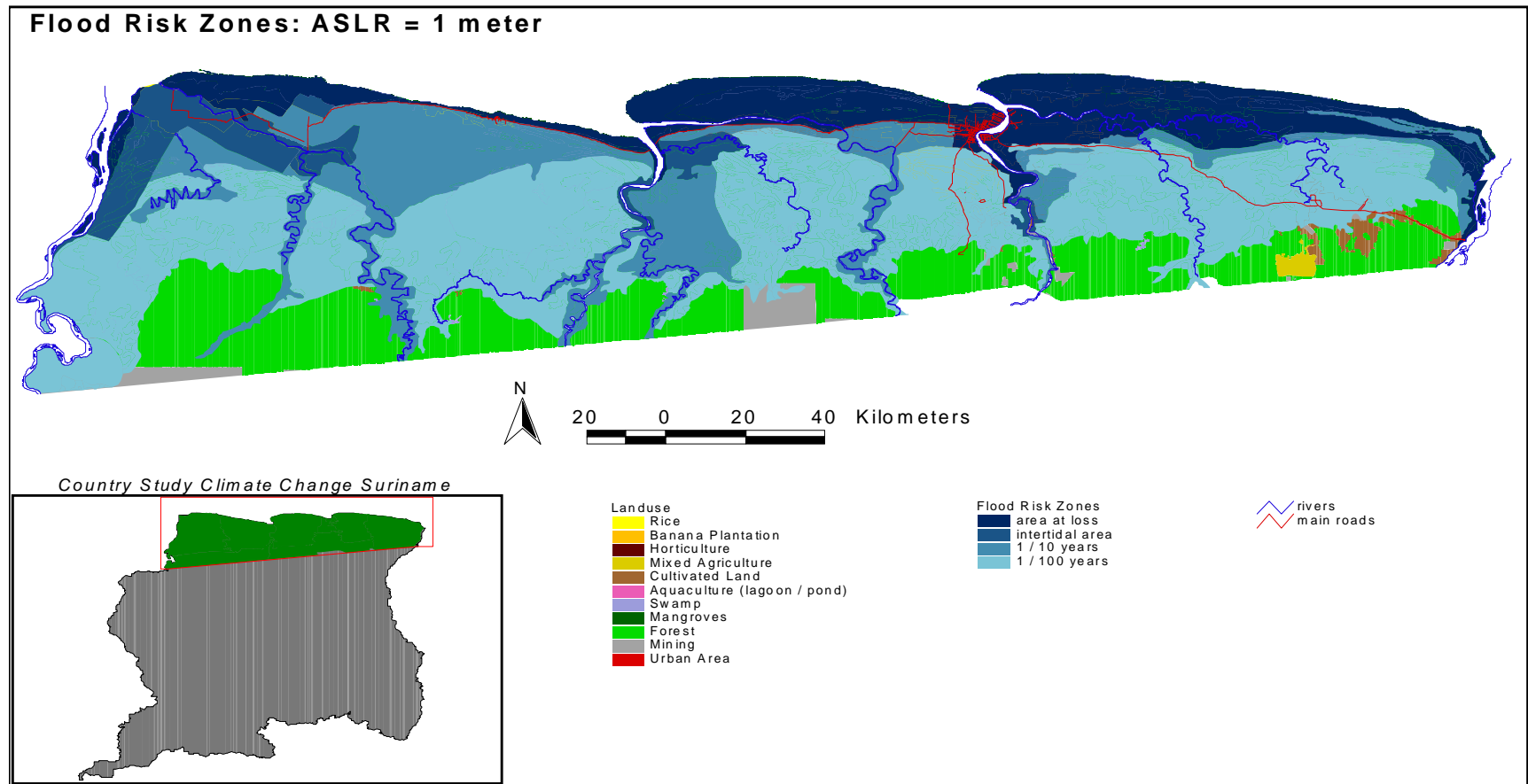
⁴⁸ The Impact of Sea Level Rise on Developing Countries: A Comparative Analysis; Susmita Dasgupta, et al, World Bank, 2007; <https://openknowledge.worldbank.org/bitstream/handle/10986/7174/wps4136.pdf>

Figuur IX.2.1 Situatie zonder Zeespiegelstijging

Bron: Country Study Climate Change Suriname, 1999

Figuur IX.2.2.2 Situatie bij Zeespiegelstijging

Bron: Country Study Climate Change Suriname, 1999

IX.4. Risico van door Mens of Natuur Veroorzaakte Rampen

De strategische aanpak van de potentiële bedreigingen van mens en natuur gaat uit van de volgende categorieën: a) klimaat gerelateerde rampen (lokale stormen, overstromingen, droogte), andere aan de natuur gerelateerde rampen, door de mens veroorzaakte rampen, gerelateerd aan productie, transport en opslag van chemicaliën, explosieven en radioactieve stoffen, waterbeheer, afvalbeheer en de verspreiding van besmettelijke ziekten en plagen.

Zeespiegelstijging is slechts één aspect van klimaatverandering. In de United Nations Framework Convention on Climate Change (UN-FCCC) van 1992, werd klimaatverandering gedefinieerd als “een verandering van het klimaat die direct of indirect toegeschreven wordt aan menselijke activiteit die de compositie van de wereldatmosfeer wijzigt en die bovenop de natuurlijke klimaatveranderlijkheid waargenomen wordt over vergelijkbare tijdvakken”. De negatieve gevolgen van klimaatverandering beperken zich niet tot zeespiegelstijging, maar hebben effect op alle componenten van het klimaat: wind, neerslag en temperatuur. Deze drie componenten van het klimaat kunnen alleen of gezamenlijk rampen veroorzaken, maar er zijn ook nog door de natuur veroorzaakte rampen, zoals aardbevingen, besmettelijke ziekten en plagen, waarvan het risico zo goed mogelijk moet worden ingeschat. Overeenkomstig het risico, zijn plannen voor het voorkomen of mitigeren van de impact nodig. Daarnaast is er nog het risico van rampen die direct of indirect gevolg zijn van menselijk handelen.

Internationaal is het Sendai Raamwerk voor Rampen Risico Beperking⁴⁹ 2015-2030 het platform voor een strategie en beleid op het stuk van voorkomen en mitigeren van de impact van rampen. Suriname zal een “rampen-risico-beperkingsstrategie” ontwikkelen voor de specifieke planregio’s die voor de elementaire fasen en processen te onderscheiden zijn bij het ontstaan, voorkomen en de respons op rampen en zodoende maatregelen en voorzieningen zal specificeren. Het gaat om de volgende elementaire fasen/processen:

1. Voorbereiding en paraatheid:
 - a) Identificatie van risico’s (gevaarlijke installaties, verwachtbare natuurlijke verschijnselen, vroege waarschuwingssystemen).
 - b) Anticipatie, planning, voorbereiding, en simulatie van respons.
2. Nationale Coördinatie voor respons bij rampen:
 - a) Formeel mandaat en opbouw van informatiesystemen en organisatorische capaciteit.
 - b) Belanghebbenden en netwerken voor rampenrespons.
3. Rehabilitatie en Reconstructie “to build back better”: ontwikkelen van actieprogramma’s uitgaande van onderzoek en anticipatie.
4. Netwerken met de internationale en regionale gemeenschap voor technische assistentie en fondsen veilig te stellen bij rampenrespons.

IX.4.1. Productie, Transport en Opslag van Gevaarlijke Stoffen

Voor eind 2017 zal mede op grond van bestaande wet- en regelgeving door de bestaande instituten een inventarisatie gepleegd worden van de bedrijfsinstallatie die als “gevaarlijke installaties” aangemerkt kunnen worden omdat een ongelijk of incident een ramp kan veroorzaken. Het betreft gevaarlijke stoffen waaronder chemicaliën, giftige stoffen en gassen, explosieven en radioactieve stoffen. Tevens zal op basis van deze inventarisatie een mechanisme opgezet worden waarmee gemonitord kan worden:

- De uitstoot van schadelijke stoffen in het productieproces
- Het transport en de opslag van gevaarlijke stoffen
- Incidenten in bedrijven met gevaarlijke installaties

⁴⁹ Het Sendai Raamwerk voor Rampen Risico Beperking 2015-2030, is aangenomen op de Derde VN Wereld Conferentie in 2015. Het is het roduct van voorbereidingen en consultaties met belanghebbenden vanaf 2012 en onderhandelingen tussenoverheden die in 2014 begonnen en ondersteund werden door het VN Bureau voor Rampen Risico Beperking

- Het aantal mensen die werkt met of in een werkplek met een gevaarlijke installatie of zo dichtbij en dergelijke installatie woont dat bij een ramp zij direct getroffen kunnen worden

Een meer structurele aanpak van dit rampen risico zal op basis van een situatieanalyse en risico-onderzoek plaatsvinden dat de basis zal zijn voor een strategie en actieplan, aanpassing van wet- en regelgeving. Gezien de beperkte capaciteit van Suriname op dit stuk zal met regionale en internationale partners gewerkt worden.

IX.4.2. Afvalbeheer en Uitstoot van Schadelijke Stoffen

Vooraf in urbane gebieden is de afhandeling van afval van levensbelang voor mens en milieu. Het is hierbij zinvol om onderscheid te maken naar het type afval en waar het vandaan komt. Zowel gezinshuishoudens als bedrijven produceren enorme hoeveelheden afval en de afhandeling is verschillend, afhankelijk van het soort afval en het risico dat het met zich mee brengt. Kennis van de gevaren, houdingen ten aanzien van het presenteren, bewerken en verwerken van afval en de prijs die men daarvoor bereid is te betalen worden gedreven door economische, sociale en culturele factoren. Het zijn dus niet slechts de fysieke aspecten van afval die het beleid op dit stuk zullen bepalen. Dan is er nog de optiek vanuit de milieu invalshoek: de verschillende soorten afval zijn bijzonder schadelijk voor het milieu, zeker voor mensen en dieren en het heeft zo ook een effect op het behoud van biodiversiteit.

Het transport, de bewerking en de opslag of verwerking van afval tot energie of andere producten vereist een multidimensionale aanpak, die de verschillende aspecten bijeenbrengt in een strategie en plan, waarover met verschillende actoren overeenstemming bereikt moet worden. Dit moet verzekeren dat zij zich committeren aan de doelen, hun eigen rol bij het presenteren, het transport, de verwerking en de opslag van afval en natuurlijk niet in het minst de bereidheid tot het delen in kosten en gedragsverandering.

Tegen deze achtergrond zal als onderdeel van het Ontwikkelings Plan 2017-2021, de strategie voor de afhandeling van afval grondig voorbereid worden en zal ultimo juni 2018 een nationaal plan voor transport, verwerking en opslag van afval ter goedkeuring, aangeboden worden.

IX.5. Integratie van Milieu, Sociale Vooruitgang en Economische groei

IX.5.1. Algemeen

Het ideaal van duurzame ontwikkeling wordt breed gedragen in de wereldgemeenschap en de aanname van de DOD in 2016 als programma van globaal beleid en actie, brengt het bereiken van dit doel dichterbij. Immers, vooral kleine ontwikkelingslanden missen meestal de politieke invloed, de financiële middelen, de capaciteit en “beleidsruimte” om geheel op eigen kracht een duurzame ontwikkelingsstrategie te ontwikkelen en uit te voeren. Op alle niveaus moet nog steeds gestreden worden om de DOD-doelen, -principes en actieprogramma's geaccepteerd te krijgen. Anno 2016 betwijfelen sommige grootmachten nog steeds de realiteit van klimaatverandering en dreigen zich terug te trekken uit het Akkoord van Parijs. Dit toont aan dat in de praktijk van het formuleren en uitvoeren van een duurzaam ontwikkelingsbeleid, kleine landen als Suriname nog steeds grote uitdagingen ondervinden. Het is niet alleen het overwinnen van lokale obstakels maar vooral het opbotsen tegen grootmachten, multinationale ondernemingen en internationale financiers die grote invloed hebben op de spelregels in de wereldeconomie.

Suriname wil meer en grotere investeringen aantrekken of zelf plegen die CO₂-emissie en andere vervuiling beperken, energie en andere hulpbronnen efficiënter gebruiken en het verlies van biodiversiteit en schade aan het ecosysteem minimaliseren. Over deze benadering die ook wel de “Green Economy” of “Greening the Economy” genoemd wordt, bestaat er in Suriname vrij brede consensus. Maar aangezien dit een breed ontwikkelingsdoel is en gegeven de beperkte opties die reeds uitgewerkt en bestudeerd zijn, is de vertaalslag van algemeen principe naar operationeel beleid en besluitvorming een grote uitdaging. Intensive nationale en internationale netwerken zijn nodig om stappen vooruit te maken voor wat betreft:

1. De uitvoering van studies, het uitwerken en becijferen van opties die ondersteunend zijn voor de besluitvorming over duurzamere ontwikkelingsstrategieën, die moeten leiden tot vermindering van de afhankelijkheid van de minerale sector en economische diversificatie onder andere in de dienstverlening, te bevorderen.
2. Uitwerking van operationele richtlijnen of het doen van vergelijkende studies die de besluitvorming over concrete opties om milieu-impact van de ontwikkeling van de primaire productie, dus landbouw, bosbouw en mijnbouw minder ingrijpend te maken en milieuschade te redresseren. Ten aanzien van dit laatste zijn de uitgemijnde gebieden een zeer hoge prioriteit in het milieubeleid.
3. Een strategie en actie- en financieringsplan voor de natuurreservaten, parken en beschermde gebieden van Suriname. Dit geheel van strategische doelen en praktische uitvoeringsmaatregelen moet oplossingen presenteren voor de effectieve bescherming, het efficiënt beheren en het opgang brengen van verantwoordelijke, duurzame maar inkomensgenererende activiteiten in deze gebieden, in elk geval voor de personen die daar wonen en werken. Dit moet alvast uitzicht geven op de opties/kansen die Suriname heeft bij het terugdringen van de afhankelijkheid van de minerale sector. In feite zijn het excellent beheer en de bescherming van de natuurreservaten en beschermde gebieden een kernpunt van het milieubeleid en deze gebieden moeten gezien worden als een incubator voor nieuwe concepties voor duurzame ontwikkeling en een groene economie.
4. De ontwikkeling van het strategisch en middellange termijnplan voor energie en elektriciteit, zoals bedoeld in artikel 8 van de Elektriciteitswet van 2016, het Elektriciteits Sector Plan (ESP), waarin de beleidsprioriteiten voor deze planperiode verwerkt zijn, waaronder:
 - a) de overschakeling naar efficiëntere, goedkopere en schonere brandstoffen, waaronder gas en zonlicht, voor de opwekking van elektriciteit voor de gezinnen en de bedrijven (inclusief de productie van aluinaarde) en
 - b) hogere efficiëntie bij het transport en het verbruik van energie in huishoudens en bedrijven.

Deze vier beleidsvoorbereidende activiteiten zijn doorslaggevend voor de besluitvorming over het bijsturen van de bestaande ontwikkelingsrichting en/of alternatieve strategieën. In de onderstaande subparagrafen worden de zorgpunten in het milieubeleid belicht, die bij deze beleidsvoorbereidende activiteiten meegenomen moeten worden: bosbeheer, landbeheer, waterbeheer en behoud van biodiversiteit.

IX.5.2. Bosbeheer

Het ongerept natuurbos (14,8 mln ha tropisch bos), dat grotendeels nog in de boezem van de Staat is, wordt in verschillende categorieën onderverdeeld, elk met een eigen economische potentie. Het houtproductiebos (4,5 mln ha) is 30,4 procent van het totaal tropisch bos. Van het productiebos was per 2015 reeds 62 procent uitgegeven. De integratie van de nationale ontwikkelingsplanning en de regionale planning moet resulteren in structuur- en bestemmingsplannen, die het duurzaam gebruik en beheer van bossen moet vergemakkelijken: versterking van regulerende en toezichhoudende instituten en het betrekken van de lokale bevolking zijn sleutelprincipes in deze benadering. Hierbij wordt rekening gehouden met de oude en bekende uitdagingen, maar ook met nieuwe vraagstukken die verband houden met de planuitvoering in de komende vijf jaren. Het gaat om problemen als verouderde en ontoereikende wetgeving en het beleid rond de uitgave van concessies. Onderbenutting van uitgegeven houtconcessies, verhuur/verpachten van concessies aan derden betekent dat vele (grote) concessies in handen gekomen zijn van buitenlanders. Dit leidt in bepaalde gevallen tot ernstige schade aan het milieu door illegale en overmatige houtkap. Een ander serieus probleem is de ontbossing vanwege mijnbouw. Aan de andere kant zijn er vele kansen voor een beter en duurzamer bosgebruik en -beheer. Uitvoering van onderzoeks- en consultatieprogramma's zal de gegevens en netwerken opleveren, die gebruikt kunnen worden om een strategie en actieplan voor bosbeheer te formuleren voor eind 2017.

Momenteel participeert Suriname actief in het REDD+. Het programma kan een belangrijke rol spelen bij de activiteiten, die op gang moeten komen om Surinames duurzame ontwikkelingsstrategie te operationaliseren. Dit internationaal programma, legt zich toe op het verschaffen van technische bijstand en door toepassing van innovatieve technologie, analyse- en rapportagemethoden, evenals het mobiliseren van financiering.

IX.5.3. Landbeheer

Uit de voorgaande paragraaf is reeds gebleken dat de huidige landdegradatie grotendeels een gevolg is van mijnbouwactiviteiten. Hierbij moet onderscheid gemaakt worden tussen: a) over een hele lange periode geaccumuleerde landdegradatie als gevolg van de bauxietproductie, waarbij er weinig of geen herstel heeft plaats gehad van de milieuschade, in het bijzonder de landdegradatie en b) het voortgaande effect van de huidige mijnbouwactiviteiten in de goudsector.

In de komende planperiode zal Suriname zijn strategie en actieplan voor de beperking en het herstel van landdegradatie formuleren op basis van onderzoek en consultaties met belanghebbenden met de focus op uitgemijnde gebieden. Ten aanzien van de grootschalige landbouwactiviteiten zullen in lijn met de aan te nemen Milieuwetgeving, strategieën voor beperking van landdegradatie met belanghebbenden ontwikkeld worden. Cruciaal hierbij is het overeenkomen van standaarden en mechanismen voor toezicht, controle en rapportage.

Het strategisch doel in dit kader is als volgt geformuleerd;

De uitgemijnde en voor landbouw of veeteelt ontboste gebieden zijn in kaart en op empirische data en analyse gebaseerd beleid, standaarden en supervisiemechanismen verzekeren zo goed als mogelijk herstel van milieuschade of minimaliseren onherstelbare milieuschade en vernietiging van ecosystemen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. De kerninstituten doen toegepast onderzoek in samenwerking met de lokale gemeenschappen in uitgemijnde gebieden.
2. Verantwoordelijke commerciële en andere belanghebbenden dragen bij aan de reconstitutie van uitgemijnde gebieden op basis van gestelde doelen voor grondgebruik en herstel van milieuschade in regionale en streekplannen.
3. Producenten in de land- en bosbouw, regulerende en controlerende instituten evenals lokale gemeenschappen werken samen om milieuschade te minimaliseren door de milieustandaarden en andere normen van verantwoordelijk omgaan met het milieu na te leven en te promoten.

IX.5.4. Waterbeheer

Water is een voorname en waardevolle hulpbron (grondstof) en zal dat in de toekomst steeds meer worden. Het is ook één van de belangrijke hulpbronnen van ons land. Een zwaarwegende norm voor streek- en bestemmingsplannen zal zijn de bescherming van de kwaliteit van zowel bodem- als oppervlaktewater. Daarom is het in kaart brengen van de bestaande en de planning van nieuwe watervoorraden van uiterst belang. De drainage van gebieden is een sleutelvraagstuk van het plannen van een leefbaar en gezond milieu en mede vanuit deze optiek zal bij het ontwikkelen van streek- en bestemmingsplannen ook de berging van water een standaardcomponent worden van alle regionale plannen. Wet- en regelgeving omtrent het gebruik en de ontginning van water zal in de nieuwe planwetgeving ingebouwd worden.

De verontreiniging van Surinames watervoorraden is één van de meest dreigende vraagstukken in het ontwikkelingsproces: hier is de vervuiling van waterwegen, zoals rivieren en krekken, vaak door illegale productieactiviteiten, zoals goudwinning aan de orde.

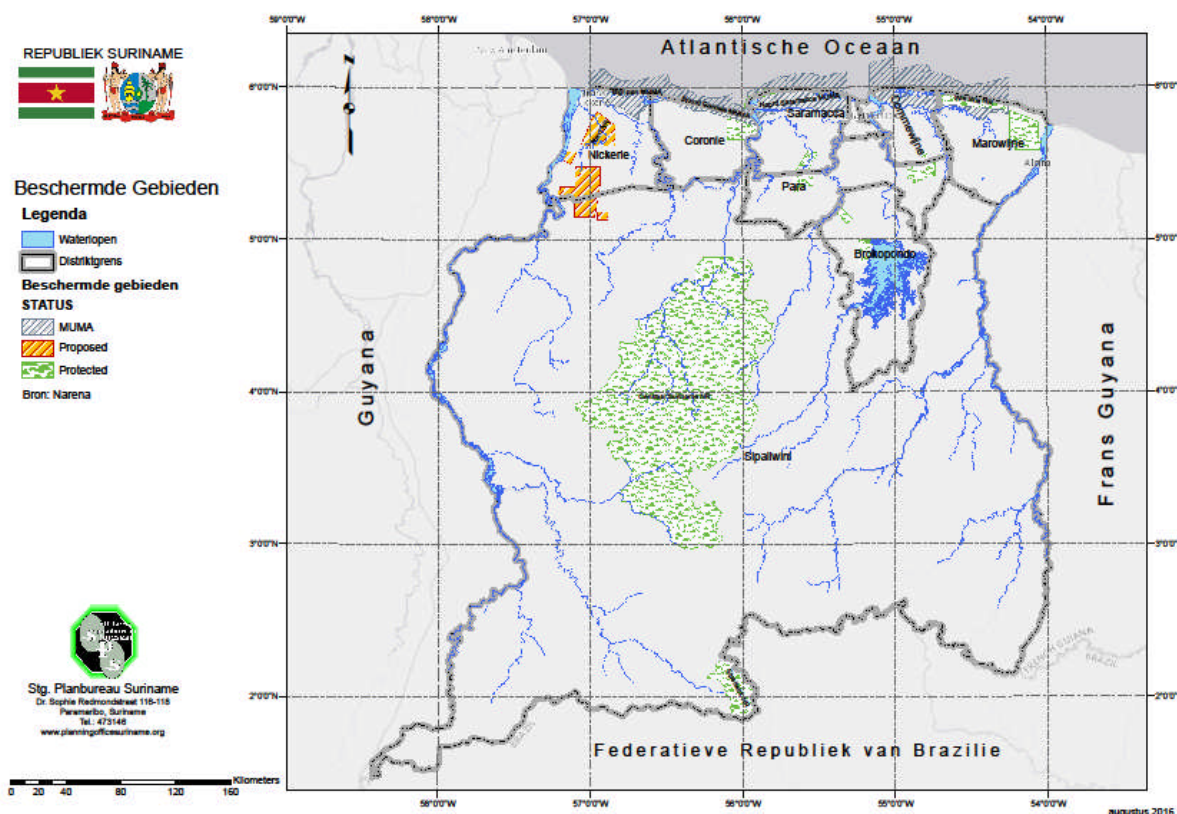
Helaas zijn de nodige data nog niet voor handen om een strategisch plan en actieprogramma te presenteren voor het beheer van water: dit zal voor het midden van 2018 gepresenteerd worden.

IX.5.5. Behoud van Biodiversiteit

Door grondgebied als natuureservaat, -park of beschermd gebied te bestemmen, heeft Suriname reeds een grote investering gepleegd in het behoud van haar biodiversiteit. In de milieustrategie is dan ook het beschermen en beheren van deze gebieden de hoogste prioriteit voor behoud van biodiversiteit. Dit betekent natuurlijk niet dat het behoud hiervan buiten deze gebieden onbelangrijk zou zijn. Deze benadering komt in feite neer op prioriteitsstelling en een pragmatische kijk op wat wel en niet mogelijk is. Gegeven de beperkte capaciteit kan Suriname niet over het gehele grondgebied effectief controle en toezicht uitoefenen. Dit wordt duidelijk als de voornaamste factoren die de hoge biodiversiteit van Suriname bedreigen in overweging genomen worden:

- de mijnbouw, in het bijzonder de goudwinning;
- de bosbouw, in het bijzonder de niet-gereguleerde houtkap;
- zowel de legale als illegale jacht en visvangst en handel in beschermde dieren en
- de mechanische landbouw en het gebruik van landbouwchemicaliën.

Figuur IX.6.5.1 Overzicht Beschermde gebieden Suriname, anno 2016

Bron: Natural Resources and Environmental Assessment (NARENA), bewerking SPS

Het opbouwen en versterken van de institutionele capaciteit om onderzoeks-, regulerings- en controlerende functies te vervullen door intensieve beheers- en beschermingsprogramma's in de natuureservaten en beschermde gebieden uit te voeren, zal de biodiversiteit beschermen. Echter deze opgebouwde capaciteit zal van onschatbare waarde zijn voor pogingen om deze functies over het gehele grondgebied te vervullen. Verder zullen deze ervaringen theoretische en praktische inzichten opleveren om in 2019 een strategie en actieprogramma te formuleren en aan te nemen, specifiek gericht op bescherming van de biodiversiteit van

Suriname. Echter, kunnen nu reeds op basis van beschikbare kennis en ervaring en de in paragraaf IX.2 geformuleerde milieustrategie, de volgende belangrijke aspecten van het beleid op dit stuk opgesomd worden:

1. Aannee van de essentiële milieuwetgeving om zinvoller mandaat en actie ter behoud van biodiversiteit en rampenrisico te beperken.
2. Promoten, faciliteren en ondersteunen van duurzaam gebruik van de biodiversiteit.
3. Reguleren van de toegang tot genetisch materiaal van Suriname alsook de traditionele kennis en tegelijkertijd het promoten, faciliteren en ondersteunen van lokale aanwending, studie en conservering van materiaal en kennis. Deze maatregelen en actie moeten ook garanderen dat Inheemsen en Marrons een rechtmatig deel krijgen van commerciële en niet-commerciële voordelen en opbrengsten.
4. Voorbereiden en aannemen van een meerjaren onderzoeks- en publicatieprogramma rond Surinaames biodiversiteit.
5. Institutionele ontwikkeling in de “milieusector”, waaronder ook begrepen het promoten van sociaal en milieubewust verantwoord ondernemerschap.

Hoofdstuk X: Cross-Cutting Ontwikkelingsdoelen

X.1. Genderbeleid

Voor de begripsbepaling kan gender binnen twee kaders worden geplaatst; het biologische en het maatschappelijke kader. Binnen het biologische kader is gender de classificering van de mens aan de hand van aangeboren geslachtskenmerken in man of vrouw.

Gender⁵⁰ in maatschappelijke context refereert aan de sociale attributen en kansen die verbonden zijn met het man of vrouw zijn en de relaties tussen vrouwen en mannen en meisjes en jongens evenals de relaties onder vrouwen en die onder mannen. De attributen, kansen en relaties zijn sociaal geconstrueerd en aangeleerd door opvoedingsprocessen. Ze zijn contextueel en tijdgebonden en veranderbaar. Gender bepaalt wat er verwacht, toegestaan en gewaardeerd wordt van een vrouw of een man in een gegeven context. In vele samenlevingen zijn er verschillen en ongelijkheden tussen vrouwen en mannen in toebedeelde verantwoordelijkheden, ondernomen activiteiten, toegang tot en beheer van hulpbronnen alsook besluitvormingsmogelijkheden. Gender is deel van het breder sociaal-cultureel kader met de segmenten klasse, ras, armoede, etniciteit en leeftijd.

Sectorale en nationale ontwikkeling wordt door de mensheid bestaande uit man en vrouw tot stand gebracht. Het is dus van groot belang de vraagstukken, die de gewenste ontwikkeling negatief kunnen beïnvloeden te onderzoeken, te analyseren en aan te pakken. Genderdiscriminatie en genderongelijkheid zijn enkele maatschappelijke vraagstukken.

Er is sprake van genderdiscriminatie wanneer de geslachten op grond van hun rol als man of vrouw worden gediscrimineerd, waardoor hun rechten, kansen en middelen worden beperkt of geheel worden ontnomen. Zowel internationaal als nationaal is het streven derhalve gericht op het realiseren van gendergelijkheid, die onder meer tot uitdrukking komt in gelijke behandeling van mensen van verschillend geslacht, gelijke waardering voor genderprestatie, gelijkheid in het maatschappelijk verkeer en gelijke zichtbaarheid, participatie en versterking van zowel vrouwen als mannen. Het vijfde⁵¹ van de zeventien door de VN aangenomen SDG luidt: “Gendergelijkheid bereiken en alle vrouwen en meisjes versterken”.

Gendergelijkheid⁵² impliceert dat vrouwen en mannen dezelfde condities hebben om optimaal hun mensenrechten te realiseren en om bij te dragen aan en voordeel te halen uit economische, sociale, culturele en politieke ontwikkeling. Gendergelijkheid is dus de gelijke waardering door de samenleving voor overeenkomsten en verschillen tussen mannen en vrouwen en de rollen die ze vervullen. Het is gebaseerd op vrouwen en mannen die volledige partners zijn in hun gezinnen, buurten en samenleving. Gendergelijkheid begint met gelijke waardering van meisjes en jongens.

Het strategisch doel voor het multidisciplinair beleidsgebied Gender is dat:

Wet- en regelgeving en beleidsuitgangspunten van private en publieke organisaties het recht garanderen op persoonlijke veiligheid en vrijheid van mannen en vrouwen en dat de kansen om hun idealen en talenten te realiseren niet negatief beïnvloed worden door gender stereotypen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Gelijke toegang tot onderwijs en training voor jongens, meisjes, mannen en vrouwen.
2. Gelijke toegang tot de arbeidsmarkt en de verschillende beroepen, gelijke inkomens, gelijkwaardige arbeidsvoorwaarden voor vrouwen en mannen.
3. Gedegen bescherming tegen huiselijk en seksueel geweld en molest.

⁵⁰ <http://www.un.org/womenwatch/osagi/conceptsanddefinitions.htm>

⁵¹ [www:// sustainabledevelopment.un.org/sdgsproposal](http://www.sustainabledevelopment.un.org/sdgsproposal).

⁵² ABC of Women Worker's Rights and Gender Equality, ILO, Geneva, 2000

4. Gelijkwaardige behandeling in de gezondheidszorg voor de geslachten.
5. Gelijkwaardige participatie van de geslachten in besluitvormende organen en posities.
6. Promotie van wet- en regelgeving en beleid dat gendergelijkheid propageert en bewustwording op gang brengt over de sociale vooruitgang en economische voordelen die hiermee beoogd worden.

Het Genderbeleid ressorteert onder het Ministerie van Binnenlandse Zaken en wordt door het Bureau Gender Aangelegenheden⁵³ (BGA) geformuleerd, gecoördineerd en geëvalueerd. Beleidsformulering en uitvoering worden gebaseerd op het aangaan van partnerschappen, het analyseren van beschikbare data, het opstellen en aanpassen van wet- en regelgeving en het op gang brengen en vergroten van het genderbewustzijn. Problemen bij het formuleren en uitvoeren van het genderbeleid zijn onder meer:

- Onvoldoende capaciteit om een genderstrategie en -beleid te ontwikkelen, uit te voeren, te monitoren en te evalueren. Om de samenleving in het algemeen en de schoolgaande jeugd in het bijzonder landelijk bewust te maken van gender, opvoeding en mensenrechten (vrouw, man en kind) heeft het BGA een tekort aan kader.
- Onvoldoende statistische en andere informatie, waaronder kwalitatieve data voor specifieke beleidsbepaling en voor het treffen van probleemoplossende interventies. Tegen het stijgend aantal gevallen van huiselijk geweld is in 2015 de Wet Bestrijding Huiselijk Geweld aangenomen, waarbij een slachtoffer een beschermingsbevel kan aanvragen tegen een pleger.
- Onderrapportage van aangiften en het niet aanvragen van een beschermingsbevel tegen huiselijk geweld kunnen mede leiden tot een toename van het aantal partnermoorden.
- Weinig ervaring met en het ontbreken van gender integratieprocessen, waarbij in de fase van beleidsontwikkeling gelijkheidsdoelen aan alle beleidsdoelen worden toegevoegd zowel in de publieke als in de private sector. Gender mainstreaming⁵⁴ is het inschattingsproces van de implicaties voor vrouwen en mannen van elke geplande actie, inclusief wetgeving, beleid en programmas op alle gebieden.

X.2. Jongeren

X.2.1. Begripsbepaling

De definitie van de jonge bevolking van een samenleving, kortweg “jongeren”, is internationaal en nationaal onderwerp van voortgaande discussie. Eenduidigheid is op korte termijn niet te verwachten. Dit geldt ook voor het onderscheid tussen kinderen en jongvolwassenen (adolescenten) en in deze twee categorieën te onderscheiden relevante subcategorieën. De onderliggende verschillen van mening zijn enerzijds een gevolg van de vele technische disciplines die betrokken zijn bij deze heterogene doelgroep en anderzijds de verschillen in focus van onderzoek, beleids- en uitvoerende programmas die door betreffende overheids- en niet-gouvernementele organisaties worden nagestreefd. Ongeacht verschillen in theoretische of beleidsoriëntaties, is het resultaat altijd -in formele zin en op operationeel niveau- een beschrijving van een leeftijdsgroep:

Jongeren, kinderen en jongvolwassenen, zijn personen van een bepaalde leeftijd, minimum en maximumleeftijd, die op grond van de wet recht hebben op een zekere bescherming of bijzondere behandeling. Naast deze formele of wettelijke grondslag zijn er sociale, culturele, religieuze en politieke zwaarwegende redenen om deze groep een speciale plaats te geven in beleids- en ontwikkelingsprogrammas. Zonder de bescherming en vorming van haar jongeren kan een samenleving haar eigen continuïteit niet garanderen: dus de economie, de sociale en culturele verworvenheden komen in gevaar. De formele en beleidsmatige definitie van jongeren is een voorwaarde voor de systematische operationalisering van de ontwikkelingsuitdaging om de volgende generatie veilig te stellen en hun levensstandaard te verhogen.

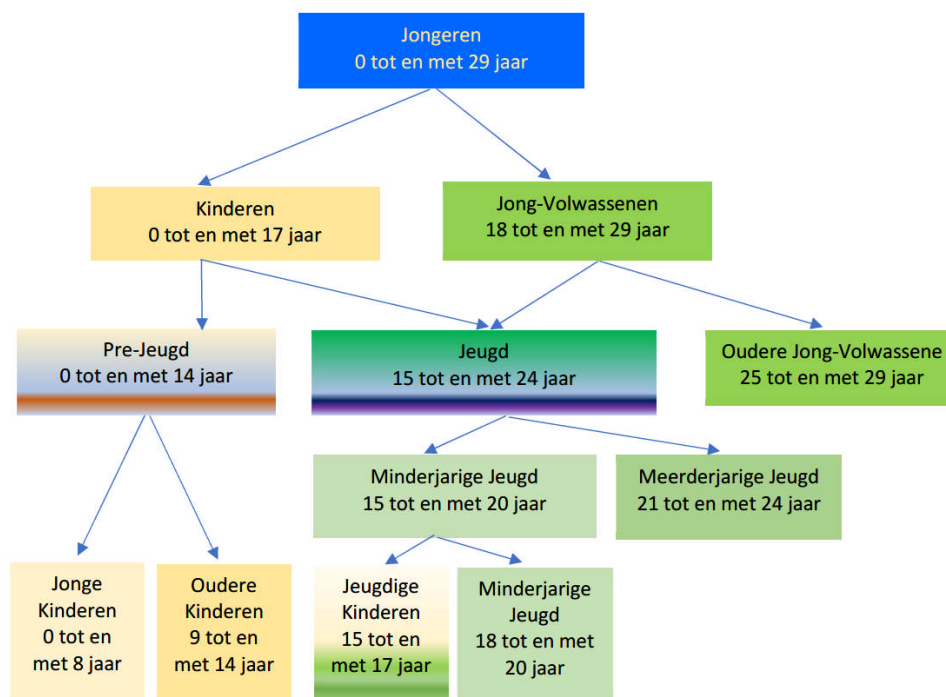
⁵³ Ministerie van Binnenlandse Zaken, Ontwerpbegroting dienstjaar 2017.

⁵⁴ The United Nations Economic and Social Council (ECOSOC 1997/2)

Rekening houdend met de internationale standaarden op dit stuk⁵⁵, de regionale⁵⁶ en nationale discussie⁵⁷, de Surinaamse wetgeving en de uitgangspunten van de ontwikkelingsstrategie van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 worden **jongeren** gedefinieerd als alle personen die de leeftijd van 30 jaar nog niet bereikt hebben: dus personen tot en met 29 jaar. Hierbij worden twee basis deelgroepen onderscheiden:

1. Kinderen⁵⁸: personen die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt hebben. Hierbij wordt verwezen naar de Conventie van de Rechten van het Kind en de vigerende Surinaamse wetgeving (zie onderstaand Schematisch Overzicht van Relevante Subgroepen van Jongeren.
2. Jongvolwassenen (adolescenten): personen in de leeftijdsgroep 18 tot en (met) 29 jaar die de transitiefase doormaken van *afhankelijk kind* naar *onafhankelijke volwassenheid*, in het besef dat de leden van de gemeenschap wederzijds afhankelijk zijn van elkaar.

Gegeven deze brede leeftijdscategorieën is het voor strategische planning, beleidsonderzoek, beleids- en actieprogramma's, essentieel deelcategorieën te onderscheiden en te definiëren. Deze hoeven niet onveranderlijk en uniform te zijn en ook wordt hier nadrukkelijk gewezen op overlappings die in praktische en juridische zin, onvermijdelijk zijn. Zoals internationaal gebruikelijk is, kunnen de grenzen van leeftijdscategorieën afhankelijk van de aard van de doelgroep en de doelen van de (beleids)interventie, bijgesteld worden. De illustratie hiervan is de belangrijke categorie "jeugd" die internationaal, in elk geval voor statistische doeleinden, gestandaardiseerd is op 15 tot en met 24 jaar. Echter, het overlapt de twee boven genoemde basisgroepen "kinderen en jongvolwassenen".

Schema X.2.1 subcategorieën van Jongeren (Bron: SPS)

⁵⁵ Hiertoe worden ook gerekend de gestandaardiseerde (statistische) MDG/SDG indicatoren of sleutelindicatoren van de VN/UNICEF

⁵⁶ Zie onder meer het CARICOM-document "Youth Development" en de Verklaring van Paramaribo van januari 2010.

⁵⁷ Hierbij wordt onder meer verwezen naar het "Integraal beleidsplan voor kinderen en adolescenten: Het Actieprogramma 2012-2016" (Presidentiële Werkgroep Integraal Jeugd- en Kinderbeleid, Maart 2013).

⁵⁸ Volgens de Internationale Conventie van de Rechten van het Kind, is een kind elke persoon beneden de leeftijd van 18 jaar, tenzij de wet van een specifiek land de wettelijke leeftijd voor volwassenheid anders definieert. De internationale gemeenschap moedigt landen aan om deze internationale definitie te volgen en de wetgeving dienovereenkomstig vast te stellen.

Schema X.2.2: Overzicht van Relevante Subcategorieën van Jongeren

Kinderen 0 tot en met 17 jaar											Jongeren: Jong volwassenen 18 tot en met 29 jaar														
Pre-Jeugd 0 tot 12 jaar					Jeugd 15 tot 24																Oudere Jeugd				
Jonge Kinderen Early childhood Development Absolut verbod op werk					Oudere Kinderen Verbod op werk tot en met 14 jaar; voor 15-17 jaar verbod op werk anders dan als component van onderwijs ("on-the-job-training")						Jong volwassenen 18 tot en met 29 jaar														
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.				8.					9.					10.				11.	
Zuigelingen	Dreumes	Peuters	Kleuters	Schoolkind	Schoolkind				Ouder Schoolkind					Minderjarige Jong-Volwassenen					Meerderjarige Jong-Volwassenen				Oudere Jeugd		
< 1	1 < 3	3 < 4	4 < 6	6 < 9	9 < 12	13 < 15				15 < 18					18 < 21					21 < 25				25 < 30	
		Peuter- school	Kleuter- school	7 < 9	Lager Onderwijs 2e fase	1. Voort- gezet Lager Onderwijs (VOJ)	2. Einde Leerplicht	3. Straf- rechterlijk vervolg- baar	4. Actief kiesrecht NJP	1. Ar- beids- actieve leeftijd	2. Voort- gezet Lager Onderwij s (VOJ en VOS)	3. Actief en passief NJP	4. Huw- bare leeftijd	5. Mag Nationale ID-kaart (niet verplicht)	1. Voortgezet Lager Onderwijs (VOS) en Tertiair Onderwijs	2. Actief Kiesrecht/Verplicht ting Nationale ID- kaart	3. Rijbevoeg dheid	4. Dienstplic ht	5. Niet-meerderjarig maar bevoegd bepaalde rechtshandelingen te plegen	6. Wettelijk bevoegd om zelfstandig een arbeidsovereenko mst aan te gaan	1. Volledig handelingsbekwa am: Wettelijk meerderjarigheid	2. Passief Kiesrecht (21 jaar voor de Nationale Assemblee)	3. Huwelijk zonder toestemming van ouders	4. (Leeftijds-)Bovengrens lidmaatschap Jeugd Parlement	
Ontwikkelingsuitdaging:					Ontwikkelingsuitdaging:						Ontwikkelingsuitdaging:														
1. Verzekeren van de mentale en fysieke gezondheid gedurende deze periode van snelle groei						1. Verzekeren van de optimale mentale en fysieke gezondheid een gedurende deze periode van snelle groei						1. Het maken van de transitie van afhankelijk kind naar onafhankelijke volwassenheid en verdere ontwikkeling van de emotionele intelligentie en (sociale) levensvaardigheden													
2. Basis leggen voor persoonsvorming, motorische, cognitieve en emotionele vaardigheden						2. Verdere vorming van de persoonlijkheid in de context van de sociale omgeving, emotionele intelligentie						2. Het besef van wederzijdse afhankelijkheid van de leden van de gemeenschap en dienovereenkomstig gedrag													
3. In operationele termen: de kern doelen van het lager onderwijs halen; nationale standaarden voor motorische en emotionele behalen						3. Verdere ontwikkeling van motorische, cognitieve en sociale vaardigheden						3. Succesvolle transitie van school naar werk of succesvolle; Succesvolle voortzetting van studie en/of specialisatie													
						4. In operationele termen: de kern (eind) doelen van het lager en voortgezet lager onderwijs halen waardoor er een basis is voor "een-leven-lang-leren" en een succesvolle intrede in de arbeidsmarkt of participatie in voortgezet onderwijs; basis (sociale) levensvaardigheden demonstreren; nationale standaarden voor motorische en emotionele behalen																			

Bron: SPS

X.2.2. Strategische benadering

Te oordelen naar de door de VN geformuleerde definitie is jeugd⁵⁹ een vloeiende categorie in plaats van een vaste leeftijdsgroep. Het strategisch ontwikkelingsdoel is als volgt geformuleerd:

In het beleid onderscheiden doelgroepen van jongeren worden intensief beschermd door effectievere wetgeving en speciale instituten en het hervormd onderwijs, programmas voor sport, cultuur en gemeenschapswerk stimuleren en faciliteren jongeren hun talenten, zelfrespect, persoonlijkheid, creativiteit en medezeggenschap te ontwikkelen, wat hun ontplooiingskansen op de arbeidsmarkt en in het leven verhoogt.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Effectievere wetgeving en deskundigen van specialistische instituten bieden aan onderscheiden doelgroepen effectieve bescherming, zorg en begeleiding en speciale programmas verschaffen bijzondere voorzieningen voor kwetsbare kinderen en jonge adolescenten, die slachtoffers zijn geweest van verwaarlozing, molest, geweld of crimineel gedrag.
2. Het hervormd onderwijs is beter in staat de leerprestaties van de jongeren in onze multiculturele en veeltalige samenleving succesvol te verhogen en de grote behoefte aan remedial onderwijs is geprioriteerd, waardoor opgelopen achterstanden vroegtijdig ontdekt en verholpen kunnen worden.
3. Jeugdprogrammas voor sport, cultuur en gemeenschapswerk stimuleren en faciliteren jongeren hun talenten, zelfrespect, persoonlijkheid en creativiteit te ontwikkelen.
4. Innovatieve actieve arbeidsmarktbeleidsprogrammas voor jongeren verhogen hun kansen op de arbeidsmarkt en verkleinen de tijd die nodig is voor de transitie van school naar werk.
5. Jeugdigen hebben inspraak in het beleid en programmas die hen direct of indirect raken via formele of informele instituties.

Het Ministerie van Sport- en Jeugdzaken is in samenwerking met de ministeries van Onderwijs Wetenschap en Cultuur, Arbeid, Justitie en Politie, Sociale Zaken en Volkshuisvesting en Volksgezondheid belast met de zorg voor een gecoördineerd en planmatig jeugdbeleid, de bevordering van de ontwikkeling en begeleiding van de jeugd buiten schoolverband.

X.2.3. Operationele Programmas en Projecten

Voor het integreren van de behoeften en belangen van jongeren in de strategische ontwikkelingsplannen zijn onderzoek, beleidsformulering, monitoring en evaluatie noodzakelijk, voortbouwend op reeds verricht werk van onder meer de Presidentiële Commissie voor een Integraal Kind- en Jeugdbeleid (2013). Betrokkenheid van de doelgroepen in het gehele beleidsproces is van doorslaggevend belang, vooral bij de verdere uitwerking van:

1. Een integrale benadering van de kind- en jeugdproblematiek, die uiteindelijk moet resulteren in een analytisch raamwerk, dat strategische probleemgebieden identificeert voor interventie en de wederzijdse relaties tussen die gebieden. Immers, problemen van jongeren kunnen in feite niet los gezien worden van de problematiek van hun ouders of de gemeenschap waarin ze leven: armoede, onvoldoende werkgelegenheid, kinderarbeid, onderwijsproblematiek, huiselijk geweld en ernstig tekortschietende beleids- en uitvoeringscapaciteit van vooral het staatsapparaat. Een dergelijk analytisch raamwerk, dat de strategische beleidsgebieden in kaart brengt, is onmisbaar voor het ontwikkelen van praktische beleidsdoelen en actieprogrammas in de cross-cutting benadering.
2. Het onderscheiden en definiëren van beleidsrelevante subcategorieën van kinderen en jonge adolescenten: het “Schematisch Overzicht van Relevante Subgroepen van Jongeren” op de volgende pagina kan hieraan een bijdrage leveren. Consensus over de voor beleid te hanteren subcategorieën

⁵⁹ <http://www.un.org/esa/socdev/d...ct-sheets/youth-definition.pdf>

zal de beleidsgebieden zoals genoemd in punt 1 meer operationele waarde geven. Daarnaast is dit nodig omdat de leeftijdscategorie “jongeren” zo uiteenlopend en veelzijdig is, van zuigelingen tot oudere jeugd (25-29 jaar), dat het onwerkbaar is voor beleids- en actieprogrammas.

Aanvullend op deze behoefte aan een analytisch raamwerk voor de probleem- en beleidsgebieden dat ook relevante subleeftijdscategorieën definieert, zijn er op het gebied van beleidsformulering en ontwikkeling van geïntegreerde actieprogrammas voor jongeren, de volgende uitdagingen:

1. Het onderscheiden van doelgroepen waarvoor speciale strategieën en ontwikkelingsuitkomsten geformuleerd moeten worden en profielen die als focus van interventie en dus de basis van operationele programmas kunnen worden.
2. Het ontwikkelen van geïntegreerde (standaard)producten aan kinderen en jongeren die een hoger rendement hebben omdat:
 - a) Steun, geld-transfers voor kinderen, diensten en participatie niet meer als geïsoleerde maatregelen door aparte instanties geleverd worden maar in samenhang met elkaar, in een bepaalde (sociale) setting. Hierdoor is de impact van de interventie groter.
 - b) De uitdaging is om de respons op behoeften, de realisatie van rechten en het vergroten van ontwikkelingskansen van kinderen en jongeren te plannen in termen van haalbare operationele programmas, rekening houdend met de beschikbare capaciteiten van bestaande en nieuwe instituten: dus mensen, faciliteiten en (financiële) middelen. Gedacht moet worden aan settings, zoals het onderwijs, de arbeidsverhouding of werkgelegenheidsprojecten, gezondheidszorgorganisaties, gemeenschapsorganisaties (buurtwerk), sport en armoedebestrijding.
3. Het uitzetten van een pad voor institutionele ontwikkeling en wetgeving in het belang van jongeren als onderdeel van de Suriname Vision 2035. Het gaat om het bereiken van consensus over de lange termijn ontwikkelingsdoelen voor jongeren en welke dringende institutionele veranderingen en wetgeving nodig zijn. Hierbij wordt vooral gedacht aan institutionele verandering, die uitsluiting van bepaalde groepen van jongeren moet voorkomen en hun empowerment moet bevorderen.
4. Het ontwikkelen van culturele programmas, die de “zelfwaardering” en de “weerbaarheid” van jongeren kunnen versterken en de integratie van die programmas in lokale projecten en actie-programmas.
5. Economische diversificatie schept werkgelegenheid en stimuleert zelfwerkzaamheid voor de doelgroep.

Het Integraal Kinder- en Adolescentenbeleid (IKA-beleid) garandeert jongeren in ons land (0-30 jaar) optimale ontwikkelingskansen en bescherming, zodat ze kunnen opgroeien tot competente volwassenen, die adequaat participeren in een steeds meer globaliserende wereld.

Het integraal beleidsplan voor kinderen en adolescenten, het Actieprogramma 2012-2016, richt zich onder andere op de volgende beleidsdimensies:

1. Bescherming van kwetsbare kinderen; bestrijding van geweld en misbruik.
2. Capaciteitsontwikkeling bij verschillende instituten om ontwikkelingsachterstanden te identificeren, te voorkomen en te verhelpen.

In deze planperiode zal met alle belanghebbenden gewerkt worden aan het uitwerken en operationaliseren van het “cross-cutting” karakter van Surinames ontwikkelingsstrategie voor jongeren. Middels een Jeugdcongres zal de verdere uitwerking van de genoemde beleidsdimensies in strategieën ontwikkeld worden in 2018.

Hoofdstuk XI: Financiering van het Ontwikkelings Plan 2017-2021

XI.1. Uitgangspunten

XI.1.1. Hoe is de ontwikkelingsinspanning tot nu toe gefinancierd?

Tot de eerste helft van de jaren tachtig van de vorige eeuw waren schenkingen uit Nederlandse Hulp Allocatie Suriname (NHAS) vrijwel de enige bron voor financiering van (ontwikkelings) investeringen: andere bronnen en landen waren praktisch verwaarloosbaar. In feite was deze financiering geïnstitutionaliseerd in politiek bestuurlijke systemen, het plan- en beleidsformatieproces en het fiscaal systeem. Daarnaast waren de jaarlijkse overmakingen, in de orde van USD 150 tot 200 mln, essentieel geworden voor de monetaire stabiliteit. Hoewel een historisch verklaarbaar en voor partijen een politiek coulant arrangement, was het inherent conflicterend en de twee landen hebben onsuccesvol geworsteld met de daaruit voortvloeiende economisch-strategische, politieke en procesmatige uitdagingen. Inmiddels is de ontwikkelingshulprelatie met Nederland, zeker in praktisch opzicht, geëindigd en steeds meer slechts onderwerp voor geschiedschrijvers. Echter, bij de discussie over een (nieuwe) strategie voor het financieren van de ontwikkelingsinvesteringen wordt door sommigen weemoedig teruggedacht aan de periode van “grote schenkingen”. Bij het uitwerken van een nieuwe financieringsstrategie is het van belang de feiten rond NHAS samen te vatten:

- a. De omvang van NHAS-bestedingen was na de piek van 1980-1982, jaarlijks gemiddeld USD 29 mln met een piek van USD 52 mln in 1992.
- b. In 2010 zijn de in 1975 overeengekomen gelden (praktisch) geheel opgebraakt. Hierdoor is ook de relatie tussen beiden landen feitelijk verlopen, terwijl partijen in anticipatie hierop als onderdeel van het Meerjaren Ontwikkelings Programma 2006-2010, formeel, noch praktisch een nieuwe overeenkomst voorbereid hebben, noch zich rekenschap gegeven hebben van:
 - de bijzondere relatie tussen Suriname en Nederland en hoe deze vorm te geven in een ontwikkelingssamenwerkingsrelatie;
 - de verder gevorderde ontwikkeling van Suriname als onafhankelijke Staat, zijn integratie in de wereld, de Caribische en de Zuid-Amerikaanse regio, evenals de nieuwe inzichten en opties voor financiering van zijn ontwikkeling;
 - het veranderde internationale klimaat, de strategieën, processen en geldstromen in de ontwikkelingssamenwerking en
 - de diepgaande wijzigingen in het Nederlands Ontwikkelingssamenwerkingsbeleid op gebieden zoals de functionele instituten, faciliteiten, normen, procedures en geldstromen.

Inmiddels zijn Suriname en Nederland elkaar ontgroeid in de ontwikkelingssamenwerkingsrelatie. De noodzaak om een betere spreiding en sturing van de financieringsbronnen te realiseren is het argument om een solide financieringsstrategie voor het Ontwikkelings Plan 2017-2021 te ontwikkelen. Hieronder wordt dieper ingegaan op deze strategie.

XI.1.2. Internationale Ontwikkelingssamenwerking: Gangbare Financieringsbronnen

In de afgelopen vijftien jaar is ontwikkelingssamenwerking in de wereld aanmerkelijk veranderd. In de periode 2003-2014 nemen de netto verstrekte fondsen van de Development Assistant Committee (DAC)⁶⁰-landen van de OEDC aan ontwikkelingslanden toe, en wel van USD 145,8 mld naar USD 577 mld (zie tabel X1.1.2.1). Dit is een groei van circa 300 procent in tien jaar, terwijl de verstrekte fondsen in 2014 circa 1,2 procent uitmaken van het BNI van de donorlanden. De meeste fondsen (circa 60 procent) zijn in 2009-2014 verstrekt aan ontwikkelingslanden in Afrika en Azië, terwijl het percentage ten behoeve van de Amerikaanse ontwikkelingslanden gemiddeld 11 procent bedraagt.

⁶⁰ Tot de DAC landen behoren : Australië, Oostenrijk, België, Canada, Tsjechië, Denemarken, Finland, Frankrijk, Duitsland, Griekenland, IJsland, Ierland, Italië, Japan, Korea, Luxemburg, Nederland, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Zweden, Zwitserland, Engeland, de VSA en de EU.

Tabel XI.1.2.1 Netto verstrekte fondsen van de DAC-landen aan ontwikkelingslanden 2003-2014 (mld USD)

Netto trekkingen	2003-2004	2011	2012	2013	2014
I. "Official Development Assistance" (ODA) (A + B)	74,9	135,0	126,9	134,8	137,2
ODA in procenten van het BNI van de landen	0,2	0,3	0,3	0,3	0,3
A. Bilaterale ODA	52,4	94,8	88,4	93,5	94,7
B. Contributie aan Multilaterale Instituten	22,4	40,2	38,5	41,3	42,6
II. Netto stromen van andere Officiële fondsen (C + D)	-2,9	7,3	9,8	7,0	4,6
C. Andere Bilaterale Fondsen (1 + 2)	-2,9	7,6	10,7	7,0	4,7
1. Officiële exportkredieten	-2,1	2,4	3,8	2,8	2,7
2. Aandelen en andere bilaterale activa	-0,8	5,2	6,9	4,2	2,0
D. Multilaterale Instituten	0,0	-0,3	-0,9	0,0	-0,1
III. Schenkingen van Private "Voluntary Agencies"	10,8	34,8	35,4	34,2	32,2
IV. Private Fondsen op basis van lang termijnmarkt condities	63,0	327,5	307,0	275,0	402,9
1. Directe investeringen	65,2	220,5	205,5	166,2	189,6
2. Private exportkredieten	4,4	10,6	9,1	15,9	3,3
3. Bilaterale portefeuille investeringen	-4,9	105,7	93,3	84,6	207,0
4. Effecten (securities) van multilaterale instituten	-1,8	-9,3	-0,9	8,3	3,0
V. Totaal netto verstrekte fondsen	145,8	504,6	479,0	451,1	577,0
Totaal netto verstrekte fondsen in procenten van het BNI van de landen	0,5	1,1	1,1	1,0	1,2

Bron: OECD

De samenstelling van verstrekte fondsen aan ontwikkelingslanden is in deze periode significant veranderd. Was het zo dat in 2003-2004, 52 procent van de fondsen uit ontwikkelingshulp (ODA) bestond, in 2014 was dit aandeel slechts 24 procent (zie tabel X1.1.2.2). Het aandeel van verstrekte ontwikkelingshulp maakt circa 0,3 procent uit van het BNI van de donorlanden en is nog steeds beneden het internationaal overeengekomen aandeel van 0,7 procent.

Kapitaaltoevoer van de DAC-landen naar ontwikkelingslanden thans, betreft grotendeels particuliere kapitaalstromen tegen lange termijn marktcondities met name: directe investeringen, exportkredieten, bilaterale portefeuille investeringen⁶¹ en participatie in effecten van multilaterale instituten⁶². Het aandeel van kapitaaltoevoer uit particuliere fondsen steeg in 2003-2004 van 43 naar 70 procent in 2014.

De conclusie is dat, alhoewel ontwikkelingshulp - zowel bilaterale, multilaterale alsook particuliere schenkingen en concessionele leningen - in absolute termen in de afgelopen jaren is toegenomen, deze ten opzichte van particulier kapitaalstromen minder sterk stijgt.

De eisen bij het aanwerven van schenkingen en concessionele fondsen door de ontwikkelingslanden zijn zeer hoog en de besteding daarvan wordt nauw gemonitord door de donorlanden en multilaterale instituten. De bestemming van de middelen is ook langzaam aan het verschuiven. In 2013-2014 bijvoorbeeld was het aandeel van humanitaire hulp verdubbeld ten opzichte van 1993-1994 als gevolg van het vluchtelingenprobleem in de wereld, terwijl het aandeel van grondstoffen hulp en technische assistentie aanmerkelijk was gedaald. Een groot deel van de middelen (47 procent in 1993-1994 en 56 procent in 2013-2014) wordt nog steeds besteed aan de sociale, administratieve en economische infrastructuur in de landen (zie tabel X1.1.2.3).

⁶¹ Bilaterale portefeuille investeringen zijn investeringen in aandelen, waardepapieren en andere investeringen die niet het karakter hebben van een directe investering.

⁶² Men gaat ervan uit dat door te investeren in of fondsen te verstrekken aan multilaterale instituten, dit uiteindelijk de ontwikkeling landen ten goede komt.

Tabel XI.1.2.2 Aandeel Diverse Componenten in Totale Netto Verstrekte Fondsen van de DAC-landen aan Ontwikkelingslanden 2003-2014 (in procenten)

	2003-2004	2011	2012	2013	2014
"Official Development Assistance" (ODA)	52	27	27	30	24
Netto stromen van andere Officiële fondsen	-2	1	2	2	1
Schenkeningen door Private "Voluntary Agencies"	7	7	7	8	5
Private Fondsen op basis van lange termijn marktcondities	43	65	64	61	70
Totaal netto verstrekte fondsen	100	100	100	100	100

Bron: OECD, bewerking SPS

Men is thans internationaal overeengekomen dat het accent bij het verstrekken van fondsen, inclusief ontwikkelingshulp en milieufondsen, gelegd moet worden op bestedingen die duurzame ontwikkeling in de bestemmingslanden garanderen. De concessionele fondsen moeten naar landen gaan waar de nood, gezien hun investerings- en ontwikkelingsniveau, het grootst is. De effectiviteit van ontwikkelingssamenwerking moet verhoogd worden, waarbij fragmentatie van verstrekte fondsen door diverse donoren steeds vermindert wordt. Er moet een verbetering komen in de onderlinge samenwerking en coördinatie van toegewezen fondsen door donorlanden. Landen moeten de gelegenheid krijgen om de fondsen te besteden aan hun eigen uitgezette ontwikkelingsstrategie om duurzame ontwikkeling te realiseren.

Tabel XI.1.2.3 Besteding Ontwikkelingshulp van DAC-landen in procenten

	1993-1994	2013-2014
Sociale en administratieve infrastructuur	27	37
Economische infrastructuur	20	19
Landbouw	7	5
Industrie	4	2
Grondstoffenhulp en technische assistentie	10	3
Humanitaire hulp	5	11
Andere besteding	27	23
Totaal	100	100

Bron: OECD

XI.2. Financieringsstrategie

XI.2.1. Omvang van de Investeringsinspanning

In het Ontwikkelings Plan 2017-2021 is de financieringsbehoefte met behulp van twee methoden bepaald: a) **Projecties** middels de rekenmodellen van het SPS, die de investeringsbehoefte indiceren gegeven de bbp-groeidoelstelling of b) **Sommering van de programma- en projectbegrotingen** van i) de publieke sector (lijnministeries en soortgelijke overheidsinstellingen) en ii) de particuliere investeringen (bedrijven en gezinnen). Aangezien de informatie over de voorgenomen private investeringen zeer slecht is, wordt deze grootheid geschat. Het is een zogenaamd residu, het verschil tussen de totale en publieke investeringen. Voor de drie groeiprojecties die in paragraaf I.4 gepresenteerd zijn, worden de totale investeringen in tabel XI.2.1.1 aangegeven. Deze projecties verwijzen naar de som van alle investeringen van de particuliere sector (bedrijven en gezinnen) en de publieke sector, inclusief de zogenaamde voorraadmutaties. Uit deze tabel blijkt duidelijk dat elk van deze projecties een ander niveau van ontwikkelingsinvesteringen vereist: een lagere BBP-groeidoelstelling vereist begrijpelijkerwijs een lager investeringsvolume.

Tabel XI.2.1.1 Macro Economische Projectie van Investeringen* voor Ontwikkelings Plan 2017-2021 (mld USD)

Baseline	7,6
Gewenste groeiprojectie	9,7
Pessimistische groeiprojectie	6,4

* Dit is de som van de investeringen van publieke en private (bedrijven en gezinnen) organisaties/personen en uitgaande van het bereiken van een BBP per capita USD 8500 in 2021 (gewenste groeiprojectie)

Bron: Surya-model en BBP-rekenmodel, SPS

De andere methode voor het indiceren van de financieringsbehoefte, somming van geraamde kosten van voorgenomen beleidsprogramma- en projectbegrotingen, levert voor de publieke sector de schattingen op die gepresenteerd zijn in tabel XI.2.1.2. Hierbij is er gewerkt met de programma's en projecten die a) opgenomen zijn in de ontwerpbegroting 2017 (Jaarplan 2017) en b) de inventarisatie van voorgenomen programma's en projecten van lijnministeries en onder hen ressorterende overheidsinstellingen die aangeboden zijn (moeten worden) voor financiering bij externe financierders.

Tabel XI.2.1.2 Geraamde Publieke Ontwikkelings Investerings in de periode 2017-2021

Code	Vier Ontwikkelingszuilen en functionele gebieden	Bronnen voor de Ontwikkelingsfinanciering in de planperiode 2017-2021					
		Totaal		Overheidsin-komsten*		Buitenlandse bron-nen**	
		Mln USD	%	Mln USD	%	Mln USD	%
1.0	Verhoging van de ontwikkelingscapaciteit w.o.:	2.308	32	564	14	1.745	55
11	Infrastructuur, Energie/Water, transport en communicatie	1.987	27	324	8	1.664	52
12	Menselijk kapitaal, Kennissector, Ondernemerschap, Institutionele Ontwikkeling inclusief Hervorming Staats-apparaat	212	3	141	3	72	2
13	Economische Groei en Diversificatie	108	1	99	2	9	0
20	Sociale Vooruitgang gebaseerd op solidariteit	410	6	47	1	363	11
30	Sociale Vooruitgang gebaseerd op solidariteit	2.631	36	1.871	46	760	24
31	Verminderen van Institutionele ongelijkheid	557	8	394	10	163	5
32	Versterken van Sociale Beschermingsmechanismen	613	8	411	10	202	6
33	Anders w.o. Onderwijs en Gezondheidszorg	1.461	20	1.066	26	395	12
40	Milieu: Bescherming en Duurzame Benutting van het milieu	45	1	43	1	2	0
40	Milieustrategie	45	1	43	1	2	0
50	Cross-cutting issues	1.888	26	1.586	39	302	10
51	Algemene Strategische vraagstukken	1.491	20	1.491	36	0	0
52	Regionale Ontwikkeling	373	5	75	2	298	9
53	Integratie van Gender issues	4	0	0	0	3	0
54	Integratie van Jeugd issues	20	0	20	0	-	-
60	Financiering van de Ontwikkelingsinvesteringen	-	-	-	-	-	-
70	Implementatie, Monitoring en Evaluatie	-	-	-	-	-	-
	Totaal	7.282	100	4.110	100	3.172	100

Bron: SPS

* Het betreft hier de reguliere of lopende inkomsten van de Overheid

** Het betreft hier alle bronnen voor de financiering van de onderzoeksinspanning inclusief schenkingen en leningen van de ontwikkelingspartners evenals commerciële leningen

Uit tabel XI.2.1.2 blijkt dat de geraamde overheidsinvesteringen gedurende de planperiode afgerond kunnen worden op USD 7,3 mld terwijl in de baseline de totale publieke en private investeringen in de economie geschat worden op USD 8,1 mld. De overheidsinvesteringen zouden in de baseline dus ruim 90 procent van de totale investeringen bedragen, wat beleidsmatig een uitdaging genoemd kan worden. Opge-merkt moet worden dat ook deze discrepantie een weerspiegeling is van de verschillen tussen de ramingen in de begroting van de overheidsinkomsten en -uitgaven en de schattingen en projecties gemaakt door het Planbureau met de in gebruik zijnde rekenmodellen.

Aangezien het aandeel van het overheidsinvesteringprogramma zo een groot deel vormt van de totale publieke en private investeringen voor deze planperiode is door het Planbureau een zogenaamde beleidssimulatie uitgewerkt die in de tabel gepresenteerd wordt. In navolging van het besluit om voor het Ontwikkelings Plan 2017-2021 drie groeiprojecties uit te werken is in deze beleidssimulatie een selectie gemaakt uit het totaal van de geïnventariseerde programma's en projecten uitgaande van:

- a. De initiële situatieanalyse van het betreffend beleidsgebied, het Ontwikkelings Plan, de ontwikkelingsdoelen en -uitkomsten zoals geformuleerd voor deze planperiode.

- b. De kans op succesvolle afronding van het project in 2017 of 2018 waarbij de kans op het veilig stellen dus het aantrekken van financiering een belangrijke factor is.
- c. De uitvoeringscapaciteit.
- d. Het verhogen van de kansen van het particulier initiatief om te investeren. Hierbij wordt er van uitgegaan dat de geselecteerde programmas of projecten aangeboden zullen worden aan de private sector als investeringsmogelijkheden door ze te verschuiven naar een verzameling van private sectorprogrammas/projecten waarvoor incentieven geboden worden en die gepromoot moeten worden.

De door de Overheid te mobiliseren externe/buitenlandse financiering wordt dan teruggebracht van USD 3.172 mln naar USD 1.652 mln. De ontwikkelingsinvesteringen die rechtstreeks gefinancierd moeten worden uit de overheidsbegroting zouden in deze simulatie terug lopen van SRD 30.8 mld (USD 4,1 mld) naar SRD 28.7 mld (USD 3,5 mld). Het rekencentrum van het Planbureau zal deze beleidssimulatie verder macro-economisch becijferen om na te gaan of en welke (andere) macro-economische voordelen behaald kunnen worden met een dergelijke benadering.

XI.2.2. Investeringsstrategie en Actieplan Ontwikkelings Plan 2017- 2021

Zoals aanbevolen door de internationale ontwikkelingspartners zal Suriname een gebalanceerde financieringsstrategie en actieplan samenstellen voor de financiering van het Ontwikkelings Plan 2017-2021. Hierbij wordt uitgegaan van de vier basisbronnen:

1. Surinaamse fondsen:
 - a) overheidsinkomsten of –besparingen en
 - b) private inkomens of besparingen.
2. Internationale Fondsen
 - a) publieke fondsen: fondsen van publieke multilaterale organisaties of fondsen beschikbaar gesteld door bevriende landen en
 - b) Directe Buitenlandse Investerings (DBI/FDI) of fondsen van internationale non-profit organisaties.

Uit tabel 18 in de Statistische Annex is het duidelijk dat Suriname sinds het begin van dit millennium steeds meer de ontwikkelingsinvesteringen uit de lopende begroting, dus overheidsinkomsten, heeft gefinancierd. Zeker na de substantiële toename van de overheidsinkomsten uit de minerale sector resulteerde dit in een forse toename van de overheidsinvesteringen, die ook de BBP-groei aandreven. In aanvulling op deze lokale overheidsinvesteringen werden vooral ontwikkelingsinvesteringen in de infrastructuur gefinancierd uit bilaterale relaties met bevriende landen: schenkingen, kredietlijnen en andere kredietfaciliteiten. Naarmate de ontwikkelingsinvesteringen in productie, sociale en fysieke infrastructuur stegen en de inkomensniveaus daalden, werden de tekortkomingen van deze spontane strategie voor een ieder duidelijk. Zich hoofdzakelijk verlaten op één bron voor het financieren van de ontwikkelingsplannen brengt grote risico's met zich mee. Dus in aanvulling op de aanbevelingen van de internationale organisaties zeggen de lessen die Suriname geleerd heeft uit de afgelopen decennia van ontwikkelingsfinanciering, dat voor het Ontwikkelings Plan 2017-2021 een goed uitgedachte financieringsstrategie uitgezet moet worden, waarbij

de mogelijke en waarschijnlijke bronnen voor financiering worden geïdentificeerd en per type ontwikkelingsdoel en planuitkomst de mobilisering van fondsen zo goed mogelijk gespreid over Surinaamse overheids- en private bronnen of internationale publieke of private bronnen.

Voor het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zijn in tabel XI.2.2.1 de ontwikkelingsuitkomsten per gedetailleerde financieringsbron ingedeeld. Als onderdeel van de ontwikkelingsfinancieringsstrategie van het Ontwikkelings Plan zal een inschatting gemaakt worden van de omvang van de fondsen die potentieel beschikbaar kunnen komen voor ontwikkelingsprojecten van Suriname.

Tabel XI.2.1.3 Simulatie van Publieke Ontwikkelings Investerings in de periode 2017-2021

	Bronnen voor de Ontwikkelingsfinanciering in de planperiode 2017-2021									
	Totaal		Overheidsfinanciering				Private Investerings*			
	Mln USD	%	Overheidinkomsten		Buitenlandse bronnen		Uit de Overheidsbegroting		Naar FDI of Buitenlandse bronnen	
			Mln USD	%	Mln USD	%	Mln USD	%	Mln USD	%
Vier Ontwikkelingszuilen en functionele gebieden										
Verhoging van de ontwikkelingscapaciteit w.o.:	2.305	33	367	15	686	56	194	65	1.058	72
Infrastructuur, Energie/Water, Transport en Communicatie	1.987	29	211	8	606	53	113	38	1.058	72
Menselijk kapitaal, Kennissector, Ondernemerschap,	211	3	60	4	72	2	80	27	-	-
Institutionele Ontwikkeling inclusief Hervorming Staatsapparaat	106	2	96	3	9	0	1	0	-	-
Economische Groei en Diversificatie	410	6	10	1	8	12	37	12	355	24
Sociale Vooruitgang gebaseerd op solidariteit	2.328	34	1.543	42	728	23	58	19	-	-
Verminderen van Institutionele ongelijkheid	504	7	341	9	163	5	-	-	-	-
Versterken van Sociale Beschermingsmechanismen	600	9	396	10	202	6	2	1	-	-
Anders w.o. Onderwijs en Gezondheidszorg	1.224	18	805	23	363	12	55	19	-	-
Milieu: Bescherming en Duurzame Benutting van het milieu	43	1	37	1	2	0	4	1	-	-
Milieustrategie	43	1	37	1	2	0	4	1	-	-
Cross-cutting issues	1.854	27	1.569	41	227	9	6	2	51	3
Algemene Strategische vraagstukken	1.491	21	1.491	39	0	0	0	0	-	-
Regionale Ontwikkeling	351	5	67	2	227	9	6	2	51	3
Integratie van Gender issues	1	0	0	0	0	0	-	-	-	-
Integratie van Jeugd issues	11	0	11	0	-	-	-	-	-	-
Financiering van de Ontwikkelingsinvesteringen	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Implementatie, Monitoring en Evaluatie	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Totaal	6.941	100	3.525	100	1.652	100	299	100	1.465	100

* Het betreft hier de reguliere of lopende inkomsten van de Overheid

** Het betreft hier alle bronnen voor de financiering van de onderzoeksinspanning inclusief schenkingen en leningen van de ontwikkelingspartners evenals commerciële leningen

Bron: SPS

Uitgaande van het bovenstaande is voor deze investeringsstrategie het volgende doel geformuleerd:

Voor de financiering van de geplande ontwikkeling zoals vastgelegd in Surinames Vision 2035 en het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zijn er een financieringsstrategie en –programma, die instituten belast met de uitvoering hiervan, hanteren bij het concretiseren en promoten van de investeringsbehoefte van Suriname, om zo de kans op de beschikbaarstelling van gelden uit bilaterale en multilaterale fondsen te maximaliseren en uit de transparante selectie van particuliere investeerders het grootste voordeel voor Suriname te behalen.

De volgende uitkomsten zullen in het beleid nader uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. In lijn met het Ontwikkelings Plan 2017-2021 en Surinames Vision 2035 is er een financieringsstrategie en -programma voor de financiering van de geplande ontwikkeling die voor alle ontwikkelingsuitkomsten de meest toepasselijke financieringsbron identificeert en per bron de geschatte omvang van beschikbare fondsen voor Suriname, in kaart brengt.
2. Instituten die belast zijn met de uitvoering van de financieringsstrategie en -programma voeren een gecoördineerd actieprogramma uit om de investeringsbehoefte (ontwikkelingsuitkomsten) van Suriname te promoten.
3. Voor de financiering van specifieke projecten of programmas die zijn vastgelegd in het ontwikkelingsplan 2017-2021 gaan Suriname of Surinaamse organisaties overeenkomsten aan met bilaterale partners en multilaterale organisaties en instellingen.

De selectie van particuliere investeerders voor projecten of programmas die zijn vastgelegd in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 en waarvoor Suriname nationaal, regionaal of internationaal gegadigden heeft gemobiliseerd, is transparant en levert daarom een grote bijdrage aan de groei van de Surinaamse economie.

XI.3. Mechanismen en Instituten

Het institutioneel kader voor de ontwikkelingsfinanciering in Suriname is in de afgelopen decennia niet gestructureerd of versterkt, uitgaande van een strategische en technisch gedetailleerde conceptie voor optimale resultaten en transparantie. Integendeel, het bestaande apparaat is versnipperd en steeds verder verzwakt als gevolg van spontane (korte termijn) beslissingen en andere meer politiek-bestuurlijke dan plantechische overwegingen. De voornaamste eisen die gesteld worden aan het institutioneel kader voor ontwikkelingsfinanciering zijn:

1. Het zodanig managen van geldstromen dat alle stappen in de fasen van de PCM zo efficiënt en optimaal mogelijk gecompleteerd worden:
 - a. de bestedingen vinden plaats op basis van de vereiste procedures waardoor op adequate wijze verantwoording gegeven kan worden, vooral aan donoren;
 - b. de gelden worden op tijd beschikbaar gesteld en uitgegeven aan de uitgaven waarvoor ze bedoeld zijn.
2. Identificatie van financieringsbronnen en de succesvolle mobilisatie van fondsen voor specifieke projecten onder meer door het koppelen van programmas en projecten aan de meest toepasselijke financieringsbron.
3. Het onderhouden van de functionele relaties met belangengroepen en organisaties die in de PCM een rol spelen.

Het is duidelijk dat niet één enkele organisatie ontwikkelingsfinanciering kan uitvoeren of coördineren. Bij de uitvoering van het overheidsinvesteringsprogramma spelen de lijnministeries een rol en vooral de in deze planperiode op te zetten ministeriële planningsunits. Echter, bij de ontwikkelingsfinanciering met fondsen van externe (internationale) bronnen zijn er verschillende redenen waarom de (weder)instelling van een nationaal instituut, dat de rol van “nationale ordonateur” in combinatie met de ministeriële planningsunits de slagingskans van programmas/projecten enorm kan vergroten (zie ook paragraaf IV.1.2).

Voor de mobilisatie van zowel lokale als buitenlandse private investeerders is operationalisering van de investeringspromotie en -faciliteringsorganisatie INVESTSUR van groot belang, aangezien dit instituut de investeringsopties genoemd in het Ontwikkelings Plan 2017-2021, promoot en faciliteert (zie ook paragraaf IV.5.3). Het gaat hierbij om zowel lokale als buitenlandse investeerders. Tenslotte moet gewezen worden op twee investeringsinstituten die van belang zijn voor de particuliere investeringen: een Nationale Ontwikkelings Bank die private ondernemingen financiert die van belang zijn voor de uitvoering van het Ontwikkelings Plan en een Export/Import Bank die de export stimuleert

Hoofdstuk XII: Implementatiestrategie, Monitoring en Evaluatie

XII.1. Uitdagingen

Een veelgehoorde mening is dat in de afgelopen decennia strategieën en plannen vastgelegd in de Middellange Termijn Plannen (MTP) niet uitgevoerd worden: het verband tussen de strategieën en planning aan de ene kant en beleid- en actieprogramma's aan de andere kant is er meestal niet. Meer dan voorgaande MTP zal de uitvoering het Ontwikkelings Plan 2017-2021 te maken krijgen met een sterk teruggevallen ontwikkelingscapaciteit⁶³ van de overheidsorganisatie om:

1. Strategische opties uit te werken, hierover te beslissen en plannen uit te werken.
2. Beleids- en actieprogramma's uit te werken naar maatregelen en projecten en deze uit te voeren in van tevoren uitgezet tijdspad.
3. De uitvoering van plannen te monitoren en te evalueren.

In feite is er sprake van “involutie” van het overheidsapparaat, die voelbaar is op deze kritieke gebieden. De sleutelomgevingsfactoren, die deze terugval veroorzaakt hebben, zijn onder meer de serie van diepe economische crises die het apparaat verlamden, onopgeloste chronische problemen en onvoldoende toepassing van de principes van duurzaam behoorlijk bestuur. De uitvoering van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 zal onder meer te maken krijgen met deze uitdagingen in strategie en doelstellingen om op dit gebied de ontwikkelingscapaciteit te versterken. Hier wordt specifiek, dus in enge zin, ingegaan op de plannings- en uitvoeringsaspecten van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 als “plan”.

XII.2. Implementatiestrategie

XII.2.1. Uitvoeringscapaciteit en Institutionele Vraagstukken

De implementatiestrategie voor het Ontwikkelings Plan 2017-2021 gaat uit van de realiteit dat herstel en vergroting van de uitvoeringscapaciteit jaren zullen vergen, aangezien de opbouw van menselijke capaciteit, informatiesystemen, ontwikkeling van sleutelinstituties en -instituten, wetgeving en Public Private Partnerships geen korte termijn doelen zijn. Bijgevolg wordt de duurzame vergroting van de uitvoerings- en ontwikkelingscapaciteit van het overheidsapparaat gezien in het kader van institutionele ontwikkeling (zie ook hoofdstuk IV). Hier gaat het om het verhogen van de ontwikkelingscapaciteit meer specifiek a) Public Sector Reform, b) de hervorming van het Nationaal Plan Apparaat, c) de versterking van de kennissector en d) Publieke en Private Partnerships. In dit ontwikkelingsproces worden de doelen voor de komende planperiode van vijf jaren in drie fasen onderscheiden in onderstaand schema.

Schema XII.2.1.1 Drie fasen van het Ontwikkelingsproces

	Wat	Hoe	Voornaamste actie
1 ^e Fase-2017	De opstart- of transitiefase: Doelen: urgente taken, opbouw van menselijk kapitaal, onderzoek en studie, consensusvorming leggen de basis voor gedegen formulering van beleidsprogramma's, projecten en maatregelen, voorbereiding van wetgeving en formele besluitvorming en veiligstelling van financiering	Voorlopige voorzieningen gebaseerd op oude institutionele setting (wetgeving) die pragmatisch wordt geïmplementeerd uitgaande van consensus en “awareness building” over ontwikkelingsdoelen en -uitkomsten, maar nog niet over de resultaten (outputs), activiteiten en kosten en investeringen	<ol style="list-style-type: none">1. Operationaliseren van de Planwet en versterking van het Planbureau2. Opzet van Ministeriële plan-units (programming units) onder meer belast met beleids- en projectontwikkeling en M&E3. Urgentieprogramma voor de opbouw en behoud van deskundig en hooggespecialiseerd kader4. Integratie van deze maatregelen met ICT-ontwikkeling (e-government)5. Aangaan van samenwerkingsverbanden met de “internationale ontwikkelingspartners” om deze transformaties te realiseren

⁶³ Zie ook de paragraaf IV.1.2

	Wat	Hoe	Voornaamste actie
2 ^e Fase: 2018-19	De meest essentiële institutionele hervormingen worden operationeel: aannahme van wetgeving, nieuwe systemen, procedures en instituten worden operationeel, projecten die duurzaam de institutionele capaciteit vergroten zijn gestart en de beschikbare deskundigheid (specialisme) is merkbaar vergroot.	Versterkte en nieuwe procedures en instituten op basis van aangepaste wet- en regelgeving, formulering en management van ontwikkelingsprogramma's en projecten op basis van het Project Cycle Management (PCM) van de Overheid en bijsturing mede op basis van het M&E-systeem dat operationeel is	<ol style="list-style-type: none"> 1. Aannahme van de nieuwe Planwet 2. Operationaliseren van de procedures, instituten en netwerken van de nieuwe Planwet 3. M&E-rapporten komen beschikbaar zoals bij wet vastgesteld 4. Aannahme en start met de uitvoering van het Public Sector Reform waarover multipartiet consensus bereikt is 5. Bijstelling van beleids- en actieprogramma's zoals voorzien in het Ontwikkelings Plan 2017-2021 6. Integratie van deze maatregelen met ICT-ontwikkeling (e-government)
3 ^e Fase: 2020-21	De 3 ^e implementatiefase:	Verdere uitbouw van de ontwikkelingscapaciteit van de Overheid, NGO en commerciële sector	

Bron: SPS

XII.2.2. Decentralisatie en Terugdringen van Overheidsdominantie

De ontwikkeling van Suriname is niet simpelweg een taak van de Overheid alleen, maar een gezamenlijke taak van de Staat en al haar burgers en de organisatie en bedrijven waarin zij participeren. Het institutionaliseren van deze benadering is een fundamenteel uitgangspunt in de ontwikkelingsstrategie. Helaas is de realiteit van de ontwikkelingsplanning en -uitvoering nog vrij ver af van dit ideaal. Kernpunt van de uitvoeringsstrategie van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 is het op gang brengen van participatie van belangengroepen in de beleidsformatie en -uitvoering. De aannahme van een nieuwe Planwet en de instelling van nieuwe procedures en instituten moeten actieve participatie mogelijk maken in zowel de sectorale als regionale planning.

Op het niveau van de uitvoering is de werkelijke rol van organen voor regionaal bestuur een sleutel-doelstelling, maar daarnaast is de identificering van lokale economieën en de uitvoering van lokale plannen minstens even belangrijk. Voor dit laatste is de participatie in de uitvoering niet alleen van groot belang, maar ook praktisch uitvoerbaar. In de sectorale planning zal de opzet van ontwikkelingsinstituten voor geïdentificeerde prioriteitssectoren opties creëren voor zinvolle participatie van belanghebbenden in planning en uitvoering. Er zal reeds in de "opstartfase" van het Ontwikkelings Plan 2017-2021 op experimentele basis gestart worden met deze benadering, waardoor wetsvoorstellen ontwikkeld kunnen worden op basis van empirische gegevens en praktische ervaring. De voornaamste risico's bij de uitvoering van deze strategie zijn onder meer:

1. Het ontbreken van politieke wil bij:
 - a) **politieke leiders die deel uitmaken van de coalitie** om beslissingsmacht te delen met of te delegeren aan lagere organen en
 - b) **belanghebbenden en/of hun leiders** om compromissen te sluiten met andere belangengroepen en zich te committeren.
2. De bestaande wet- en regelgeving die nog steeds centralistisch is, maar ook de cultuur van centralisme die dominant is bij de "centrale overheidsbureaucratie".
3. Het ontbreken van formele processen en controlemechanismen voor lagere bestuursorganen.
4. Onvoldoende capaciteit op lagere niveaus van bestuur.

XII.3. Monitoring en Evaluatie

XII.3.1. Doel en functie

Met uitzondering van middelen van donoren of bijzondere leningen gefinancierde projecten en enkele uitzonderlijke units van de Overheid, staat het monitoren en evalueren van plannen, beleidsprogramma's of projecten in de publieke sector nog in de kinderschoenen. Suriname moet snel de capaciteit ontwikkelen om middelen gestandaardiseerde rapportagemethoden, de uitvoering van in elk geval de ontwikkelingsprogramma's/projecten, te monitoren en evaluatie te plegen van verschillende aspecten van doelen, uitvoering en behaalde resultaten. In onderstaand schema wordt deze uitdaging schematisch weergegeven.

Schema XII.3.1.1 Monitoring en Evaluatie

Monitoring en evaluatie gedurende en na de implementatie moet verzekeren:			
	Hoofddoel	Wat	Wie
1)	Behoorlijk bestuur	Van tevoren gespecificeerde informatie beschikbaar voor: <ul style="list-style-type: none"> - Kwaliteitsmanagement - Voortgangscntrole 	<ul style="list-style-type: none"> - Beleidsbeslissers: Regering (President. & Vice-President) - Parlement - Ambtelijke leiding - Project staf/management - Financierders - Belanghebbenden
2)	Verantwoording/transparantie	Rekenshap gegeven kan worden van gebruikte middelen, de bestedingen en de resultaten	Idem
3)	Verbeteren van de prestaties in de uitvoering of vervolprojecten anders ontwikkelen en uitvoeren.	Lessen die geleerd kunnen worden. Analyse van de monitorings- en andere informatie (verschillende niveaus): <ul style="list-style-type: none"> - Financieel - Verloop van de (technische) uitvoering - Omstandigheden - Goede, minder goede en slechte prestaties - Behaalde en niet-behaalde resultaten. 	Idem

Echter, Monitoring en Evaluatie (M&E) zijn geen geïsoleerde activiteiten, staan niet op zichzelf maar vormen een samenhangend systeem met andere projectfasen: projectvoorbereiding, -formulering en -uitvoering (management). Als onderdeel van de PCM is de naadloze afstemming vereist van informatiestromen, methoden, procedures, organisaties en mensen die betrokken zijn in dit proces. Kortom, de opbouw van een M&E-capaciteit vereist een complementair programma voor de project voorbereidende en uitvoeringsfase. De inspanning om deze capaciteit binnen het overheidsapparaat op te bouwen moet dan ook in het breder kader van Public Sector Reform geplaatst worden. Duidelijke overlappingsen zijn er met:

1. De verbetering van het fiscaal beleid, de begrotingssamenstelling, modernisering van de comptabiliteits- en aanbestedingsregelingen en de financiële administratie bij de Overheid in het algemeen.
2. Verhoging van de efficiëntie en doelgerichtheid van de Overheid.
3. E-government.
4. Versterking van het nationaal statistische systeem in het bijzonder de garandering dat vereiste indicatoren voor impact van projecten en beleidsprogrammas beschikbaar zijn.
5. Integratie van het sociaal beleid.

M&E-systemen hebben zich in de afgelopen decennia steeds verder ontwikkeld en stellen specifieke eisen aan de beleids- en planformulering en projectontwerp (format). Reeds bij enkelvoudige projecten is de omvang en de aard van de stroom van informatie (monitoringindicatoren) zo groot en gecompliceerd, dat computerisering haast onvermijdelijk is. Bij het monitoren en evalueren van beleidsprogrammas en het Ontwikkelings Plan 2017-2021 is computerisering een absolute vereiste. Bovendien moet ook opgemerkt worden dat M&E een aparte specialisatiediscipline geworden is, maar tegelijkertijd zo intens geïntegreerd is in projectontwerp en -uitvoering en de financiële administratie, dat voor alle spelers in het ontwikkelingsnetwerk kennis van het nationaal M&E-systeem een vereiste is.

Daarnaast zijn er voor de evaluatie van de impact van projecten en programmas, vooral de “output to outcome” evaluatie, statistische indicatoren nodig die uit censussen, surveys en statistieken van administratieve bronnen afkomstig zijn. De verbindingen met het nationaal statistisch systeem zijn dus een essentieel onderdeel van het op te zetten nationaal M&E-systeem. Het strategisch doel wordt als volgt geformuleerd:

Het op wettelijke regelingen gestoelde Surinaams Monitorings- en Evaluatie instituut, heeft de technische (M&E) capaciteit en het gedecentraliseerd netwerk ontwikkeld om de uitvoering en impact van de programmas en projecten die onderdeel zijn van Surinames Vision 2035, de middel lange termijn (vijf) jaren plannen en de jaarbegrotingen van de ministeries te monitoren en te evalueren en rapporteert periodiek daarover aan de Regering en DNA

De volgende uitkomsten zullen in het beleid verder uitgewerkt worden in resultaten- en actieprogrammas van de desbetreffende ministeries en instituten:

1. Het op wettelijke regelingen gestoeld Monitorings- en Evaluatie Instituut, leidt het gedecentraliseerd nationaal monitoringssysteem en managed de daaraan gerelateerde processen en informatiesystemen die de informatiebasis zijn voor de rapportage aan de Regering en DNA, die met een vastgestelde periodiciteit plaatsvindt, waardoor programma's en projecten tijdig bijgestuurd worden
2. Het Monitorings- en Evaluatie Instituut, is een center of excellence, dat de methoden en technieken voor M&E bij de Overheid ontwikkelt en vastlegt, trainingen verzorgt, bijstand verleent aan ministeries, regionale organen en andere publieke entiteiten om de M&E-activiteiten zo efficiënt, professioneel en onpartijdig te laten verlopen
3. Er is voldoende deskundig kader aanwezig voor de uitvoering van M&E- activiteiten

XII.3.2. Methode

Een interdepartementale groep van deskundigen, geleid door deskundigen van het nieuw op te zetten Nationaal Plan Apparaat zullen de standaardmethode en -procedures ontwikkelen die dwars door de gehele publieke sector uniform toegepast moeten worden bij het formuleren, uitvoeren, monitoren en evalueren van ontwikkelingsprogramma's en -projecten. Het gaat om standaardisatie van formats voor projectidentificatie, -formulering, managementprocedures, procuratie, monitoring en evaluatie, aangezien het gaat om het genereren en verstrekken van informatie voor een en hetzelfde informatiesysteem. Dit systeem van projectmanagementinformatie in de publieke sector overlapt met het (computer)systeem voor de financiële-administratie van de Overheid dat door het Ministerie van Financiën is ingevoerd. De geplande hervormingen van het comptabiliteits- en aanbestedingssysteem bij de Overheid zullen ook bepalend zijn voor het systeem dat ontwikkeld zal worden. In dit kader is de naadloze aansluiting van de software gebruikt in financiële administratie en de M&E-software, een dwingende voorwaarde voor succes. Aan een M&E-systeem in de Surinaamse publieke sector wordt een aantal basiseisen gesteld. Het systeem moet:

1. Gedecentraliseerd functioneren. Monitoring en evaluatie van het beleid, programma's en projecten vindt gedecentraliseerd plaats. Op elk lijnministerie zijn de Minister en zijn departementsleiding verantwoordelijk voor de monitoring en evaluatie van de programma's en projecten die op de begroting van dat ministerie voorkomen.
2. M&E-informatie wordt gecentraliseerd bij het nationaal (autonoom) instituut dat belast is met M&E op nationaal niveau. Gegeven het sensitief karakter van de M&E-basisinformatie, is toegang tot ministeriële datasets, evenals nationale datasets beperkt en betreffende privileges worden bij resolutie van de President vastgesteld. Bij goedkeuring door de bevoegde instantie wordt ook vastgesteld of er circulatiebeperkingen zijn voor voortgangsrapporten en welke die zijn.
3. M&E vindt plaats op:
 - a) Kwartaalbasis, ter ondersteuning van projectmanagement, beschikbaarstelling van en controle op financiële middelen.
 - b) Halfjaarlijks, ten behoeve van termijnevaluatie voor tussentijdse evaluatie van beleid en in elk geval voor het Jaarplan.
 - c) Jaarlijks, ten behoeve van termijnevaluatie binnen het lijnministerie, de jaarrede van de President en het Jaarplan.

Als onderdeel van de formele vaststelling van het systeem voor monitoring en evaluatie van de programma's en projecten in de Surinaamse publieke sector, zal een handboek geproduceerd worden, waarin zijn opgenomen alle verplichte processen, procedures, standaardformulieren en sjablonen (templates). Dit moet de werkzaamheden vergemakkelijken en wordt ook de basis voor capaciteitsversterking, waaronder trainingsprogramma's.

Uiterlijk in het tweede kwartaal van 2017 zullen het strategisch plan en actieprogramma voor de opzet van het M&E-systeem binnen de Overheid formeel goedgekeurd worden, waardoor tot uitvoering kan worden overgegaan.

XII.3.3. Institutioneel Kader: Wettelijk Kader, Belanghebbenden en Procedures

XII.3.3.1 Formele, Politiek-Bestuurlijk en Plantechische Vraagstukken

Binnen de overheidsorganisatie is bij wet vastgesteld het mandaat voor de beleidsformulering en de uitvoering, monitoring en evaluatie van de ontwikkelingsprogramma's, die in de goedgekeurde begroting zijn opgenomen door de Minister of de Departementsdirecteur. De politieke verantwoordelijkheid voor het behalen van de gestelde beleidsdoelen ligt primair bij de Minister, maar dit is een gedeelde verantwoordelijkheid, aangezien de Departementsdirecteur ook een "beleidsfunctionaris" is⁶⁴. De ministeriële M&E of "programming units" zijn primair bedoeld om dit mandaat te vervullen en zo goed mogelijk te voldoen aan de daaruit voortvloeiende verantwoordelijkheden onder leiding van de departementsleiding.

Naast de primaire taak om de PCM binnen het lijnministerie te optimaliseren, vormen de ministeriële M&E-units tezamen het gedecentraliseerde component van het nationaal M&E-systeem, dat in de nieuwe planwetgeving bij wet geregeld zal worden. De rol en functie van de ministeriële M&E-units in het nationaal systeem zijn gebaseerd op de volgende uitgangspunten:

1. Een geïntegreerd plansysteem met een M&E-functie. De realisatie van de Suriname Vision 2035, het Ontwikkelings Plan 2017-2021, maar ook van de Jaarplannen vereist een gecoördineerde uitvoering en een geïntegreerd M&E-informatiesysteem. Behalve de uitdaging om sterke ministeriële "programming units" op te zetten, is de tweede uitdaging deze units te netwerken, in het bijzonder de M&E-component. De onderliggende benadering is dat:
 - a) ministeriële ontwikkelingsprogramma's en -projecten integraal onderdeel zijn van de nationale ontwikkelingsinspanning en niet zelden de inzet van verschillende ministeries vereist en
 - b) sleutelfunctionarissen op de ministeries, waaronder Ministers en Departementsdirecteuren, een collectieve verantwoordelijkheid dragen voor het realiseren van de ontwikkelingsdoelen.
2. Netwerken van sterke ministeriële "programming units" met een M&E-functie. Het netwerk wordt gestructureerd rondom twee kritische gedeelde functies, waardoor "allen voordeel" hebben:
 - a) Een gezamenlijke informatie-infrastructuur. Het gaat om informatieverzameling, opslag, uitwisseling en analyse (waaronder rapportage) gebaseerd op gestandaardiseerde concepten en definities, methode, periodiciteit, procedures, hardware en software.
 - b) Gezamenlijke programma's voor de ontwikkeling, het behoud en het delen van technisch kader, in het bijzonder hoog specialistische deskundigheid.
3. Coördinatie en interdepartementale aanpak van integrale en/of cross-cutting ontwikkelingsvraagstukken of programma's:
 - a) Fondsvorming.
 - b) Projectorganisatie (waar nodig).

Bij de uitvoering van het in paragraaf XII.2 bedoelde strategisch plan en actieprogramma zal gebruik worden gemaakt van de planwetgeving, maar de nieuwe planwetgeving die ultimo eind 2017 ter goedkeuring aangeboden zal worden, moet deze benadering formaliseren waardoor uitvoeringscapaciteit van het voorgestelde systeem geoptimaliseerd kan worden.

XII.3.3.2 Hardware en Software

Daargelaten de nodige deskundigheid (personeel) zijn de software en de beschikbare ICT-infrastructuur bepalend voor de methode, de opzet en het managen van een geïntegreerd M&E-systeem. De innige verwevenheid van M&E met informatie over management (waaronder procuratie) en financiële administratie is het voornaamste argument om te kiezen voor het geïntegreerd softwarepakket van het Ministerie van Financiën. De

⁶⁴ In de Surinaamse situatie is er momenteel geen instituut of instantie dat/die departementsdirecteuren verantwoordelijk kan stellen voor politiek-bestuurlijk functioneren.

behoefte aan statistieken uit administratieve bestanden evenals het vraagstuk van de vereiste ICT-infrastructuur, vereisen een naadloze integratie van de opzet van een M&E-systeem en de e-governmentstrategie en uitvoeringsprogramma.

XII.3.3.3 Risico's

De risico's voor de succesvolle opzet van een gedecentraliseerd M&E-systeem zullen in detail uitgewerkt worden in het eerder genoemd strategisch plan en actieprogramma voor M&E. Hier worden de volgende risico's aangestipt die reeds op het niveau van de strategische planning van belang zijn voor de besluitvorming:

1. De politieke wil die volgehouden moet worden over lange periode.
2. Verzuiling en institutionele
3. Niet toereikende wetgeving en op verouderde wetgeving gebaseerde formele processen en procedures (comptabiliteit/aanbestedingen).
4. Gebrekkige capaciteit.
5. Beschikbare financiering.

De besluitvorming rond het Ontwikkelings Plan 2017-2021 heeft deze vraagstukken in elk geval op het niveau van de Ministerraad en de Departementsdirecteuren formeel opgelost en deze zullen verder op het niveau van de operationele planning opgelost worden.

Kaarten

REPUBLIEK SURINAME

Beschermde Gebieden

Legenda

- Vestigingen
- Waterlopen
- Districtsgrens

Beschermde gebieden

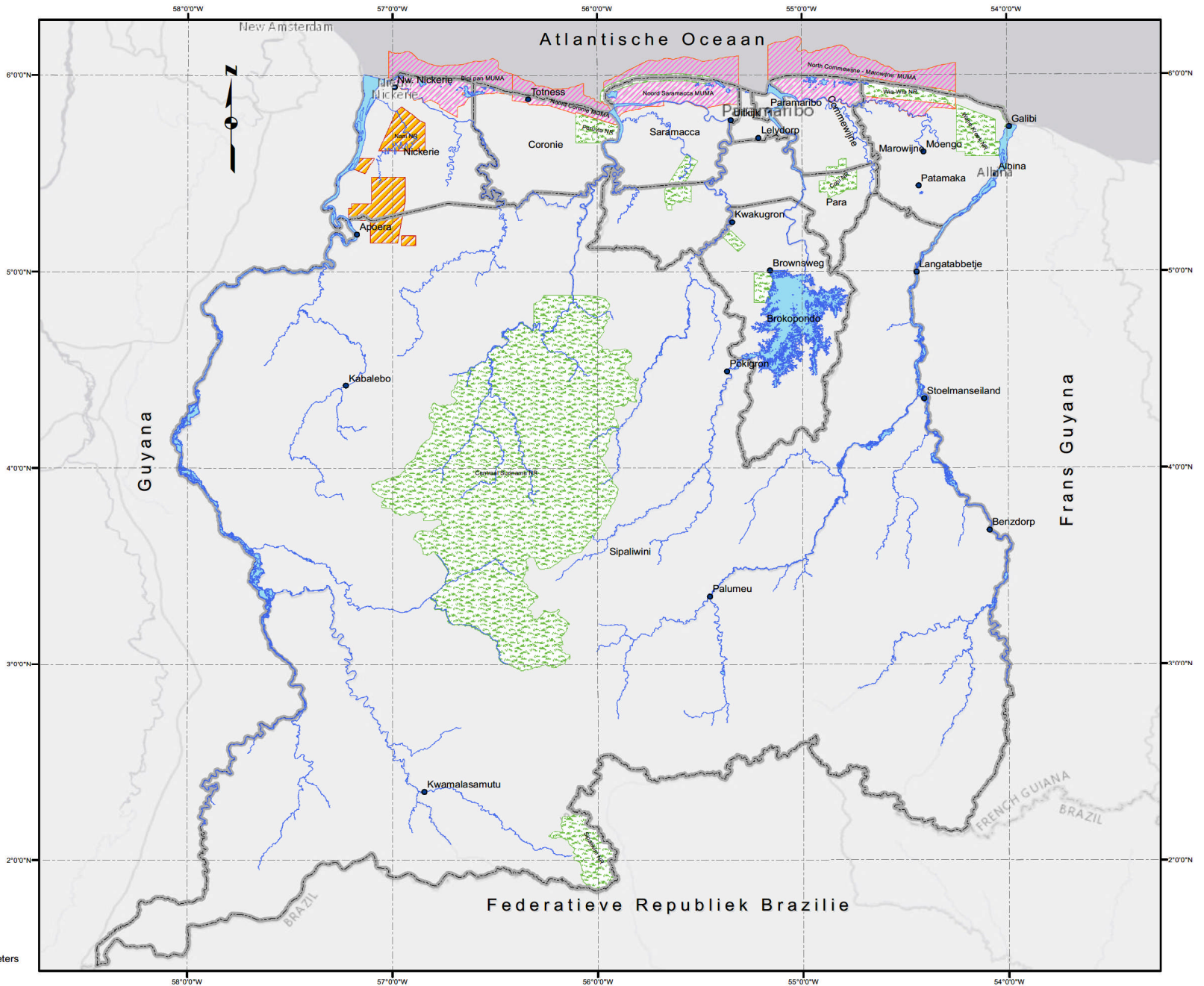
STATUS

- MUMA
- Proposed
- Protected

Bron: Narena / SBB

Stg. Planbureau Suriname
 Dr. Sophie Redmondstraat 116-118
 Paramaribo, Suriname
 Tel.: 473146
 www.planingofficeuriname.org

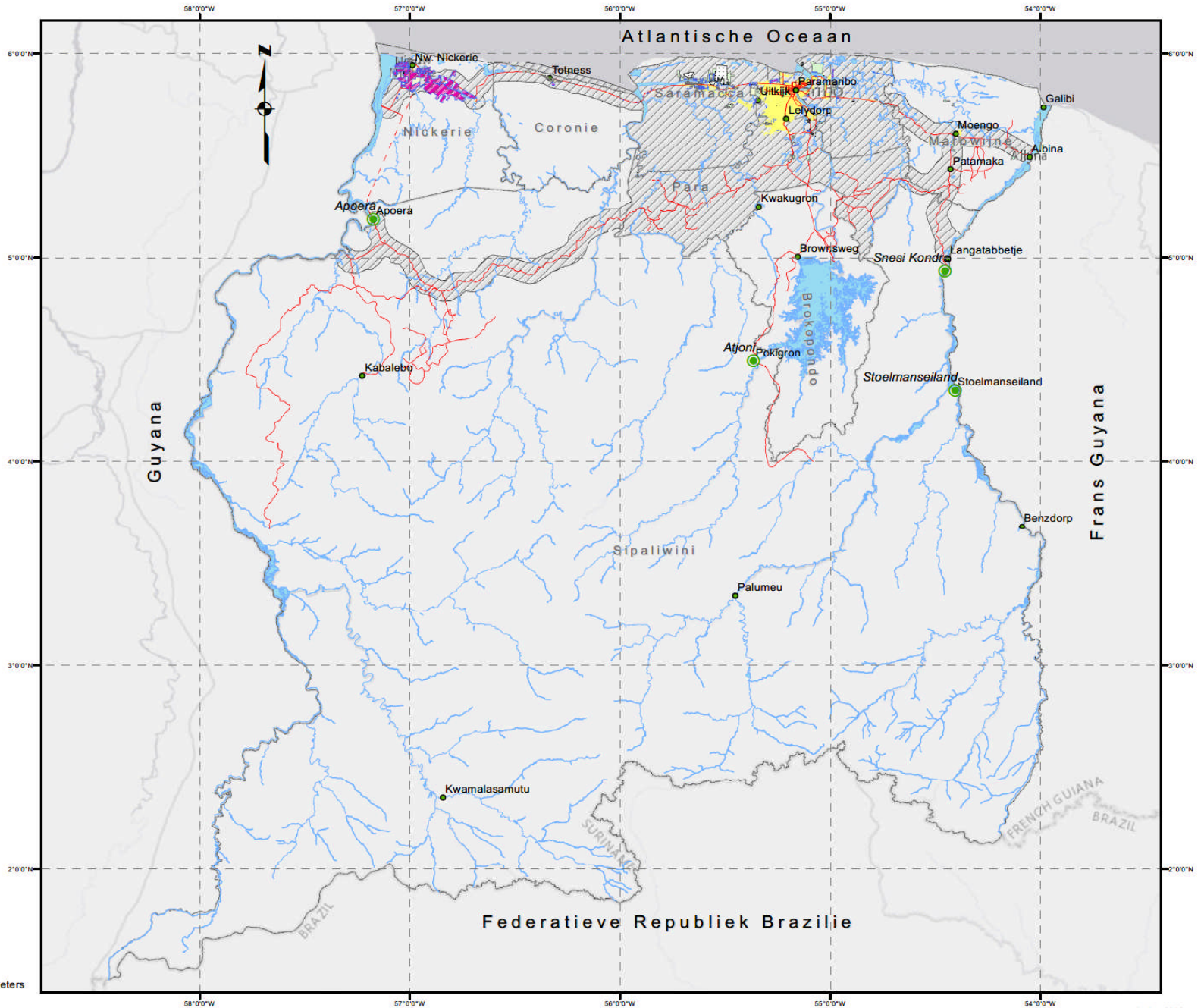
REPUBLIEK SURINAME

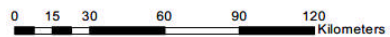
Overzicht Landgebruik

Legenda

- Bestuurscentra
- Ontsluitingswegen
- Vestingen
- Olie exploitatie
- Industrial Area
- Shifting cultivation
- Districtsgrens
- Waterlopen
- Woongebied
- Bebouwd Gebied
- Rijstareaal
- Grasland
- Kokosareaal
- Bananenareaal

Stg. Planbureau Suriname
 Dr. Sophie Redmondstaal 116-118
 Paramaribo, Suriname
 Tel.: 473146
 www.planningofficesuriname.org

Demografische data van de districten

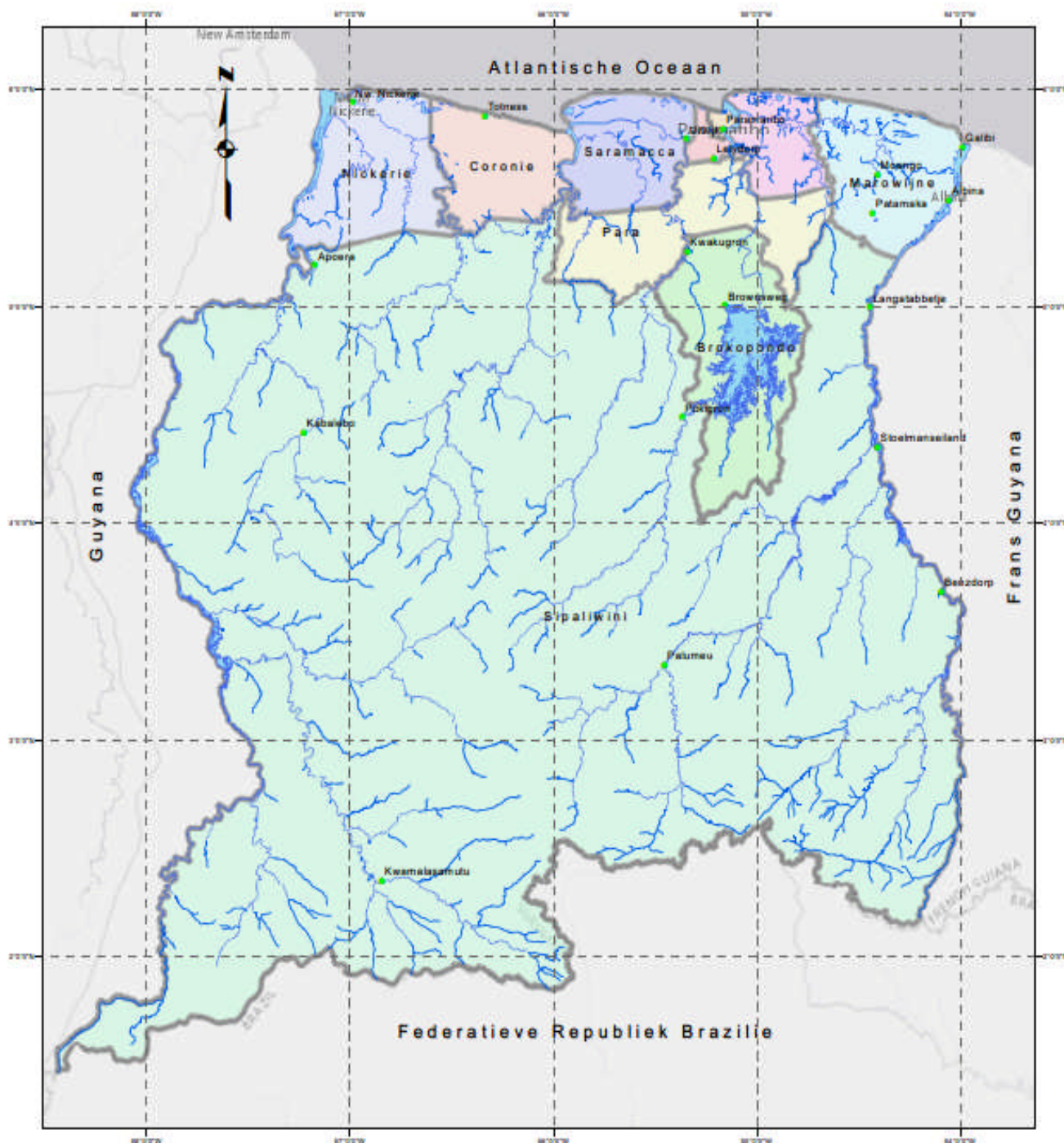
REPUBLIEK SURINAME

Dr. Sophia Fedorovskaja 116-118
Parmentier, Suriname
Stg. Planbureau Suriname
www.planbureau.suriname.org

District	Oppervlakte	Demografie 2013	Demografie 2011	Dichtheid 2013	Dichtheid 2011	Verandering	Verandering
Paramaribo	182 m ²	227466 inw	228887	1249,81 inw/km ²	1257,62 inw/km ²	1421	0,62%
Nwamina	443 m ²	111379 inw	114738	251,43 inw/km ²	258,00 inw/km ²	3359	3,02%
Nickerie	5353 m ²	31754 inw	31728	5,93 inw/km ²	5,93 inw/km ²	-26	-0,08%
Coronie	2992 m ²	2675 inw	2657	0,89 inw/km ²	0,88 inw/km ²	-18	-0,62%
Saramacca	3636 m ²	15669 inw	15830	4,31 inw/km ²	4,35 inw/km ²	161	1,03%
Para	5393 m ²	24104 inw	24880	4,47 inw/km ²	4,61 inw/km ²	776	3,22%
Commewijne	2353 m ²	27781 inw	28346	11,81 inw/km ²	12,05 inw/km ²	565	2,03%
Marowijne	4627 m ²	18384 inw	18387	3,98 inw/km ²	3,97 inw/km ²	3	0,02%
Brokopondo	7364 m ²	12807 inw	13027	1,74 inw/km ²	1,77 inw/km ²	220	1,72%
Sipaliwini	130567 m ²	33751 inw	33046	0,26 inw/km ²	0,25 inw/km ²	-705	-2,09%

*Bron demografische cijfers: Centraal Bureau voor Burgerzaken (CBB)

0 15 30 60 90 120 Kilometers

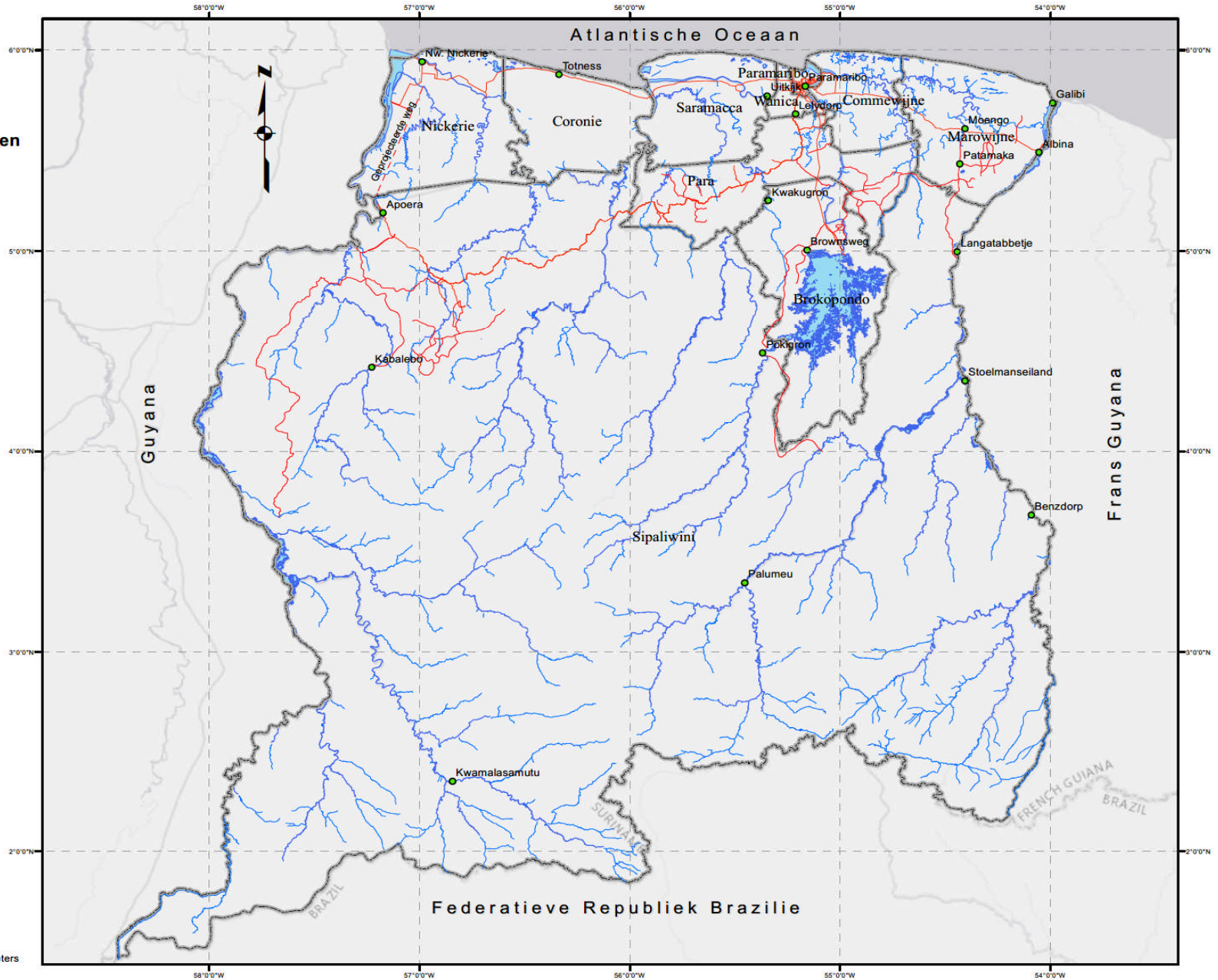
REPUBLIC SURINAME

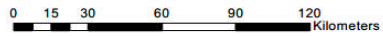
Overzicht Ontsluitingswegen

Legenda

- Vestigingen
- Ontsluitingswegen
- Districtsgrenzen
- Waterlopen

Stg. Planbureau Suriname
Dr. Sophie Redmondstraat 116-118
Paramaribo, Suriname
Tel.: 473144
www.planningofficesuriname.org

REPUBLIEK SURINAME

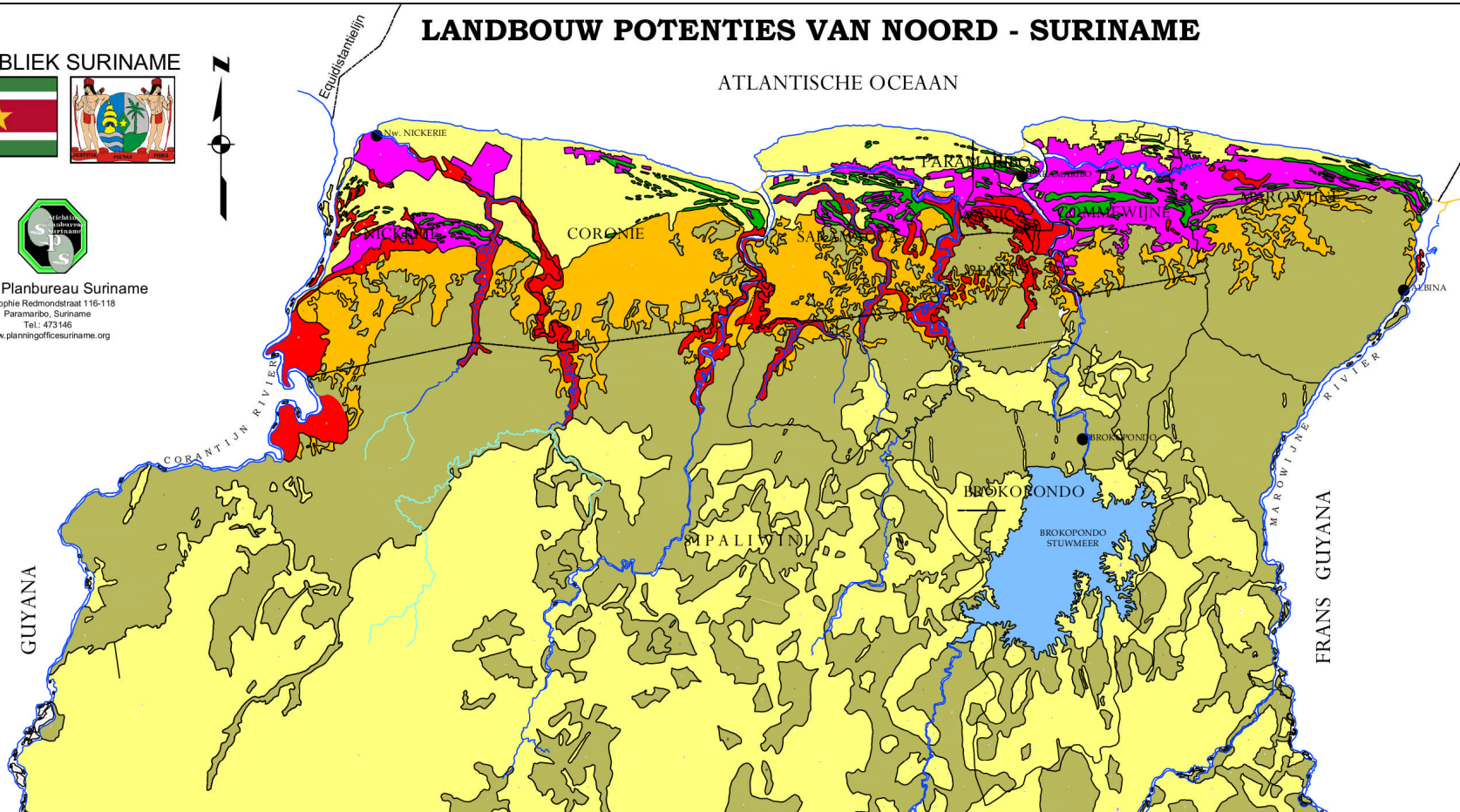

Stg. Planbureau Suriname

Dr. Sophie Redmondstraat 116-118
Paramaribo, Suriname
Tel.: 473146
www.planningofficesuriname.org

LANDBOUW POTENTIES VAN NOORD - SURINAME

ATLANTISCHE OCEAAN

Legenda: Agrarisch Potentieel

Geschikt voor (tuinbouw) de productie van groentesoorten als kool, paprika, spaanse peper, tomaat, sla, aubergine, en andere.
Geschikt voor de productie van bloemen.
Geschikt voor de handmatige kleinschalige productie van pinda, soja, mais, oerdi, wandoe.

Ongeschikt voor de directe productie

Geschikt voor de tuinbouw.
Geschikt voor de productie van bloemen.
Geschikt voor de aanleg van fruittuinen. (bacove, papaja, manja, citrus, west-indische kers, markoesa, tamarinde, carambola, sapolilië, zuurzak en advokaat.)
Geschikt voor de cocoscultuur.
Geschikt voor de graslandcultuur. (veeteelt vnl. runderen)
Geschikt voor de productie van bataat, cassave en tayer.

Geschikt voor de gemechaniseerde rijstcultuur.
Geschikt voor de tuinbouw.
Geschikt voor de productie van bloemen.
Geschikt voor de aanleg van fruittuinen. (bacove, papaja, manja, citrus, west-indische kers, markoesa, tamarinde, carambola, sapolilië, zuurzak en advokaat.)
Geschikt voor de cocoscultuur.
Geschikt voor de aquacultuur.
Geschikt voor de graslandcultuur. (veeteelt vnl. runderen)
Geschikt voor de productie van bataat, cassave en tayer.

Geschikt voor de aquacultuur.

Geschikt voor de gemechaniseerde productie van kortgroeijende éénjarige gewassen als mais, pinda, soja, sorgum, hoogland rijst, zonnebloem, aardappel en gemechaniseerde suikerriet (20 tot 25 m boven zeespiegel).
Geschikt voor het aanleggen van graslanden ten behoeve van veeteelt voor zowel grootvee (runderen) als kleinvee (schapen)
Geschikt voor de productie van ananas, zwarte - en witte peper, kasjoe en sawari noten. (z.g. Braziliaanse noten)
Geschikt voor de productie van cocos - en palmolie.
Geschikt voor de productie van gember, tayer, yams, bataat en cassave.
Geschikt voor de productie van wilde bloemen en medicinale planten 20 tot 25 meter boven zeespiegel.

0 20 40 60 80 100km

REPUBLIEK SURINAME

Overzicht Mijnbouw Activiteiten

Legenda

- Vestigingen
- Districtsgrens
- Waterlopen
- Ontsluitingswegen

Bouwmaterialen

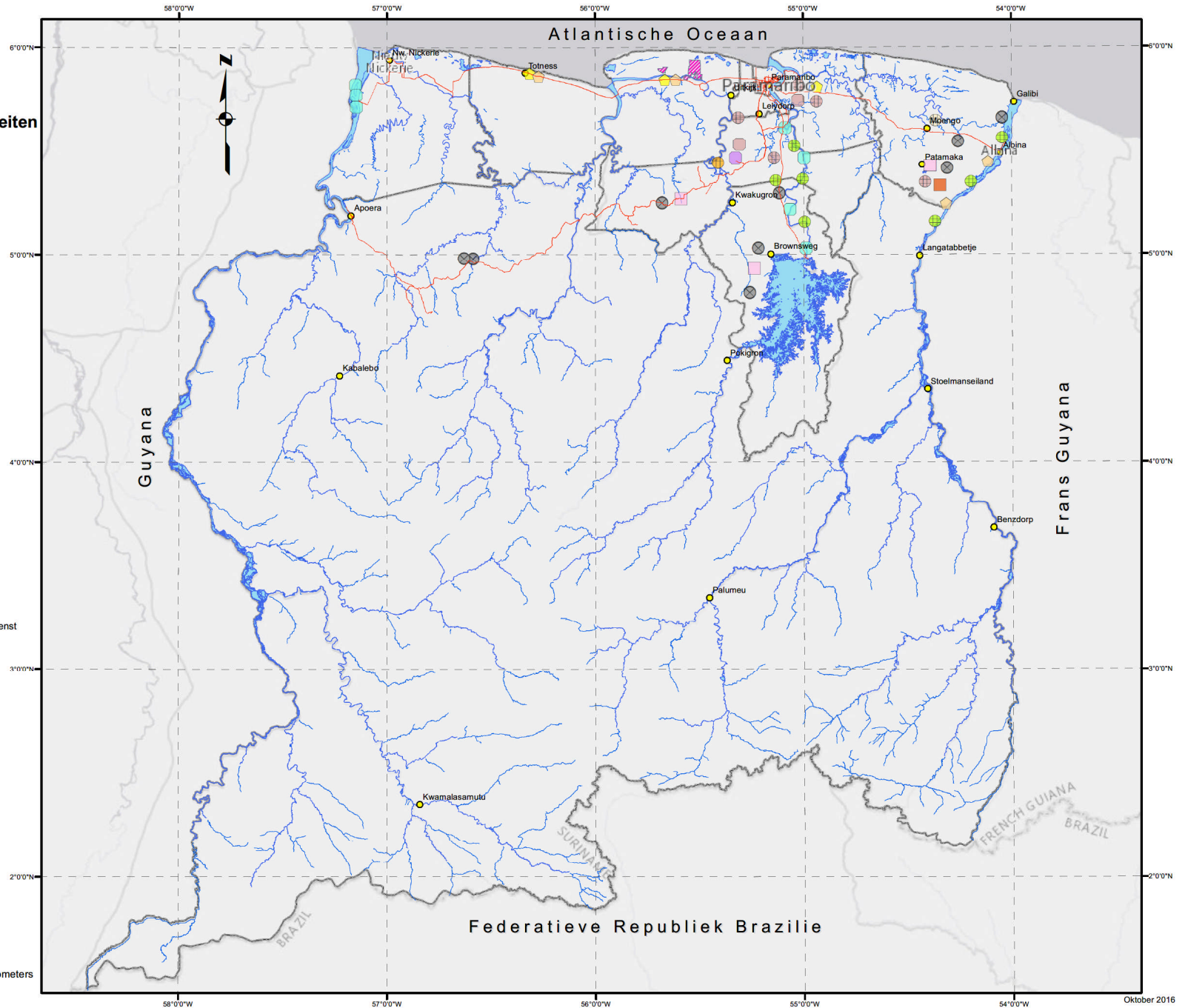
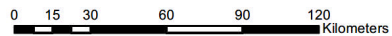
Type

- Grind
- Kaolien
- Kleizand
- Lateriet
- Natuursteen
- Opvulzand
- Rivierzand
- Savannazand
- Schelp
- Schelpzand
- Steenslag
- Zand
- Aardolie

*Bron: Narena / Geologische Mijnbouwkundige Dienst

Stg. Planbureau Suriname
 Dr. Sophie Redmondstraat 116-118
 Paramaribo, Suriname
 Tel.: 473146
 www.planningofficesuriname.org

REPUBLIEK SURINAME

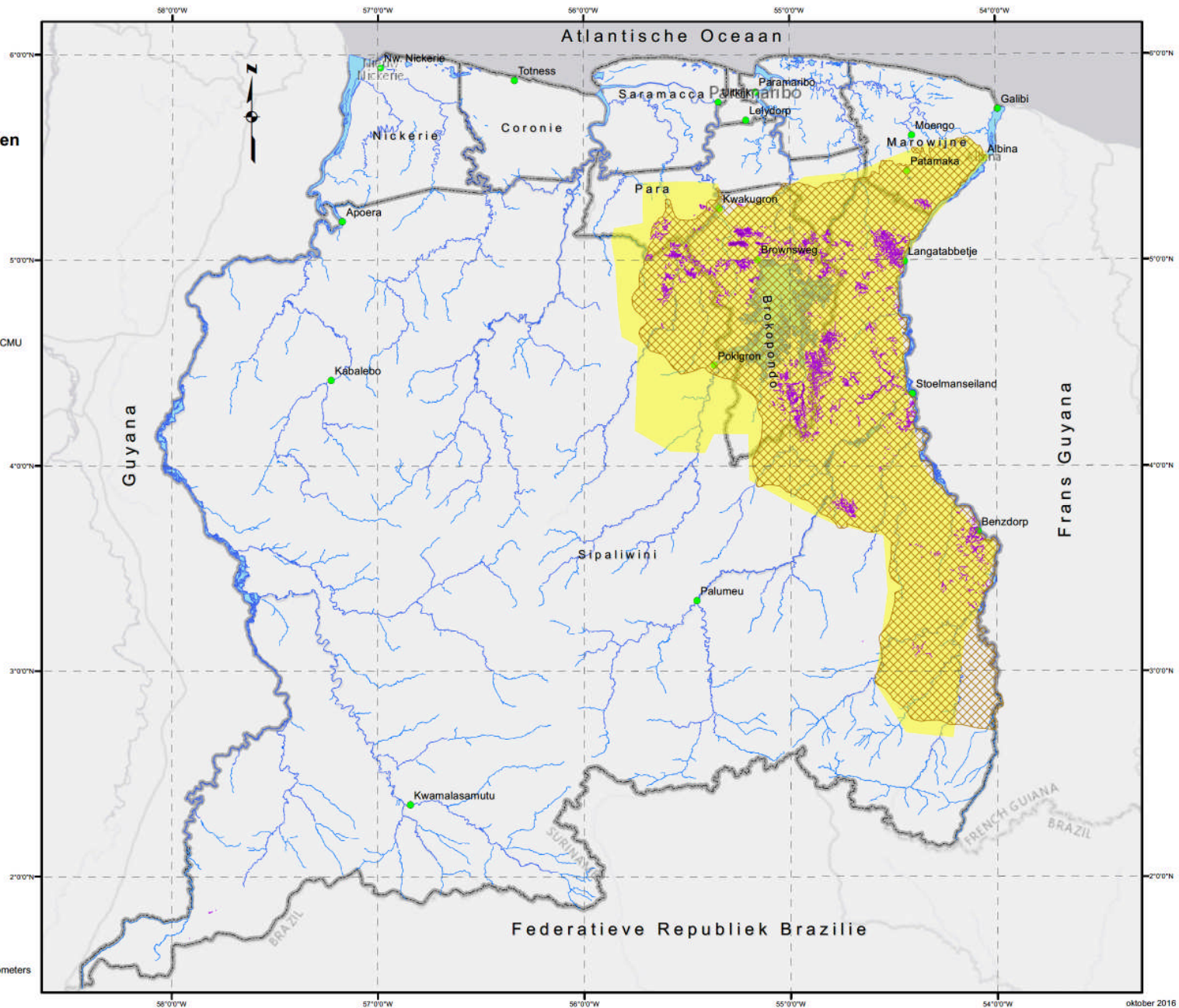

Goudwinningsactiviteiten

Legenda

- Goudwinning
- Greenstone belt
- Goudvoorkomens
- Vestigingen
- Waterlopen
- Districtsgrens

*Bron: Stichting Bosbeheer en Bostoezicht/FCMU

Stg. Planbureau Suriname
Dr. Sophie Redmondstraat 116-118
Paramaribo, Suriname
Tel.: 473146
www.planningofficeuriname.org

Statistische Annex

